

ХЕЛЪН ФИЛДИНГ БРИДЖЕТ ДЖОУНС: БЕБЕ НА ХОРИЗОНТА

Част 4 от „Бриджет Джоунс“

Превод от английски: Надя Баева, 2016

chitanka.info

На Кевин, Даш и Роми

ВЪВЕДЕНИЕ

Най-скъпи мой Били,

Имам усещането, че, така или иначе, ще научиш за това, и реших, че е по-добре да узнаеш от родната си майка как започна всичко.

Тук са събрани откъси от моите дневници и други случки оттук-оттам от онзи твърде смутен период.

Моля те да не се шокираш. Надявам се да си достатъчно пораснал по времето, когато ги четеш, за да разбереш, че дори родителите ти са били способни на подобни подвизи, а мен си ме знаеш, че винаги съм си падаш малко щура.

Работата е там, че както има голямо разминаване между това какви трябва да бъдат хората и какви са в действителност, така е налице и разминаване между очакванията за това какъв ще е животът ти и какъв ти се сервира реално.

Но ако запазиш спокойствие и висок дух, нещата имат склонност да се обръщат на добре — както стана с мен, защото това, че те имам, е най-хубавото, което някога ми се е случвало.

Прощавай за това тук и за всичко.

С обич,

мама х
(Бриджет)

ПЪРВА ГЛАВА

МНОГОЛИКОТО ПРЕДЗНАМЕНОВАНИЕ

СЪБОТА, 24 ЮНИ

По обед. Лондон. Моят апартамент. О, Боже. Божичко. Безумно съм закъсняла, мъчи ме махмурлук и всичко е от ужасно по-ужасно... Олеле, майчице! Телефонът!

— О, здравей, миличка, познай какво! — Майка ми. — Преди малко бяхме на предобедното караоке на Мейвис Ендърбъри и ако щеш вярвай, на Джули Ендърбъри й се...

Човек буквално можеше да чуе свистенето на гуми от ударени спирачки: както когато беше на път да каже „дебел“ на болестно затлъстял човек.

— Какво й се случи? — измърморих, като трескаво тиках в устата си резенчета козе сирене, последвани от половин протеиново блокче, за да облекча махмурлука, докато в същото време се опитвах да измъкна някоя що-годе подходяща за кръщение дреха от разбърканата купчина върху леглото.

— Нищо, мила! — изчурулика тя.

— Е, какво все пак стана с Джули Ендърбъри? — Оригнах се. — Гигантските й цици са порасли още? Спала е с гъвкав млад бразилец?

— А, не, нищо, скъпа. Просто е родила третото си дете, но аз всъщност звъннах да ти кажа...

Бррр! Защо майка ми вечно прави така? Не ми стига да знам, че се нося стремглаво към фаталния краен срок за бебе, ами и тя...

— Защо заобикаляш темата за третото дете на Джули Ендърбъри? — изграчих с предрезгавял глас, докато бясно щраках с дистанционните на телевизора в опит да осъществя бягство само за да попадна на анорексична тийнейджърка модел с бебе, което си играе с ролка тоалетна хартия.

— О, няма такова нещо, мила — отвърна мама с лековат тон. — Но ето виж Анджелина Джоли. Тя си осинови онова китайче...

— Истината е, че Мадокс е камбоджанче, мамо — изрекох хладно.

Вбесява ме как ръси имена на знаменитости, та човек би помислил, че е водила задушевен разговор с Анджелина Джоли на предобедното караоке на Мейвис Ендърбъри.

— Важното е, че Анджелина си осинови бебче, а после се сдоби с Брад и дойдоха и другите деца.

— Надали Анджелина се е „сдобила“ с Брад Пит по тази причина, майко. Да имаш дете, не е началото и крайт в живота на жената — отсякох, докато се борех да се намъкна в абсурдно ефирна прасковена рокля, която за последно бях обличала на сватбата на Магда.

— Така те искам, мила, оптимистка. Някои хора си уреждат приказен живот и без деца. Ето, виж Уин и Ашли Грийн. Трийсет и четири пъти ходиха да плават по Нил! Ама все пак нали са двойка, та...

— Ако искаш да знаеш, мамо, веднъж в живота си и аз се чувствам щастлива. Имам успешна кариера, нова кола със сателитна навигация и съм свободоодна... — изрекох ентусиазирано, но не щеш ли, погледнах през прозореца и какво да видя: по тротоара под апартамента ми вървяха група бременни, които крепяха и галеха коремите си.

— Хмм. Е, хубаво, мила. И знаеш ли какво?

— Какво?

Появиха се още три бременни, следващи първата групичка. Нещата започваха да стават доста сбъркани.

— Приела е! Кралицата! Ще направи Кралско посещение на двайсет и трети март за празненствата по повод хиляда и петстотната годишнина на Камъка на Етълред.

— Какво? Кой? Етълред?

Вече цяла тълпа бременни жени вървеше долу по улицата.

— Нали се сещаш? Онова нещо в селото до противопожарния кран, където на Мейвис й поставиха скоби на колата. Англосаксонско е — авторитетно заяви мама. — Но ти не трябваше ли да си на кръщение днес? Илейн ми спомена, че Мар...

— Мамо, става нещо много странно — изрекох замаяно. — Щезатварямчао.

Пфу! Ама защо всеки иска да те изкара глупачка за това, че нямаш деца. Повечето хора, включително майка ми, имат противоречиви чувства по този въпрос. Все повтаря: „Понякога ми се ще никога да не бях раждала деца, мила“. Да не говорим колко е трудно да се осъществи в наше време, когато мъжете се превръщат във все по-примитивен и нееволуиран вид, а последното, което ти трябва, е... Ооооу! Звъни се на вратата.

12:30 ч. Шацър беше — най-последно! Натиснах бутона да ѝ отворя, после се върнах подплашена обратно към прозореца, а тя припряно прекоси стаята към хладилника, облечена с крайно неподходяща за кръщение малка черна рокля в комбинация със сандали, „Джими Чу“.

— Бридж, ама забързай се де! Адски сме закъснели! Защо си залегнала под прозореца, че и облечена като горска фея?

— Това е поличба — избъбрих. — Бог ме наказва, задето съм егоистка, отдадена на кариерата си, и се гавря с природата чрез противозачатъчни средства.

— Какво те прихваща? — рече весело тя и отвори хладилника. — Да ти се намира вино?

— Не видя ли? Улицата е пълна с бременни жени. Това си е многолико предзнаменование. Остава от небето да завалят крави, да се раждат осемкраки коне и...

Шацър се разходи небрежно до прозореца и надникна навън, а стегнатото ѝ задниче щръкна, опаковано в малката черна рокля.

— Отвън няма никой, ако не броим един що-годе секси младеж с брада. Всъщност не е и секси. Не много де. Може би без брадата...

Втурнах се към прозореца и се взрях объркано в празната улица.

— Няма ги. Отишли са си. Но къде?

— Добре, хайде, успокой се. Хубавичко се успокой — заговори ми Шацър като някое американско ченге, имащо си работа с осмия за този ден побъркан с огнестрелно оръжие в ръка. Замигах насреща ѝ като заек срещу светлината на автомобилни фарове, после се върнах през вратата и надолу по стълбите. Чувах я да трополва с високите си токове зад мен.

„Ха!“, рекох си вече на улицата. Имаше ОЩЕ ДВЕ бременни, бързащи в същата посока.

— Кой сте вие? — изпъчих се дръзко пред тях. — Какво сте намислиш? Накъде сте тръгнали?

Жените ми посочиха табела пред веганското кафе, което затвори наскоро. На нея пишеше „Йога за бременни“.

Чух Шацър да изсумтява зад гърба ми.

— О, добре, чудесно, много похвално — казах на жените. — Пожелавам ви извънредно приятен следобед.

— Бриджет — обади се Шац, — ти си напълно побъркана.

И после двете се запревивахме от почти истеричен смях на прага.

13:04 ч. Моята кола. Лондон.

— Няма страшно, дори ще подраним — каза Шацър.

Вече беше четири минути след часа, в който трябваше да сме на по питие преди кръщенето в Чизълуд Хаус, а бяхме в натоварен трафик на Кромуел Роуд. Обаче в новата ми кола, която можеш да накараш да те отведе тук и там, да звъни по телефона и какво ли още не.

— Обади се на Магда — наредих невъзмутимо на колата.

— Казахте Курмейор — отвърна колата.

— Кромуел, не Курмейор, тъп автомобил епилептик! — викна Шацър.

— Насочвам се към Флинтуик — каза колата.

— Не! Давай накъдето трябва в галоп! — ревна Шацър.

— Насочвам се към Стъдли Улоп.

— Недей да крещиш на колата ми.

— Нима заставаш на страната на колата си срещу мен?

— Обуйте гащи на мига! — прогърмя внезапно гласът на Магда в колата. — Не може без гащи на кръщенето!

— Естествено, че сме си обули гащи — възнегодувах.

— Говори за себе си — промърмори Шац.

— Бриджет! Къде си? Ти си кръстницата. Мама ще пляска, ще пляска здраво.

— Няма страшно! На минута разстояние сме! — казах и стрелнах паникьосан поглед към Шацър.

— А, хубаво. Побързайте, че ни е нужно да се подкрепим с питие преди събитието. Виж, исках да ти кажа нещо.

— Какво? — поинтересувах се, облекчена, че Магда не ми е съвсем бясна. Очертаваше се твърде приятен ден.

— Става дума за другия кръстник.

— Мдаа?

— Страшно съжалявам. Толкова деца народихме, че изчерпахме всички налични годни мъже. Джереми го поканил, без да ми каже.

— Кого е поканил?

Настана пауза, през която се дочуваха крясъци. После една-едничка дума ме прорязва както нож на френски готвач козе сирене.

— Марк.

— Шегуваш се — продума Шацър.

Мълчание.

— Не, сериозно, шегуваш се, нали, Магда? — настоя Шацър. — Какви ги вършиш, да му се не види, мазохистична маниачка такава? Не можеш да я накараш да се изправи с Марк Дарси пред шибаните самодоволни семейни гадняри...

— Констанс! Върни го обратно. Обратно в тоалетната чиния! Прощавайте, трябва да затварям.

И връзката прекъсна.

— Спри колата — нареди Шац. — Няма да ходим. Обърни назад.

— Обратен завой при първа позволена възможност — издекламира колата.

— Само защото Магда е дотолкова отчаяна да се вкопчи в Джереми, та роди „непланирано“ бебе на късна възраст, поради което ѝ се е свършил изборът на кръстници, не е причина да си играете на мамичка и татенце пред олтара с твоя задръстен бивш.

— Но аз трябва да отида. Това е мой дълг. Аз съм кръстницата. Хората отиват в Афганистан.

— Бриджет, това не ти е Афганистан, а нелепо, скучно, застреляно социално сборище. Спри.

Опитах се да спра, но отвсякъде истерично засвириха клаксони. Най-сетне открих бензиностанция към централния магазин от веригата „Сейнсбърис“.

— Бридж. — Шацър ме погледна и отмахна кичур коса от лицето ми. За миг ми мина през ума, че може да е лесбийка.

Искам да кажа, днешните млади хора явно не гледат на себе си като на обратни или хетеросексуални, просто си съществуват. А пък и

с жени се общува толкова по-лесно, отколкото с мъже. От друга страна, аз харесвам секса с мъже и никога не съм...

— Бриджет! — изрече строго Шацър. — Отново изпадна в транс. Прекарваш цялото си време да правиш каквото искат другите. Вземи онова, което е нужно на теб. Набави си секс. Ако си наумила да се жертваш и да идеш на шибания кошмар, то поне си осигури секс, докато трае КОШМАРЪТ. Аз точно това възнамерявам да направя, само че не на кошмара, а в моя апартамент, и ако ти си решена да се поставиш в АБСОЛЮТНО НЕПРИЕМЛИВА ситуация, за да угодиш на всички останали, то аз ще си взема такси. Предпочитам да прекарам следобед в покръстване на младото си гадже.

Само че Магда ми е приятелка и винаги е била добра с мен. Затова подкарах към кръщенето, отдадена на самосъжалителни мисли какво можеше да бъде, съвсем самичка, ако не броим новата ми кола, която междувременно беше изпаднала в бърливо настроение.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Още не мога да повярвам на случилото се. Нямах нещо лошо наум. Просто се опитвах да бъда любезна. Шацър е права. Трябва отново да се заловя с четене, например на „Защо мъжете обичат кучки“.

Годежното ни тържество с Марк беше в балната зала на „Клариджис“. Аз бих предпочела някое по-бохемско място, с разноцветни светлини, кошници вместо абажури, канапета, изнесени навън, и прочее. Но според Марк тъкмо атмосфера като в „Клариджис“ е подходяща за годежи, а нали това е същината на връзките — трябва да се приспособиш към другия. Ето например Марк, който не може да пее, пъ. Беше преправил текста на „Моя смешна възлюбена“.

*Моя смешна възлюбена и радост за душата,
вледененото ми сърце ти размрази.
Нищо, че си доста цапната в устата
и да се бориш с калории и целулит те мързи.
Обиквам те повече с всеки твой недостатък.
Приемам килограмите ти, дето са в придатък.
Разхвърляна си безобразно, няма спор,*

*а Пруст и По не играят в твоя отбор.
Но пък си готина и откровена за дузина.
Не се променяй и за съпруг вземи ме.*

Вярно, не е голям певец, но обикновено беше толкова резервиран, че всички много се разчувстваха, а пък Марк зарязва сдържаността и ме целуна по устните на публично място. Искрено го казвам, помислих си, че никога няма да бъде толкова щастлива през целия си живот.

И наистина, след това нещата драматично се влошиха.

ВЗЕТИ РЕШЕНИЯ

Ако положението някога се оправи малко от малко, няма да имам нищо общо с долуизброените:

а) Караоке;

б) Даниъл Клийвър (бивше мое гадже, мегасъперник на Марк Дарси, стар негов приятел от Кеймбридж и човекът, съсипал първия брак на Марк, озовавайки се на кухненската му маса да прави секс с първата съпруга на Марк в момент, когато Марк се прибрал у дома след работа).

Тъкмо се борех да сляза от една маса, след като изпълних моя версия на „Винаги ще те обичам“, когато забелязах Даниъл Клийвър да ме гледа с измъчено и трагично изражение.

Работата при Даниъл е там, че той е извънредно манипулативен, сексуално разпуснат, нелоялен, патологичен лъжец и на моменти крайно лош и, естествено, Марк го мрази заради всичко, случило се в миналото, само че аз продължавам да си мисля, че у него има нещо прелестно.

— Джоунс? — каза Даниъл. — Ще ми помогнеш ли? Разкъсван съм от мъка. Ти си единственото живо същество, което би могло да ме спаси някога, а ето че сега се омъжваш за друг. Чувствам, че се разпадам на съставните си части. Само няколко добри думи насаме, а, Джоунс? Моля те.

— Амаразбирашъ, Даниъл, тошъзнае — изфъфлих смутено. — Само ишкам всички да ша щастливи като мен.

Сега като се замисля, май съм била мъничко подпийнала.

— Аз съм изтерзан, Джоунс. Напълно разбит.

— Не, не, слушай... Щастието е тооолкова...

— Ела да влезем тук, Джоунс, моля те. Много ми се налага да поговоря с теб — каза Даниъл и ме поведе с олюляване към една странична стая. — Кажи ми откровено, навеки ли съм обречен?

— Не! — възразих. — Штига, Даниъл, тишъбъдеш щастлив. Твърдо!

— Прегърни ме, Джоунс — каза той. — Боя се, че никога...

— Слушай мен, щастието е да си щастлив, щото... — подхванах и в този момент двамата загубихме равновесие и се стоварихме на пода.

— Джоунс — промърмори той дрезгаво и сладострастно. — Нека зърна за последен път гигантските ти бабешки кюлоти, по които толкова си падам. Зарадвай татенцето, а? Преди животът ми да се разбие на пух и прах.

Вратата се отвори рязко, надигнах глава и ужасена видях лицето на Марк в мига, в който Даниъл ми вдигаше полата. Неистова болка проблесна в кафявите очи на Марк, бързо изместена от студено, лишено от всякакви емоции изражение.

Това беше тъкмо нещото, което Марк никога не би простил. С него си тръгнахме заедно, сякаш всичко си беше наред. После в продължение на седмици се измъчвахме да се преструваме един пред друг, че между нас всичко е нормално, но без успех.

Както сигурно знаете, дипломирах се по английски език и литература в университета „Бангор“, така че ситуацията ме накара да си припомня цитат от великолепия Д. Х. Лорънс:

*Нещо в гордата ѝ достойна душа кристализира,
твърдо като камък, опълчено срещу него^[1].*

Нещо в гордата и достойна душа на Марк бе кристализирало, опълчено срещу мен.

— Ама какво му става, дявол го взел? Някакъв си незначителен момент на фона на цял един живот. Че той си го знае Даниъл — казваха приятелите.

Но за Марк всичко отиваше много надълбоко по начин, който аз не можех да разбера, а той не можеше да обясни. Това беше сламката, която преобърна колата. Накрая той ми каза, че не може да продължава повече. Още имах своя апартамент. Марк поднесе извинения за неудобството, мъката и прочее. Лично дирижира разпространяването на новината за разваления годеж сред близки и роднини с неговия си типично достоен маниер и малко след това замина, приел назначение в Северна Калифорния.

Приятелите ми съчувстваха донемайкъде и дружно повтаряха в хор:

— Той е пълен задръстеняк, повреден от частното училище, неспособен да се обвърже с която и да било.

Шест месеца по-късно Марк се ожени за Наташа, надутата адвокатка с миниатюрна талия на насекомо, с която беше, когато за пръв път го видях в костюм — на среща, посветена на романа „Мотоциклетът на Кафка“. Тя не спираше да плямпа пред Салман Рушди за „йерархии на културата“, а единственото, което на мен ми хрумна да кажа, беше „Знаете ли къде са тоалетните?“.

Даниъл така и не го чух повече.

— Майната му на Даниъл. Той е сексуално разюздан емоционален инвалид с фобия към близост, който никога с никоя няма да се обвърже — беснееше Шацър.

Седем месеца по-късно Даниъл се ожени за източноевропейски модел/принцеса и от време на време благоволява да се появи на страниците на „Хелоу“, облегнат на парапета на замък с планини на фона, леко притеснен на вид.

* * *

Та ето ме в какво положение бях пет години по-късно, пъплеща по М4, фатално закъсняла, за да видя отново Марк за пръв път, откакто

всичко свърши.

[1] Цитат от романа „Sons and Lovers“ (1913). — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

КРЪЩЕНИЕТО

СЪБОТА, 24 ЮНИ

14:45 ч. Паркинг, църквата „Недър Стъбли“, Глостършър.

Добре. Така. Всичко е супер. Минали са само петнайсет минути от определения за кръщението час, а нищо не започва точно навреме, нали? Ще бъда ведра, спокойна и изпълнена с достойнство. Във всеки миг на неловкост ще си задавам въпроса „Как би постъпил Далай Лама?“. И после ще направя точно същото.

Слязох от колата и попаднах сред живописния летен пейзаж на Котсуолд: древна църква, рози, аромат на окосена трева, тежки надвиснали листа. Тишината бе нарушавана само от песните на птици и жуженето на пчели. Беше красота, каквато съществува само в Англия в онзи ден на годината, когато грее слънце и всички са в паника, че това няма да се случи повече чак до следващата година.

Поех с несигурна крачка към църквата, леко разтревожена, че никой не се мяркаше наоколо. Нямаше как да са започнали кръщението без кръстницата, нали? Внезапно се раздаде рев от хеликоптер. Заковах се на място с развети рокля и коса, загледана в снижаващата се машина. Досущ като във филм за Бонд, без хеликоптерът да докосне земята, Марк Дарси скочи навън и пое към църквата, а шумното му превозно средство се отдалечи и изгуби.

Опитах се да си възвърна равновесието, доколкото е възможно, когато ходиш на високи токове по трева, и разцепила секундата, прекрачих прага на църквата. Казах си, че всичко ще е абсолютно безгрешно, тъй като се бях върнала на идеалното си тегло и всички щяха да ме видят преобразена. Изпитах познато примамляване, като зърнах високата изправена фигура на Марк пред купела. Докато вървах напред по пътеката, ясно дочух Козмо да казва:

— Тя да не е болна? Талията ѝ е като на насекомо. И къде са се дянали... сещаш се де... циците?

Когато застанах до кръщелния купел, викарият рече:

— Така, като че най-сетне можем да започнем. — После измърмори под носа си: — Че ме чакат още три такива кошмара този следобед.

— Бриджет, къде зачезна, дявол го взел? Къде е Шацър? — просъска Магда, при което Моли, най-новото ми кръщелниче, се разпищя. — Ето, вземи я — връчи ми Магда бебето. Миришеше така сладко на бебешка пудра и мляко. Успокоена, тя се гушна в циците ми — които между впрочем ОЩЕ СА СИ ТАМ — и спря да реве.

Марк отбеляза присъствието ми само с безпощаден мигновен поглед.

Всъщност самото кръщение мина по вода. Достатъчно често съм го правила, че да владее ролята си до съвършенство. Ала непосредствено след него, вместо да излезе заедно с останалите навън, Марк изчезна нанякъде.

На приема се натъкнах право на групичка Самодоволни Майки.

— Австралийските бавачки не са стока, постоянно пишат есемеси.

— Вземи си източноевропейка. Аудрона е завършила аеронавтика в Университета на Будапеща.

— О, вижте, ето я Бриджет! — изгука Мъфти. — Всеобщата любима кръстница!

— Колко станаха с това, Бриджет? — попита Каролайн, като поглаждаше наедрелия си корем.

— Четиристотин трийсет и седем — отвърнах бодро. — Трийсет и осем с последното! О, трябва да изприпкам да...

— Редно е вече да си имаш и свои, Бриджет — рече Уони. — Времето лети.

За секунда ми се мярна видение как сграбчвам Уони за ушите и ѝ изкрещявам: „Да не мислиш, че на мен не ми е минавало през ума?“,

но не направих подобно нещо, защото по една ирония, както тъй често през последното десетилетие, не исках да я засегна.

— Искаш ли да ми пипнеш корема? — обади се Каролайн и го изпъчи пред мен.

— По-добре не, благодаря.

— Стига де, докосни го, хайде.

— Не, наистина трябва да...

— Пипни го на мига! — изрече бременната неочаквано настървена. — Точно сега тя ме рита!

— А и, честно казано, кой би могъл да я вини? — намеси се притичалата Магда. — Оставете Бриджет на мира, отвратителни плодящи се женища. Завиждайте, защото ви се ще като нея да имате кариера и да мачкате чаршафите със сексуални атлети. Ела да си вземеш питие, Бридж.

Тя ме измъкна от камерата за мъчения, после внезапно се закова на място с посивяло лице и прошепна:

— Джереми пак говори с онази жена.

— О, боже мой, Магда. Толкова съжалявам. Той продължава ли с това?

— Да. Отивам да се намеся. Барът е ей там. До след малко.

Запровирах се през навалищата към бара и попаднах точно пред групичка пийнали бащи.

— За да попадне в някое от училищата „Уестминстър“, като стане на шест, още от тригодишно трябва да започне занимания с частен преподавател.

— Самата истина. Но има още едно препятствие, като стане на единайсет.

— Няма страшно.

— Не и ако не въведат изпит по латински.

— Бриджет! Да не си била болна? Къде са ти шибаните цици?

— Хвана ли си гадже вече?

Успях да си проправя път без инциденти, като кимах и се усмихвах загадъчно. Добрах се до бара и тъкмо си казах, че оттук нататък по-лошо не може да стане, когато установих, че стоя редом с Марк Дарси.

Разговорът протече както следва.

МАРК ДАРСИ: Здравей.

АЗ: Здравей.

МАРК: Как си?

АЗ: *(с несвойствен глас)* Много добре, благодаря. Ти как си?

МАРК: Добре съм.

АЗ: Аз също.

МАРК: Хубаво.

АЗ: Да.

МАРК ДАРСИ: Добре.

АЗ: Да.

МАРК: Е, довиждане тогава.

АЗ: Да. Довиждане.

Двамата се обърнахме към различни бармани.

— Чаша бяло вино, моля — казах.

— Мартини с водка — чух Марк да поръчва.

— Голяма, ама голяма чаша.

— Нека е тройно.

— Много голяма.

— И шот уиски с него.

Стояхме невероятно сконфузени с гръб един към друг. И тогава пияните бащи налетяха Марк.

— Дарсиини! Как си, дявол го взел, стари разбойнико? Какво значеше това късно пристигане, че и с хеликоптер?

— Имах много важна среща във Външното министерство.

Барманът ми подаде виното, отпих гигантска глътка и понечих да се изнижа.

— Е, как ти понася ергенският живот, Дарси? — попита Козмо.

Замръзнах на място. Ергенският живот?

— Ами аз не съм точно... — подхвана Марк.

— Какво си се оклюмал такъв, старче? Джони Форестър още не беше излязъл от съда след бракоразводното дело, и го накаца цяло ято мацки. Мира не му дават. Всяка вечер излиза.

Отново сръбнах яко от виното, а Марк смотолеви:

— Да, разбирам, че нямате представа от реалността какво е да си необвързан на моя житейски етап. Накъдето и да се обърнеш, някой се опитва да ти натрапи заблудена жена не в първа младост, търсеща рицар в лимузина, който да ѝ реши проблемите, били те финансови, сексуални или други. Трябва да тръгвам вече. Бързам.

Шмугнах се зад един ъгъл и се облегнах на стената, а в съзнанието ми бушуваше вихрушка. Необвързан? Нима се беше разделил с Наташа? „Жена не в първа младост?“ Да не би да говореше за МЕН??? Да не би да мислеше, че това с кръщенето е специално нагласено? Наистина ли си ОТИВАШЕ? Тресях се от объркване и негодувание и бях на ръба да напиша есемес на Шацър, когато се появи Магда, също доста пияна.

— Бриджет! — заговори тя. — Марк е разведен. Разведен! Напуснал е насекомото.

— Току-що научих.

— Да излезем, трябва да го обсъдим *незабавно*.

Докато се промушвахме покрай бара, чухме пияните татковци да клюкарстват на пълни обороти.

— Ами Бриджет? Така и не разбрах защо тия двамата не се чифтосаха.

— Бяха заедно достатъчно дълго.

— Дали я намира твърде стара, или просто не може да ѝ насмогне в кревата?

Навън в градината заварихме разнообразна колекция от деца, но нямаше такива, дето да се катерят по дърветата, да играят на гоненица, криеница и прочее детски занимания: всички до едно бяха приковани към някакви електронни устройства. Магда изфуча към тях.

— Зак! Изключи го! На мига! Казах само четиридесет и пет минути.

— Но аз НЕ СЪМ СИ ДОВЪРШИЛ НИВОТОООО!

— Изключи! Веднага! Всички ги изключете! — кресна Магда и с пиянско залитане се втурна да им отнеме устройствата.

— Ама това е АДСКИ НЕСПРАВЕДЛИВО! Ще си изгубя всичките ЖОКЕРИ!

— ХИЧ НЕ МИ ПУКА ЗА СКАПАНИТЕ ТИ ЖОКЕРИ! ДАЙ ТУК ТАЯ ПРОКЛЕТИЯ!

Настана тотален хаос.

— ТИШИНА! — прогърмя глас. — Потър, Роубък, престанете! Да ви видя строени!

Стреснатите момчета, очевидно помислили, че са обратно в училище, се изпънаха в стойка „мирно“.

— Така — рече Марк и закрачи покрай тях, сякаш беше в съдебна зала. — Възмутително поведение. Дръжте се като мъже. Десет обиколки на езерото, всичките. Който се върне пръв — той извади айфона си, — получава „Гневни птици“ за десет минути. Хайде, бегом!

Големите момчета мигом хукнаха като състезателни коне. Малките деца избухнаха в плач.

За момент Марк остана застинал.

— Така. Това го уредихме — промърмори и се отправи назад към хотела.

Арчи, един от многото ми кръщелници, тригодишен, стоеше с оголено коремче и тъжно личице, а долната му устна трепереше. Отидох при него. Той обвини шията ми с ръце и усетих нещо да дърпа косата ми.

— Моето вуакче — обясни Арчи.

— Твоето какво? — попитах и опипах главата си. О, да му се не види. В косата ми се беше заплело влакче играчка с още работещ локомотив.

— Аудрона! — викна Магда. — Къде се изпокриха тия шибани бавачки, мамка му?!

— Магда, имам влак на главата!

На преден план цареше пълна лудница, докато по-големите деца още обикаляха езерото като навити на пружина. Накрая бавачките се появиха и отведоха малките на горния етаж. Големите се върнаха от езерото изтощени, но не прекалено изтощени за айфона на Марк. Заболя ме, като видях как се скупчиха около него. Марк Дарси: всяващ респект, без видимо да влага никакво усилие.

Спомените ми за останалата част от събитието са донякъде объркани вследствие на неограничен приток на алкохол. Май имаше някакъв танц в редица. По-късно група от нас, в това число и Марк, се скупчихме на терасата, като мнозина се бяхме облегнали до стената за опора.

— Противна електроника — мърмореше Магда. — Противният Зак и противните му приятели.

— Това нямаше да се случи, ако го бях изпратил в частно училище — коментира Джереми, като поглеждаше назад към бара, откъдето „онази жена“ го стрелкаше настойчиво с очи.

— В пансион? Та той е на седем години, негоднико! — възмути се Магда.

— Штрувамише жестоко. Чишта проба варварство — изказах се в нейна подкрепа.

— Аз отидох в пансион на седем години — намеси се рязко Марк.

— И виж какво стана с теб — парира Магда.

С усещането, че не се владее особено и като нищо може да се катурна в някоя от водните площи, слязох по стълбите към поляната при реална опасност да си счупя глезена и седнах на пейка, обърната към окъпаното от луната езеро.

— Значи жестоко, а? — прозвуча гласът на Марк зад гърба ми.

— Да, жестоко е да изоставиш така дете — отвърнах с бясно разтуптяно сърце.

— А не мислиш ли, че им е полезна малко дисциплина, изпитания, конкурентна среда?

— Всичко това е много хубаво, ако си висок алфа-мъжкар и те бива във всичко, но представи си какво им е на пълничките, или на притеснителните, или на сбърканите. При кого да идат вечер, който да ги смята за прекрасни...

Марк седна до мен.

— ... който да ги обича — допълни простичко — такива, каквито са.

Сведох поглед надолу и се помъчих да се взема в ръце.

— Имаш влак в косата.

— Наясно съм с това.

Той се пресегна и измъкна влачето с едно елементарно движение.

— Нещо друго да се намира там? Какво е това... торта?

Милият, добър, ефикасен Марк. Толкова ми се искаше да го целуна.

— Доста време мина, нали? — промълви той.

— Да. Та кой беше всъщност ти?

— Нямам представа.

— И аз нямам.

— Познавам те от четиридесет години, а да ме убиеш, не мога да си спомня името ти.

Прихнахме — старата шега на татко, заета от селото Графтън Ъндъруд.

Марк ме погледна с онези негови дълбоки кафяви изразителни очи и аз се запитах: „Как би постъпил Далай Лама в тази ситуация?“

Скочихме едновременно като отвързани животни и продължихме в същия дух през цялата нощ в моята хотелска стая.

НЕДЕЛЯ, 25 ЮНИ

На сутринта още бяхме жадни един за друг, но стоеше и критичният въпрос за храната. Невъзможно беше да се свържем с румсървис.

— Ще ида да взема нещо от бюфета — каза Марк, докато закопчаваше ризата си. — Да не си посмяла да мръднеш отгук.

Когато излезе от стаята, чух мъжки глас в коридора, явно го поздравяваше. Разговорът продължи, стана разгорещен, после внезапно секна. Което беше странно.

Пренебрегнах случката, сгуших се замечтано сред завивките, все още съвсем пияна, и се отдадох на сладостни спомени от изминалата нощ, като се постарях да се аранжирам красиво в леглото за завръщането на Марк.

Вратата се отвори и той влезе с поднос, отрупан с портокалов сок, кафе и шоколадови кроасани.

— Ммм, благодаря ти, влизай, заповядай — измърках.

Той сложи подноса на масичката, но остана прав.

— Какво става?

Марк закрочи из стаята.

— Допуснах грешка — каза.

Умът ми се втурна в спирала: ужас, обреченост, мъка, уязвимост от това, че съм по нощничка, а той с костюм. Не и това! Не и такава страст и близост, мигновено заместени от болка и отхвърляне. Не и докато съм по нощничка.

— Не разсъждавах. Оставих се на емоцията, на радостта да те видя отново. Бях пил твърде много. И двамата бяхме пили. Но не може да има развитие.

— Развитие? Странно описание даваш на чукането.

— Бриджет — промълви той и седна на леглото. — Не мога да го направя. Току-що се разведох. Не съм в състояние за трайна връзка в този момент от живота ми.

— Но аз не съм те молила за това.

— Давам си сметка, но този въпрос несъмнено стои, независимо дали е вербализиран, или не. На твоята възраст аз просто... Би било непочтено от моя страна... Не искам да ти похабя още детеродни години.

19:00 ч. Моят апартамент.

Божичко. Достигнах датата, на която ми изтече сексуалната годност. Вече не привличам мъжете, защото съм спаружена и безплодна суха шушулка.

19:01 ч. Аз съм токсична. Изпускам лъчение, отблъскващо мъже.

19:03 ч. Да му се не види! Няма да позволя емоциите да влияят на кариерата ми. Аз съм професионален продуцент, ще подредя мозъка си да работи по много задачи и да се абстрахира от факта, че след като преспяхме, бях отблъсната от любовта на моя... Ама какво ми пука вече за който и да било мъж? Интересува ме само работата.

19:04 ч. Да си бездетна на прага на четиридесетте, е най-трудният период за една жена. Това е биологична спънка, за която съм сигурна, че ще бъде преодоляна в близко бъдеще. Ала в този исторически момент е изтезание — часовникът тиктака все по-шумно, мъжете долавят паниката и си плюят на петите, а дори и да срещнеш някого СЕГА, няма да има време връзката да се развие нормално и бебето да си дойде по естествената логика на нещата.

19:05 ч. Бебета — кхх! Аз съм топ професионалист. Всяка жена си има своите *потребности* и аз задоволявам моите със зрели контакти, белязани с почти френска елегантност.

ТРЕТА ГЛАВА

МЪЖЕТЕ СА КАТО АВТОБУСИ

ПОНЕДЕЛНИК, 26 ЮНИ

18:00 ч. Студиото на „Гледай, Британия“.

— Преживей го — отсече Миранда. Седеше на стола на водещия в студиото, заобиколена от камери и гигантски екрани, както винаги с безупречна външност, докато аз ръководех цялото нещо, настанена горе, в остъклената контролна кабина, и ѝ говорех в слушалката, поставена в ухото ѝ.

— Трийсет секунди до ефир — обяви Джулиан, асистент-режисьорът.

— Не мога да повярвам, че си тръгна така, убеден, че искам сериозна връзка и деца — прошепнах на Миранда. — Чувствам се като жалка просякиня.

— Ама какви ги приказваш? — възмути се Миранда, докато звукотехникът завираше микрофона под блузата ѝ.

— Десет, девет, осем, седем... — започна да отброява Джулиан.

— Това тук е „Гледай, Британия“, не „Викторианска Британия“ — натъртено изрече Миранда. — Изчукала си бившия си. Чудо голямо.

Опа! Миранда нямаше идея, че е в едър план на екраните в студиото, а и на тези из цялата страна.

— И без това шибаният ти бивш не влиза в сметките.

— Съжалявам, *пропусна знака*, в ефир сме — съобщи Джулиан.

ДЗЪН! Зазвуча музикалната тема на анонса на новините — забързана мелодия, внушаваща идеята, че работещите в „Гледай, Британия“ са се втурнали като прилежни мравки да събират и представят информация от разните горещи точки по света, докато в действителност всички лентяйстваха и бърбеха за офис секс.

— Невъздържаните запои! — изчурулика Миранда, изпаднала в лека паника, после бързо превключи на отработения си новинарски

глас. — Сериозна заплаха за момичетата у нас или просто добро старомодно забавление?

ДЗЪН! Кратък клип с момичета, напускащи пъб в насипно състояние.

— Според теб дали причината е, че не съм в първа младост? — пошепнах в слушалката на Миранда.

— Не, причината е, че той е емоционален инвалид! — отсече Миранда и отново се изтъпани на екраните на нацията. — Сър Антъни Хопкинс...

— ... разширяващ границите на своя безграничен диапазон — импровизирах бързо подсказваща реплика.

— ... разширяващ границите на своя безграничен диапазон — повтори Миранда върху кадър на празен стол, където се предполагаше, че трябва да е седнал Антъни Хопкинс за снимката си в „Хелю!“.

— ... с пълната гама от актьорски емоции — довърших отчаяно за нея.

— ... с пълната гама от актьорски емоции — изрече Миранда срещу камерата. ДЗЪН!

— И накрая: Кое прави мъжете гейове? Нови открития сочат към средата в утробата.

— По-скоро кое прави сбърканияците сбъркани — подхвърли Миранда и се облегна на стола си, помислила, че клипът е започнал, когато той не беше... съвсем.

— Бриджет! Миранда! — Ричард Финч, отколешният ми шеф, нахлу в контролната кабина. — Наредих да не си приказвате помежду шибаните сигнали. Това е пълна издънка и къде е Антъни Хопкинс?

Изпаднах в паника.

— Мамка му! Къде е той? Къде е Антъни Хопкинс?

Клипът завършваше, а нямаше и помен от Антъни Хопкинс.

— Сложи Антъни Хопкинс на стола — викнах в слушалката на Джулиан, асистент-режисьора.

— А сега, дошъл направо от снимки, нашият следващ гост... — ведро подхвана Миранда.

— Протакай, Миранда, протакай — изсъсках.

Зърнах Антъни Хопкинс, белокос, в костюм, да се шляе безцелно из студиото.

— Джулиан, той е тук, лява камера, тоест дясна, абе някоя там, зад стола.

— Рицарят на кралството... — нижеше Миранда.

— Настани го на стола. Сложи шибания Антъни Хопкинс да седне на стола на мига! — изрекох като гневна алфа женска, чието такси я е подкарало по нежелан маршрут.

— Националното ни съкровище... — Миранда вече отчаяно си смучеше от пръстите. — Награденият с „Оскар“, ядящ човешка плът...

Асистент-режисьорът забързано поведе Антъни Хопкинс към стола, а звукотехникът му поставяше микрофона в движение.

— Нашето национално съкровище, както няма да се уморя да повтарям, актьорът, носител на много награди, сър Антъни...

Не беше Антъни Хопкинс.

— Хопкинс! Сър Антъни! — ликуващо обяви Миранда, макар да беше очевидно, че нещата не стоят така. — Преследваше ли ви Ханибал Лектър по време на кариерата ви?

— Всъщност тук съм да говоря за евентуален гей ген в средата на утробата — каза мъжът точно в мига, когато зад Миранда се появи сър Антъни Хопкинс с гримаса на ядящия плът Ханибал Лектър.

После, тъкмо когато Миранда се тръшна до мен в контролната кабина и изпъшка: „Боже, кого трябва да изчукаш тук, та да получиш едно мохито?“, Ричард Финч отвори вратата със замах, стрелна ни един от неговите си погледи и обяви:

— Бриджет! Миранда! Това е Пери Кампос, новият контрольор на мрежата ни. — Той посочи към жена с високи токове зад себе си. — А това е екипът системни анализатори, които наблюдаваха днешното ни предаване. — Неколцина души се намърдаха в тясната контролна кабина.

— Ще продължат да го правят през следващите четири седмици, за да установят къде ще е най-ефективно да се предприемат съкращения на персонала — довърши Пери Кампос, която беше американка, много млада, носеше някакъв перверзен дизайнерски тоалет, а антуражът ѝ се състоеше от младоци с бради и кокчета на върха на главите. — Орязване — продължи тя. — Обожавам тази дума. Имам усещането, че извиква приток на кръв към зъбите ми.

19:00 ч. Тоалетните на „Гледай, Британия“. Ще бъда уволнена и заменена от младежи с кокчета.

19:03 ч. Беше последният ми сексуален акт на тази земя. Изчукване по милост.

19:04 ч. Аз съм като някоя от едновременните ни учителки, вечните стари моми, които носеха плътен слой бяла пудра и червено червило, бяха наричани „Госпожица“ еди-коя си и изглеждаха като някакви древни извънземни. Ето че досущ заприличах на тях и... О, да му се не види! Телефонът!

19:10 ч. Том беше.

— В колко часа ще дойдеш за наградата „Арчър-Биро“?

В съзнанието ми настана хаос.

— Бриджет? БРИДЖЕТ?

— Не мога да дойда — отвърнах със слаб гробовен глас. — Няма да присъствам на връчването на наградата „Арчър-Биро“.

— О, я стига, миличка. Не е възможно още да се тръшкаш заради Марк Дарси. Ти си сияйна сексбогиня със супермощ, а той е скучен сухар и сериен двуженец с ръжен в задника. Ще те чакаме в Скайбар в 19:30. Дотътри си задника, кучко.

20:00 ч. Бална зала „Банксайд“. Южен Лондон. Докато бързахме нагоре по стълбите за събитието, Шацър беше пуснала бесния си нрав на автопилот.

— Копелета недниии!

Беше възникнало кратко пререкание с облечените в черно двайсет и няколко годишни младежи, застанали на входа със списъка на поканените. Наложиха се Шацър да им обясни, че няма начин да не пуснат Том само защото го нямало в списъка, че това било чиста проба Арчър-Биро ХОМОФОБИЯ, как никак нямало да се посрещне добре в социалните мрежи и прочее, и прочее.

Ужасените младежи ни пропуснаха да минем, но Шацър, набрала скорост, не престана да сипе заплахи чак до средата на стълбите.

— И как се осмели да те изчука на кръщене, а после просто да ИЗЧЕЗНЕ? Тоя страдащ от душевен запек, самовлюбен, пиян...

— Емоционално неадекватен — добави Том, който сега е (дръжте се да не паднете) психотерапевт.

— Самовлюбен малоумен мръсник — продължи Шацър на висок глас, докато нахълтвахме в залата, където се беше събрал целият лондонски литературен елит. Държаха чаши с вино и малки пластмасови купички с невъзможна за идентифициране храна. Номинираните авторки от различни нации бяха строени на сцената: една с шарен тюрбан, друга с роба от Гватемала, трета с пълна бурка.

— Шшшшт! — Културтрегерите от задния ред се извърнаха възмутени, защото в този момент председателката, облечена в искряща рокля като за Оскарите, взе микрофона.

— Дами и — да не ги забравяме — господа!

Тя спря да изчака лекия смях — ама вярно много лек.

— Добре дошли на церемонията по връчването на наградата „Арчър-Биро“ за женска художествена литература, която славно отбелязва петнайсетата си годишнина. Тази инициатива беше създадена с доста общата, но от голяма важност цел да се заличи моделът „чиклит“...

— Прекалено стара съм за това — промърморих.

— ... и да се промотира сериозната, със заряд...

Облегнах се на Шацър.

— Никой никога вече няма да спи с мен, докато свят светува.

— ... значима, силна...

— Да бе, никога, виж ми окото — смъмри ме Шацър.

— ... интуитивна, по женски императивна...

— Ще те уредим с тъпкач, преди да е свършила вечерта — обеща Миранда.

— Момичета, бихте ли помълчали — тросна ни се Юн Чжан, която се беше разположила пред бара.

— О, мамка му, пардон — измънках и тогава усетих ръка да бръсва дупето ми. Замръзнах, после се извърнах и видях позната фигура да се отдалечава през тълпата.

— А сега приветствайте човека, който ще връчи наградата. Телевизионер, бивш председател на „Пергамон Прес“ и, както ми каза едно птиченце, прохождащ РОМАНИСТ! Даниъл Клийвър!

Оооох!

— Той пък какво прави тук? — учуди се Том. — Мислех си, че е в Трансилвания с принцеса Дисни на Тъпландия.

— Дами и господа, „Арчър-Биро“ — подхвана Даниъл, загорял и сияещ като успял политик, току-що претърпял козметична операция. — Огромна и вълнуваща чест е да стоя сред невероятните финалистки. Все едно съм попаднал на алтернативен конкурс „Мис Свят“.

Сконфузих се заради него и зачаках възмутен ропот, но вместо това се раздадоха одобрителни възклицания.

— Всъщност аз чакам момента, когато ще се разходят по бански — добави Даниъл. Публиката избухна в смях. — Няма да се учудите, че ми отне по-дълго време да се науча да произнасям имената на почитаемите финалистки, отколкото да прочета творбите им, белязани с рядка гениалност. Резултатът, който държа в този позлатен плик, е с разлика от останалите колкото острието на бръснач — инструмент, естествено, съвършено ненужен на изисканите дами пред мен.

Литераторките наоколо вече преливаха от възторг.

— А сега с треперещи ръце и с благодарност към Тринити Колидж, Кеймбридж, за това, че ме открихна за древната индоевропейска култура, обявявам победителката и тя е...

Той превърна отварянето на плика в голямо шоу.

— Същото е като да се опитваш да измъкнеш кондом от опаковката, когато... О! Мили мои! Прескъпи читатели и финалистки! Имаме равен резултат! Между Камаданда Нгози за „Хиляда години сълзи“ и Цзяолу Дуибне за „Две хиляди безвременни сълзи“.

Веднага щом речите приключиха, Даниъл бе удавен в море от изфръцкани млади публицистки, а аз се втурнах към дамската тоалетна да си възстановя присъствието на духа.

— Въобще не поемай в тази посока на мислене — каза Том, когато се извиних и станах от масата. — Само още няколко години и цялата власт ще е на жените. Емоционалното изнудване от страна на мъжете е непостижим лукс, когато започнат да оплешивяват и да пускат шкембе.

В дамската тоалетна преживях пълен срыв, отдадена на мисли как изглеждам стогодишна. Взех да се клепам с грим, а в този момент Том провря глава през вратата и рече:

— Спри дотук, мила, или ще излезеш навън като подобие на Барбара Картланд.

Така че накрая напуснах тоалетната само за да се озова лице в лице с Даниъл.

— Джоунс, ах ти, разкошно създание! — възкликна той възторжено. — Изглеждаш още по-млада и по-красива от последния път, когато те видях преди пет години. Не, сериозно, Джоунс, не знам дали да се ожения за теб, или да те осиновя.

— Даниъл! — Това беше Джулиан Барнс, който се приближаваше с възкисела усмивка.

— Джулиан! Познаваш ли младата ми племенница Бриджет Джоунс?

21:00 ч. Пак бях в тоалетната да освежа младежката си красота с малко руж. Адски готино парти. Няма спор, Даниъл е чаровник, а аз вече не се чувствам стара.

В известен смисъл цялата тази инициатива с наградата „Арчър-Биро“ внушаваше идеята, че не бива да си позволяваш да се скапваш заради мъж.

— Давай, момиче — окуражи ме Том и ми подаде питие, когато за пореден път излязох от тоалетната. — Яхни пак коня!

22:00 ч. С Даниъл, попрепили с вино, се препъвахме в потока фиркани присъстващи, тръгващи си от събитието.

— А какво стана с принцесата? — полюбопитствах.

— О, свърши, край. Жалко всъщност. От мен би излязъл един много приличен крал: жесток, но обичан.

— Боже мой. Защо не потръгна?

— Съвършенството ѝ ми изтъпи острието, Джоунс. Всяка вечер все същата лъскава коса, разпиляна върху възглавницата. Все същите перфектни черти, замръзнали в екстаз. Сякаш самият сексуален акт беше дигитално заложен за изпълнение. В контраст с това ти, Джоунс, си като загадъчен тумбест пакет, който пристига в коледното утро — странен, малко безформен, но...

— ... такъв, дето искаш да му влезеш вътре. Е, няма що, благодаря ти, Даниъл. Драго ми беше да се видим пак. Мисля да си хвана такси.

— Казах го като комплимент, Джоунс. Освен това, първо на първо, таксите няма; второ, дори да имаше, щеше да се състезаваш за тях с петстотин мастити гиганти от литературната сцена, всичките с изобилни бради и мустаци.

Опитвах се да си поръчам миникаб, но гласовата поща повтаряше все едно и също: „Всичките ни обслужващи агенти са заети в момента, затова за този район се чака необичайно дълго“.

— Виж какво — рече Даниъл, — апартаментът ми е на три минути разстояние. Нека ти поръчам такси от там. Най-малкото, което мога да сторя.

Видях как Е. Ани Пру и Пат Баркър забърсаха последното налично такси, а Юн Чжан изприпка да се присъедини към тях.

22:30 ч. Апартаментът на Даниъл. Стоях в познатата дизайнерски барната бърлога за секс на Даниъл с изглед към Темза. Всички таксиметрови компании все така имаха „неочаквани закъснения за момента“.

— Виждала ли си Дарси, откакто се върна? — попита Даниъл, като ми подаваше чаша с шампанско. — Емоционално посрамен и провален. Не е чудно за човек, който всяка сутрин, щом се погледне в огледалото, вижда непознат. Той ли беше оня, който плачеше след секс? Или може би преди? Или по време на секс? Забравил съм.

— Хайде стига толкова, Даниъл — възнегодувах. — Не дойдох у вас да ти слушам излиянията, породени от лоша кармична връзка с някой, който...

Неочаквано Даниъл ме целуна по устните. О, боже, страхотно умееше да целува.

— Не, не, не бива — избъбрех немощно.

— Да, да, трябва. Знаеш ли за какво най-много се каят хората на смъртното си ложе? Не че не са спасили света или че не са осъществили своя потенциал в кариерата си, а че не са правили повече секс.

ВТОРНИК, 27 ЮНИ

20:00 ч. Моят апартамент. Взирам се като някой психопат в телефона. Все още ни звук, ни стон от тях двамата. Така ли ще я карам до края на живота си? Ще къркам шери с Марк и Даниъл, докато играем на домино в старческия дом, а после ще се тръшкам, дето са ме оправили, а не са ме поканили да играем на скрабъл?

20:05 ч. Не мога да повярвам, че след всички тези години реагирам по същия начин след секс — сякаш съм се явила на изпит и си чакам резултатите. Ще се обадя на Шацър.

20:15 ч.

— За бившите не се брои — постанови Шац.

— Същото каза и Миранда! Защо?

— Защото тая връзка вече си я оплескала.

— Та да си знам отсега, че са ме скъсали, а?

20:30 ч. Ще взема да се откажа от мъжете. Низвергвам ги.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРЕХОД КЪМ КЛИМАКТЕРИУМА

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

НЕДЕЛЯ, 17 СЕПТЕМВРИ

20:00 ч. Моят апартамент. Всичко е от ужасно по-ужасно. Не мога да повярвам, че това е... Ох, майчице! Звъни се на вратата!

23:00 ч. Бяха Шацър, Том и Миранда. Нахлуха у дома фиркани до козирката.

— Душичке! Ти си жива! — възкликна Том.

— Какво става, да му се не види? — пожела да узнае Шац.

— Какво да става?

— Не отговаряш на обаждания, на есемеси, на имейли и изобщо на нищо през целия уикенд. В пълен техно-ступор си.

— Я да видим какво издирва в Гугъл.

Хвърлих се към лаптопа и го изтръгнах от ръцете им.

— Преход към климактериума! През последните седем часа е ровила за предменопаузата. Регистрирала се е в *goreshtivalni.com*.

— При някои жени менопаузата настъпва още на трийсет и пет — смънках. — В бъдеще всички жени автоматично ще замразяват яйцеклетките си, ще градят кариера, после ще ги притоплят в микровълновата и... пито-платено, но засега...

— И защо реши, че си в предменопауза?

Погледнах ги сконфузена.

— Да не би цикълът ти да е станал нередовен? — осведоми се Шацър.

Кимнах почти разплакана.

— И вече е налице разплуването на средната възраст. Наложил се да си купя с един размер по-големи дънки.

Посочих им корема си. Ала вместо да покажат съчувствие, те взеха да се споглеждат многозначително.

— Ъ-ъ... Бриджет — подзе Том. — Хрумна ми нещо. Ей така, случайна мисъл...

— Направи си тест за бременност, нали? — попита Шацър.

Потреперих. Как можеше тя да е толкова жестока.

— Вече ти казах, безплодна съм — отсякох. — Няма как да съм бременна, защото съм в преход към климактериум, не мога повече да имам деца.

Миранда имаше вид, сякаш едва сдържа смеха си.

— Помниш ли онези епизоди през лятото с твоите бивши, които „не се броят“? Марк и Даниъл? Използва ли кондоми?

Това вече не се търпеше.

— Да! — подвикнах вече силно ядосана. — Естествено, че използвах кондоми. — Бръкнах в чантата си и ги извадих. — Тези кондоми.

Пликчето мина през ръцете на всички им, сякаш беше улика в „От местопрестъплението: Маями“.

— Бриджет — обърна се към мен Шацър. — Това са еко кондоми, щадящи делфините при изхвърляне в океана, и още преди две години им е минал срокът на годност.

— И какво от това? — възразих. — Тия срокове на годност ги слагат само за да продават повече продукти, нали така? Не са действителни, да речеш.

— Това, че са щадящи за делфините, означава, че след известен период се дезинтегрират — поясни Миранда.

— Вижте какво — изправи се Шацър и взе да си облича палтото, — да забравим за шибаните делфини и да идем до някоя денонощна аптека.

Докато пътувахме по улиците към денонощната аптека, имах чувството, че шофирам през гробището на моите детеродни години — ето го дървото, на което Даниъл метна гащите ми след коледното празненство в Пергамон Прес; ето го ъгъла, където с Марк се целунахме за пръв път под снега; ето го и входа, пред който Марк Дарси ми каза: „Обичам те каквато си“.

Вече бяхме обратно в апартамента и Шацър думкаше по вратата на банята.

— Кротко де, все пак отнема две минути — подвикнах ѝ.

— Ами ако е бременна и от двамата? С близнаци? — чух Том да шепти гръмко.

— Невъзможно — изсъска му подпийналата Миранда. — Първата сперма блокира втората или нещо от този род.

— А как става така, че единият близнак е бял, а другият — черен?

— Яйцеклетките са различни, а спермата е една и съща.

Не така си бях представяла този момент. Щеше да е споделен с мъжествения ми любим в ремонтирана фермерска къща в Котсуолдс — подове с излят бетон, рустикални килимчета, най-вероятно декорирана от Джейд Джагър.

— Що за абсурд. Една жена не може да има и черни, и бели яйцеклетки — изпъшка Шацър.

— Петнисти яйца може би? — изказа предположение Том, когато се появих от банята.

— Вижте, държи пръчицата.

— Дай я тук.

Шацър и Том едновременно се хвърлиха към пръчицата и я избиха от ръката ми. Гледахме я зяпнали как се превъртя във въздуха и тупна меко на килима, после се втренихме в нея. В малкото прозорче се виждаше непогрешима синя линия.

— Не е възможно да си...

— ... малко нещо бременна — довърши Том.

— Супер! Щуро! Иха! — промълви Миранда.

Не можех да повярвам.

Чувах някъде отдалеч бърбенето на приятелите ми.

— Ама тя си пие и пуши.

— Олеле, имаш право, убила е бебето.

— Бебето е мъртво.

— А тя и не знае кой е бащата.

— Какво да правим?

* * *

Но приказките им изобщо не стигнаха до съзнанието ми. Чувах тържествени тромпети и нежни арфи. Облаците се разделиха, помежду им бликна слънчева светлина, птички зачуруликаха радостно. Щях да имам бебе.

ПЕТА ГЛАВА

КОЙ Е ИЗВЪРШИТЕЛЯТ?

ВТОРНИК, 26 СЕПТЕМВРИ

9:00 ч. Акушеро-гинекологичен кабинет, Лондон.

— В кой от случаите според вас съм забременяла? — попитах с надежда.

— Има ли значение? — отвърна доктор Роулингс, строга жена с делови и рязък маниер.

— Да! Това е специален момент! Искаме да знаем кой точно е, за да го празнуваме.

— Няма как да се знае. Ще се наложи да празнувате и двата.

— Но сигурно едната дата е по-вероятна от другата, а?

— Всъщност едната идва малко рано, а другата — малко късно. Сигурна ли си, че не е имало друг скъпоценен момент помежду?

— Напълно сигурна, благодаря — отвърнах целомъдрено. — Все пак вие на коя от двете бихте заложили?

— Нямам идея. С еднаква сила може да е всяка.

— Направете догадка.

— Не.

— Престорете се, че залагате на кон.

— Не.

— А видеозонът какво казва?

— Десет до тринайсет седмици. Ти си на десет.

— Това не сочи ли кога е станало зачеването?

— Не. Звъни на този номер, за да си назначиш дата за видеозон — каза тя и се изправи. — Ще може да доведеш таткото със себе си, нали?

Ясно я чух да добавя под нос:

— Стига да го знаеш кой е.

— Питам от чисто любопитство... — изрекох внезапно.

— Даааа?

— Ако у някого е налице елемент на колебание кой е бащата...
— Трябва да се вземат проби от тях — кръв, косми, нокти.
— Зъби?
— Не, не зъби, Бриджет — с досада отсече тя. — Косми, нокти, кръв, слюнка. Всичките са за предпочитане пред зъби.
— А как се взема ДНК от бебето?
— Чрез амниоцентеза. Кое то бездруго е препоръчително, тъй като си гериатрична майка.
— ГЕРИАТРИЧНА МАЙКА?
— Да. Над трийсет и шест годишна възраст технически майката се води гериатрична.

ЧЕТВЪРТЪК, 5 ОКТОМВРИ

— Погледни го откъм хубавата страна — посъветва ме Том, докато той, Шац и Магда ме съпровождаха за амниоцентезата. — Едновременно ще получиш пенсия и детски надбавки.
— Всичко това е толкова стресиращо! — пуфтеше зачервената Магда. — Бриджет, не може да имаш дете без баща. Един баща.
— Не, честна дума, Магда, всичко ще е наред — уверих я и неочаквано усетих порив на гадене.
— Душичке, можем ли да помогнем с нещо? — попита Том.
— Благодаря, Том. Ще ми намериш ли отнякъде печен картоф? О, а също шоколадов кроасан и малко бекон. Уплашена съм. Не искам да вкарат в мен грамаданска игла.
— Всичко това е свършено излишно — намеси се Шац. — Ако бебето започне да те тегли към всяка що-годе привлекателна жена, която срещнеш, ще знаеш, че е на Даниъл. Ако пък го усещаш, сякаш е глътнало ръжен — на Марк Дарси е.

19:00 ч. Моят апартамент. Тъкмо се върнах, отървала се на косъм от амнио кошмара.

— Е, добре ли е бебето? — попитах доктор Роулингс, която разхождаше по корема ми контактното устройство за ултразвук.

— Напълно здравичко. Не се бой, не си първата, която не е знаела, че е бременна, и е продължила през първите няколко месеца с обичайните подпийвания. Ето, погледни сама.

Тя завъртя екрана към мен и дотам бях. Любов от пръв поглед. Тя беше поразмазана — с кръгла главичка като, като... като на бебче. Миниатюрно човече вътре в мен! Носле, устичка, мънички юмручета край устата! Най-красивото създание, което бях виждала някога.

— Така! — рече доктор Роулингс. Обърна се към мен, хванала гигантска спринцовка. Истинско безумие. Иглата беше поне две педи дълга. — Длъжна съм да те уведомя, че амниоцентезата крие известен риск от спонтанен аборт, особено на твоята възраст, но трябва да се претеглят плюсовете и минусите.

— Не припарвайте до мен! — писнах и скочих от леглото. — Ама какво ПРАВИТЕ? Да не се побъркахте? Ще УБИЕТЕ бебето ми! Ще я понижете като някой Хамлет иззад гоблена.

Разтревожена установих, че крепя нежно корема си досущ като Самодоволните Майки на кръщенето.

— Искате ли да ми пипнете корема? — попитах.

— Току-що го направих, Бриджет. Тъкмо така видяхме хубавата картина на прелестното бебче, не помниш ли? А сега, ще извършим ли процедурата?

— Не, не, няма нужда — избъбрих, изправих се и си засъбирах нещата. — Без рискове, без ДНК. Просто не доближавайте тази игла до бебето ми.

СЪБОТА, 7 ОКТОМВРИ

58 килограма и 960 грама. (Все пак съм бременна, нали така? Уютно ми е в кулинарния свят като на стрида във вода. Без стриди обаче, токсични са за бебето.) Печени картофи: 3. (Калий или целулоза?) Сирене 240 грама. (Протеини.) (Ала никакво козе сирене — меките сирена са токсични за бебето.) Броколи: 3 цветчета. (Отлична насищаща храна, само дето не се брои, мигом ги повърнах — бебето не обича броколи.) Картофи със сирене: 3. (Бебето обожаваше картофи със сирене, а неродените бебета инстинктивно са наясно от какво имат нужда.)

16:00 ч. Тъкмо се прибирам, след като пазарувах за бебето. Купих абсолютно сладуранско прасковено гащеризонче и лента за глава на цветя от „Обичам разкоша“. Подредих ги на показ върху

леглото като истинско момиченце. Хрумна ми дали не мога да си купя кукла бебе, та да тренирам обличане, но се замислих не е ли твърде откачено. Адски съм възбудена и в същото време се чувствам необичайно ленива, леко успана и отнесена, почти все едно съм малко дрогирана. Трябва да се погрижа никой в службата да не научава още. Може би засега няма да кажа и на мама. Освен това сериозно ще поразсъждавам по казуса с бащата. Определено ще го сторя.

Но първо ще си дам минута да се насладя колко е прекрасно. Ще имам бебе!

ШЕСТА ГЛАВА

ИЗРИЧАНЕ НА ИСТИНАТА

НЕДЕЛЯ, 8 ОКТОМВРИ

По обед. Илектрик Бар, Портобело Роуд.

— Налага се да им съобщиш, Бридж — каза Миранда.

Кимнах и засмуках диетичен тоник през сламка. Макар да седяхме в „Илектрик“, желанието ми да пия алкохол внезапно се беше стопило напълно. От самата мисъл за пиене получавах киселини и лек световъртеж като при махмурлук, което е странно, като се замисли човек.

— Бриджет!

— Какво? — подскочих стресната.

— Трябва да уведомиш бащите.

— О, да, не, знам, че трябва. Ще го направя. Да си вземем ли още картопки? Искате ли да ми пипнете корема?

Всички се изредиха с лека досада за бегло погалване.

— Започни с Даниъл — посъветва Том. — За да се изтренираш.

— Прати му есемес още сега — настоя Миранда.

— Не може да му пише ей така, като гръм от ясно небе.

— Напротив, мога. Мога да правя каквото си искам. Длъжна съм да се погрижа за бебето си.

Взех телефона, дръзка донемайкъде, и написах:

Клийвър, Джоунс е. Искам да говоря с теб. Може ли да те видя тази седмица?

Той ми отговори на мига:

ДАНИЪЛ КЛИЙВЪР

Идва ми като гръм от ясно небе, Джоунс, но защо пък не? Ще се радвам да те видя. Петък вечер? Ще дойда да те взема и ще те заведа на вечеря с новата си кола.

Да му се не види. Толкова лесно ли било? Нима съм си седяла сама, толкова вживяна да внушавам на хората, че не ги харесвам, за да не ме мислят за отчаяна, че те наистина са решили, че не ги харесвам?

ПЕТЪК, 13 ОКТОМВРИ

19:00 ч. В колата на Даниъл, Южен Лондон.

— Харесваш колата ми, нали, Джоунс?

Докато с Даниъл бръмчахме по моста „Уотърлу“, трескаво се опитвах да открия момент, в който да повдигна въпроса за бебето, преди да сме стигнали в ресторанта, че да избегна евентуална сцена на публично място, но Даниъл беше изцяло погълнат от новия си мерцедес.

— Мърка като бебче, но само да натисна леко педала и... Бруууууу!

Даниъл внезапно ускори и предизвика тревожен спазъм в стомаха ми.

— Допада ли ти бледосивият интериор, Джоунс? Мислех да се спра на черен или дори на доста крещящ кървавочервен, но накрая реших, че този е дискретен и много хубав всъщност.

Даниъл беше избрал ресторант „Нобу“ на Парк Лейн, заведение, в което е твърде вероятно да срещнеш Пош Спайс и Бекъм или дори Брад и Анджелина (в който случай окончателно бих уредила спора с мама дали Анджелина се е „сдобила“ с Брад Пит благодарение на Мадокс, или не).

Уви, не се мяркаха никакви знаменитости на хоризонта. Все едно да идеш на сафари и да установиш, че няма лъвовe и тигри. Затова пък имаше непогрешима миризма на риба във въздуха.

Сервитьорът ни поведе към масата ни, а Даниъл още не бе млъквал да си поеме дъх, че да мога да вмъкна моята тема или въобще да отроня някоя дума. От новата си кола беше минал към новия си роман — „Поетиката на времето“.

— Концептуално е „Стрелата на времето“, обърната наопаки. Героите вярват, че времето се движи назад, а то в действителност се движи напред.

— Но не би ли означавало това, че времето се движи в нормалната си посока? — попитах.

— Това е концептуален роман, Джоунс. Екзистенциален.

Ама какво му ставаше? Обикновено единственият интерес на Даниъл беше да измъкне от жената описание какви гащички е носила като ученичка.

— Да де, ама все пак — заинатих се, докато келнерите ни връчваха менютата, — не твърдиш ли нещо, което твърде очевидно не е така?

Цялото меню беше рибно, всякакви видове риба: риба суши, риба темпура, риба, хранена със саке от стотици години. Усещах как бебето се бунтува с всяка сила срещу това рибешко изобилие.

— Не е как, Джоунс?

— Не върви назад. Естествено, че ако времето вървеше назад, веднага би се забелязало. Колите щяха да се движат назад. Рибите щяха да плуват назад — казах и усетих трус в стомаха си.

— Рибите?

С моята нова, наложена от бременността пасивност, оставих Даниъл да поръча храната и да разправя за неговата обратна, ама необратна книга. Всичко беше много странно. Даниъл като че бе развил някакво упорито желание да бъде приет сериозно. Може и да бе свързано с напредващата му възраст. Ето и тая кола. Аз си имах моето бебе, а Даниъл си имаше клише.

— Гледай сега, Джоунс, това е алтернативна концептуална вселена — продължаваше той. — Няма никакви риби в „Поетиката на времето“.

— Ето нещо, за което да сме благодарни! — възкликнах ведро. В този момент келнерът разположи пред нас ястията, все рибни, и аз почувствах, че трябва да се изтръгна от „Поетиката на времето“ и да хвана бика за рогата.

— Това е нова реалност, която кара човек да постави под въпрос самата си...

— Да, да, звучи много... Чуй, Даниъл, има нещо, което трябва...

— Знам, знам, знам — избърбори той и направи пауза за драматичен ефект.

После превключи на по-типичния си режим на прелъстител и се вгледа в очите ми с лековато изображение на искреност.

— Бях ужасен, Джоунс. Би трябвало да ти звънна по телефона, и неведнъж, разплакан да ти изкажа своята признателност за онази експлозивна нощ. Редно бе да последват букети, дрънкулки,

шоколадови бонбони в кутии, на които дискретно са гравирани имената на нас двамата, преплетени в малки сърчица. Но работата е там, че тотално се гмурнах в писателския ад: редактиране, коректури, процедури около премиерата. Просто не можеш да си представиш творческото бреме от това, че държиш цял един роман в главата си и...

— Прощавай.

— Да, Джоунс?

— Би ли млъкнал? Дрънкаш врели-некипели.

— Да, права си, Джоунс. Както винаги. Припомни ми, какви гащички носеше като ученичка?

Внезапно ми се повдигна.

— Всичко наред ли е?

— Не съм сигурна, че ще понеса рибата. Мислиш ли, че мога да си поръчам печен картоф?

— Ами, работата е там, че „Нобу“ като японски ресторант не предлага печени картофи, миш-маш, пай със свинско и други деликатеси от този род. Току-що си поръча прекрасна розова пъстърва с мисо, маринована във водорасли и хранена със саке в продължение на четиристотин години. Хайде, изяж си я, бъди послушно момиче.

Наложи се толкова силно да се концентрирам върху задачата да задържа пъстървата в себе си, че когато портиерът ме поведе обратно към новата кола на Даниъл с острата ѝ миризма на кожа, все още не бях дала гласност на факта за съществуването на бебето, което в момента се сражаваше яростно с пъстървата мисо вътре в мен.

— Прелестна вечер — промърмори Даниъл, щракна нещо на таблото и колата оживя с рев.

— Даниъл, има нещо, което трябва да...

Пъстървата мисо внезапно устремно се понесе нагоре към гърлото ми.

— Днл спр клт — опитах се да изрека, като затисках с длан устата си, вече пълна с повръщано.

— Това не го разбрах съвсем, Джоунс.

Ала вече беше късно.

— Боже милостиви, Джоунс, какво става? Това е кошмар. Истински ад. Да не би да си Екзорсистът? — викна скандализираният Даниъл, когато повръщаното бликна измежду пръстите ми върху бледосивия му интериор.

23:00 ч. Моят апартамент. Малкото ми сладурче, съжалявам за всичко това. Ще ти се реванширам, обещавам. Ти само си кротувай там и бъди в безопасност, другото го остави на мен. Ще ти осигуря шури забавления... Я по-добре да взема да се обадя на дядо ти.

СЪБОТА, 14 ОКТОМВРИ

Татковият клуб, Лондон. Беше чудесно да се видя с татко. Разказах му всичко, а той само ме гледаше с неговите добри и мъдри очи, а накрая силно ме прегърна. Седяхме в библиотеката. Наоколо имаше стари книги, карти, глобуси, носещ успокоение огън от въглища и кожени кресла, дотолкова протрити, че изглеждаха не просто овехтели, а направо безумни.

— Чувствам се като евтина курва, някоя от онези жени, които ги показват в шоуто на Джери Спрингър, някоя, спала със собствения си внук — оплаках се. — Искаш ли да ми пипнеш корема?

— Всички сме само на един импулс разстояние от обектите на Джери Спрингър, миличка — рече татко и помилва нежно ембрионалната си внучка. — Дори аз самият не съм сигурен дали си моя, или на онова младо кюре, което беше поело за кратко църквата преди четиридесет години.

Ахнах.

— Шегувам се, скъпа. Но не си направила нищо, което не биха сторили деветдесет процента от хората по света на твое място.

И двамата погледнахме към възрастните господа, членове на клуба, повечето от които дремеха кротко в креслата си.

— Добре де, осемдесет и пет процента — поправи се татко. — Виж, мила, няма опасност да сбъркаш кой знае колко, като просто кажеш истината.

— Какво, на мама ли? — изрекох ужасена.

— Е, на майка ти може би не още. Но на Марк и Даниъл кажи истината, пък каквото сабя покаже.

НЕДЕЛЯ, 15 ОКТОМВРИ

21:00 ч. Моят апартамент. Седнала на пода, с треперещи ръце набрах номера на Даниъл, като остро усещах колективният поглед на шест очи — на Том, Миранда и Шац — да дълбае дупки в мен.

— Даааа, Джоунс? — каза Даниъл по телефона. — Само не ми опръсквай ухото с...

— Даниъл, бременна съм в шестнайсетата седмица — изтърсих. Линията прекъсна.

— Той ми затвори!

— Мамка му и шибано създание! Опашато! От ада!

— Що за човешка отрепка би сторила това? — кипнах. — А, не, край. Приключвам с проклетите мъже. Те са безотговорни, егоистични... Някой иска ли да ми пипне корема?

— Трябва да намериш начин да се абстрахираш от подобни мисли и чувства — обади се Том с гробовния си глас на психотерапевт, докато страхливо потупваше корема ми, сякаш се боеше, че бебето ще изскочи отвътре и ще го оповръща. — Един от начините е да ги запишеш на хартия и да ги изгориш.

— Добре — отсякох и се отправих към кухненската маса, откъдето грабнах купчинка самозалепващи се листчета и кутия кибрит.

— Не! — писна Шацър. — Никакви огньове! Използвай телефона.

— Дадено.

Набрах номера.

— Даниъл, ти си един егоистичен, повърхностен...

— Дай го, дай ми го тук — изфъфли Шацър и грабна телефона. Изписа „слабоумен калпав писател“ и натисна бутона за изпращане.

— Предполагаше се да го изгорим — промълвих ужасена.

— Кое? Телефона?

— Тя трябваше да изрази гневните си мисли и чувства и да ги прати към вселената — поясни Том — Не да ги прати като есемес на обекта на гневните мисли... Какво, да не би да свършихме виното?

— Божичко. И тоя може да е баща на нероденото ми дете.

— Всичко е наред — избърбори Том с пьянски и все пак успокояващ глас. — Полезно му е да го чуе.

— Млъкни, Том. Бриджет, изтренира се вече. Сега прати съобщение на Марк — нареди Миранда.

Това и сторих. Написах просто: „Бих искала да те видя“ И за моя безкрайна почуда той пожела да се срещнем незабавно.

НЕДЕЛЯ, 15 ОКТОМВРИ

Стоях пред входа на високата къща на Марк с бяла гипсова фасада в Холанд Парк, както бях стояла неведнъж в миналото, преди толкова много разтърсващи събития — тъжни, щастливи, сексуални, емоционални, триумфални, катастрофални, драматични. Гореще в кабинета му светеше: както обикновено той работеше. Какво щеше да каже? Дали нямаше да ме отблъсне заради пианските ми изцепки? Възможно ли бе да се зарадва? Но тогава...

— Бриджет! — прозвуча от домофона. — Там ли си още, или само натисна звънеца и избяга?

— Тук съм — отвърнах.

Секунди по-късно вратата се отвори. И на работна вълна Марк беше секси: панталон от костюм, разкопчана на врата риза, навити ръкави и с познатия часовник на китката си.

— Влизай — подкани ме.

Последвах го в кухнята. Беше си съвсем същата: безукорно чиста и подредена с еднакви шкафове без никакви признаци в кой от тях е съдомиялната, къде си държи зърнените закуски и къде — кофата за отпадъци.

— И така! — подхвана сковано Марк. — Как е животът? В работата добре ли си?

— Да. Ами твоята как е? За работата питам.

— А, всичко е наред. Всъщност е пълна бъркотия. — И той ми отправи онази лека заговорническа усмивка, която толкова обичах. — Опитвам се безуспешно да измъкна Ханза Фарзад от лапите на краля на Кутар.

— Аха.

Загледах се към градината навън и към дърветата, започнали да оголяват, с препускащи мисли. Искан да кажа, моите мисли препускаха, не тези на дърветата. Какви ти мисли у дървета, освен може би в главата на принц Чарлс и в романа на Даниъл Клийвър. Цялото ни бъдеще зависеше от тези няколко бебчета, така де, мигове. Започнах да репетирам какво ще кажа. Трябваше да е проникновено, с плавно въвеждане.

— Заплел съм се в лабиринта на международната търговия — продължаваше Марк. — Вечният проблем с Близкия изток: безкрайни пластове от подмолни игри, измами, конфликт на интереси...

— Извини ме.

— Да?

Настана пауза.

— Градината изглежда прекрасна — казах накрая.

— О, благодаря ти. Естествено, едва насмогвам с листата.

— Да, сигурно.

— Ммда.

— Марк?

— Да, Бриджет?

О, боже. О, боже. Просто не можех да го направя. Искях да се насладя на тези последни няколко мига, през които всичко изглеждаше като преди.

— Това дърво кестен ли е?

— Да, кестен, а онова там е магнолия, а...

— О, а какво ли е това тук?

— Бриджет!

— Бременна съм.

По лицето на Марк се изписаха всевъзможни емоции.

— Бременна откога?

— От шестнайсет седмици.

— Кръщенето?

— Искаш ли да ми пипнеш корема?

— Да. — Той постави длан върху него за кратко, после каза: — Извини ме.

Марк излезе от стаята. Чух го, че се качи горе. Какво се канеше да прави? Да се върне с документи за съдебно дело?

Вратата се отвори със замах.

— Това е най-прекрасното известие, което някога съм получавал в целия си живот.

Приближи се и ме пое в прегръдките си, заля ме познатият му мирис, блажено успокоение от допира му.

— Това е...

Все едно всички облаци се разпръснаха.

Той ме отдръпна на разстояние от себе си и се вгледа в мен с нежност в кафявите си очи.

— Когато детството ти е било... когато човек някак е... Невъзможно ми беше да повярвам, че любовта може да премине в семейния живот. Че може да се създаде дом, подходящ за дете и различен... Той заприлича на малко момче. — Различен от твоя собствен.

Този път аз го прегърнах и го помилвах по косата.

— А сега — каза той и се отдръпна от прегръдката с една от онези негови редки усмивки — в този миг на чиста и неподправена страст решението е взето от наше име. И аз съм най-щастливият човек на света.

На вратата се почука и се появи Фатима, дългогодишната икономка на Марк.

— О! — засия тя. — Госпожице Джоунс, върнахте се, така ли? Господин Дарен, колата ви е тук.

— Боже мой, напълно бях забравил. Имам вечеря в адвокатското дружество...

— Няма проблем, Марк, вече спомена за този ангажимент.

— Но колата ми... можем да те откараме...

— Не е нужно, тук съм с новата си кола.

— Утре тогава, ще се видим утре, нали?

— Да.

19:00 ч. Моят апартамент. Това е непоносимо. Бременна съм, Марк иска бебето и, ако не бях спала с Даниъл, всичко щеше да е като в приказките и щяхме да сме безумно щастливи, само че... О, господи! С Марк понякога бяхме рискували, така че може би тъкмо от секса с Даниъл съм забременяла.

Проклети делфинови кондоми. Но пък нямаше да имам бебето, ако не се бях погрижила да спася делфините от поглъщане на неразпаднали се презервативи. Така че в действителност би трябвало да съм благодарна на кондомите, стига само бебето, още отсега приятелче на делфините, да можеше да ми каже чие екологично дете е.

За всичко съм си виновна аз. Но Даниъл умее да бъде тъй забавен и очарователен. Сякаш са двете половини на идеалния мъж и

ще прекарат живота си в опити да надскочат другия. И ето че сега тази борба се разиграва в моя корем.

19:15 ч. Тоалетната чиния безспорно е велико изобретение. Удивително е да имаш такова чудо в дома си, което спокойно, ефикасно и без следа отстранява всичкото повръщано. Обичам прекрасната си тоалетна чиния. Толкова е готина, стабилна, спокойна, безотказна. Хубаво е да си лежа тук и тя да ми е подръка. Може би всъщност обичам не Марк, а тоалетната чиния. О, сега пък телефонът! Може би е Марк да пита как съм! Май ще взема да му разкажа цялата история и току-виж, той ми простил.

20 ч. Том беше.

— Бриджет, аз ужасен човек ли съм?

— Том! Не! Ти си прекрасен човек!

Причината за невротата „ужасен човек“ беше, че Том видял Джизъс, „познат“ (т.е. един, с когото са се чукали някога) отпред на опашка в снекбара на фитнеса, отишъл да го поздрави и го помолил да му вземе смути от пшенични кълнове.

— Работата е там — тръскаше се Том, — че мисълта да се прережда мина през ума ми още преди да реша да поздравя Джизъс. С други думи, аз съм от онези хора, които хладнокръвно и цинично се опитват да се облагодетелстват за сметка на околните: например да се измъкнеш, когато ти е дошъл редът да почерпиш в пъб, като идеш до тоалетната.

— Но ключовият въпрос, който пропускаш, Том — изтъкнах, довольна да се откъсна за момент от собствената си забъркана ситуация, но мигом осъзнала как Том рано или късно ще се сети за моята забъркана ситуация и ще реши, че е ужасен човек, понеже е забравил да попита за нея, — е, че да отидеш да поздравиш приятел, си е хубава постъпка и да се присъединиш към Джизъс за по една напитка след фитнеса, е далеч по-дружелюбно, отколкото да го изоставиш и да се наредиш най-отзад на опашката.

— Но аз, така или иначе, изоставих Джизъс и отидох да си пия смути с Едуардо, защото той е по-секси. Все пак съм ужасен човек,

сама виждаш.

Умът ми препускаше в опит да измисля как да обърна това незначителен социален гей гаф в потенциален акт на тактичност, но тогава Том изпъшка:

— Ясно, схванах. Аз съм ужасен човек. Дочуване.

Телефонът иззвъня отново.

— О, здравей, миличка, обаждам се само да разбера какво искаш за Коледа. — Майка ми. Пофлиртувах за кратко с идеята да метна котката сред гълъбите, като си поискам бебешка количка „Бъгабу“, ала знаех, че всъщност ми се обаждат да говорим за друго. — Бриджет, ще дойдеш ли на репетицията за посещението на кралицата на двайсет и осми? Мейвис вдига голяма пушилка на тема семейни ценности, освен това *непрестанно* ме кълве, че нямам внучета, и всичко това, понеже се опитва да изкара, че нямам такъв принос за селото през годините като нея, а аз имам, не е ли така, миличка?

— Разбира се, че имаш, мамо. Помисли само за всичката храна! Киселите краставички! — взех да я окуражавам, а устата ми се напълни със слюнка. — Рулото „Стефани“! Белтъчените сладки с малини!

— Да! Съомгата по кралски! Що съомги съм поднесла!

Къхххх!

— Ти си истински бастион на социалния живот в селото, мамо — уверих я. — Иди й натрий носа на тази Мейвис!

„Натрий й носа“? Това пък откъде се взе?

— Благодаря, душичке. О, трябва да бягам. Имам във фурната пушена шунка с ананас.

Тъкмо се съвземах от поредното повръщане, вкопчена в любимата ми тоалетна, когато телефонът отново зазвъня.

Беше Том.

— Забравих да те питам как мина с Марк. Ето на, ужасен човек съм, и това е. Не заслужавам да говориш с мен. Дочуване.

Гледах в недоумение телефона цяла минута, а после се сетих за бебето и отидох да си опека един картоф със сирене в микровълновата.

20:00 ч. Ето, заповядай, малката ми кукличка: картоф със сирене.

Трябва да казваме истината, нали така? Това е едно от нещата, които винаги ще правим. Дори да се налага да бъдем много, ама много храбри. Дори никак да не ни се иска.

ПОНЕДЕЛНИК, 16 ОКТОМВРИ

Цялата къща на Марк бе преобразена като от комитет по посрещане на бебетата с цветя, детски артикули и транспарант в кухнята с надпис „Честито, Бриджет“.

Фатима грейнала се суетеше наоколо. Прегърна ме, а после излезе от стаята с обичайната си дискретност.

— Не бива да носиш нищо — каза Марк и взе ръчната ми чанта. — Седни тук и си вдигни краката.

Настани ме на столче край кухненския барплот и се опита да положи стъпалата ми върху друго столче. И двамата се разсмяхме.

— Виж какво свалих от тавана за него. Като малък много го обичах. Погледни.

Старомоден комплект състезателни коли върху писта беше разположен пред мен в общата семейна стая — предполагам, вече можеше да се нарича така, — където бяха удобните канапета и кресла.

Смеех се и се борех да отпъдя сълзите.

— Тя може да не е готова още веднага за такава игра, но...

Марк се наведе към хладилника.

— А виж какво имам тук!

Бяха два пакета памперси.

— Реших, че там е редно да ги държа, за да бъдат приятно хладни върху малкото дупенце. Или не? Уча се още. Ти ще се пренесеш тук, естествено. Ще сме си тримата. Все едно са ми дали втори шанс! Втори шанс за живот!

Думите на татко отекнаха в ушите ми. „Няма опасност да сбъркаш кой знае колко, като просто кажеш истината.“

— Марк.

Той се закова на място при тона ми.

— Какво? Бриджет, кажи. Бебето ли? Има ли му нещо?

— Не, не. Бебето си е добре.

— О, слава богу.

— Само че... има едно леко усложнение.

— Ясно, добре. Ще се справим с всичко. Какво е то?

— Ами просто бях толкова разстроена след кръщенето, когато ми каза, че не искаш да се събираме отново и да ми пропиляваш детеродните години...

— Безкрайно съжалявам. Повярвай ми, аз също бях нещастен по този повод и се разкъсвах от колебания дали да не те потърся. Допуснах да бъда повлиян от Джереми. Той ме срещна в коридора на хотела, когато отидох да донеса закуска, и ме смъмри, че е крайно нередно да се занасям с теб на този етап от живота ти, освен ако не съм напълно сигурен, че мога да се обвържа за постоянно и да ти стана съпруг. В онзи момент, все още непретръпнал от развода, реших, че от морална гледна точка ще е безотговорно...

Затворих очи. Защо не можех да се науча да не бъда такава комплексарка, да не хукам да бягам при първия намек за отхвърляне? Да проумея как не всичко опира до това, че съм твърде стара, твърде дебела, твърде глупава?

— Чувствах се неспособен и недостоеен за такова нещо, ала сега...

— Бях много силно наранена.

— Искрено се разкайвам, Бриджет.

— Усещах се толкова стара, разбираш ли, че...

— Не, аз се чувствах старият. И какво направи?

— Това дърво бряст ли е?

— Бриджет.

— Спах с Даниъл Клийвър.

— Същия ДЕН?

— Не, не, няколко дни по-късно. Имах чувството, че е дошъл краят на дните ми за секс, а той ми каза как съм изглеждала толкова млада, та не знаел дали да се ожени за мен, или да ме осинови, пък и приятелите ме насърчаваха „Яхни пак коня“ и...

— Използвала си предпазни средства с... с... с двамата партньори.

Марк отваряше и затваряше шкафовете от неръждаема стомана.

— Да, обаче бяха... еко кондоми. Оказа се, че срокът им на годност е бил изтекъл и са се разпаднали заради делфините.

Отвори още една от безупречните метални вратички и отвътре се изсипа голяма купчина от натрупани в безпорядък предмети — листове хартия, снимки, стари ризи, моливи, брошури. Той бързо ги

натика обратно и силно хлопна вратата. Видях как раменете му се напрегнаха и той се обърна към мен.

— Да, мога да схвана как се е случило. Не е необходимо да се впускаш в обяснения.

Отвори друг шкаф, намери бутилка скоч и си наля в чаша.

— Има ли начин да се установи? Технически да се определи бащинство... да се посочи кой е... бащата?

— Не и без риск за бебето.

— Все пак...

— Знам. Но няма да поема този риск. Прави се с гигантска игла. Ужасно е.

Той взе да крачи неспокойно.

— Да, ясно, естествено. Сега разбирам. Това би обяснило защо, когато понякога оставяхме нещата на шанса...

После се обърна към мен: овладян, леден.

— Вероятно ще искаш да си легнеш рано тази вечер.

— Марк. Недей. Тя би могла да е наше бебе. Има поне петдесет процента шанс.

— Много мило да го кажеш.

— Нужен е само момент, един импулс, едно погрешно решение.

— Да, знам. Виждам го всеки ден в професията си: трагизъм. Животът се обръща на сто и осемдесет градуса. Ала се боя, че не искам това в личния си живот.

— Толкова много съжалявам.

— Такава е съдбата. Човек трябва да разиграе картите, които са му раздадени. Толкова.

Нищо не можех да сторя с него в това му състояние. Той мълчаливо ме изпрати до колата, а аз плаках по целия път до дома.

СЕДМА ГЛАВА

ЕМОЦИОНАЛНО ВЪЖЕИГРАЧЕСТВО

СРЯДА, 18 ОКТОМВРИ

20:00 ч. Моят апартамент.

— Туйто, аз съм идиот. Всичко е по моя вина. Той никога няма да ми прости.

— Извинявай, но и той има нещо общо с цялата история — посочи Миранда.

— Спа с теб, мамка му, а после брутално те заряза, мамка му — кресна Шац. — Можеше да не е толкова гаден.

— Мила, ти познаваш психопатологията на Марк — впусна се в разсъждения Том. — Той има отбягващо разстройство на личността. Заклучва емоциите при първия намек за болка. Ще се осъзнае.

— Не вярвам да се случи — отвърнах. — Спомни си тържеството за годежа ни. Умът ми не побира как можах да съм такава. Върху екрана на телефона ми със звън се появи текст:

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ

(Неотдавна бях прибегнала до известно редактиране на контактите си.)

Всички скочиха стреснати и се втренчиха в апарата, сякаш съдържаше послание от египетско божество, задействано от лъч на утринното слънце, промъкнал се през дупчица в пирамида и попаднал върху амулет.

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ

Джоунс, прощай, че ти затворих телефона онзи ден. Дали е възможно да намина при теб?

После още едно:

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ
Естествено, ще нося високи ботуши и дълъг дъждобран.

— НЯМА ДА СЕ ВИЖДАШ С НЕГО — изкомандва Миранда.
— Абе ние да не свършихме виното, а?

— Не мога ей така да престана да се виждам с него. Той може да е бащата на моето...

— Трябва да го приемеш — рече дълбокомислено Том.

— Поне НЕДЕЙ да спиш с него.

— Ще вземе отново да те забремени.

— С тризнаци — допълни завалено Шац.

— ЛУНИЧАВИ тризнаци — изпъшка Миранда.

ЧЕТВЪРТЪК, 19 ОКТОМВРИ

19:00 ч. Моят апартамент. Даниъл цъфна на прага със стилиен букет цветя, увити в претенциозна кафява хартия и вързани със стрък слама.

— Джоунс, нямай грижа. Остави всичко на мен.

— Ти сериозно ли? — попитах подозрително и го пропуснах да влезе.

— Разбира се, Джоунс. Може да не съм бил идеален в миналото, но опре ли ножът до кокала, съм свършеният джентълмен.

— Добре — отвърнах и се разведрих, когато той се тръшна на канапето в безукорния си костюм.

— Господи, Джоунс, това шоколад ли е? — рече той и измъкна нещо, върху което беше седнал.

— Извинявай за това.

— Та, както казах, съобщи само къде да се видим, ще дойда с теб за подкрепа и ще платя за всичко.

— КАКВО?

— Не възнамеряваш да го задържиш, нали? За бога, Джоунс, прощавай. Просто допуснах, че в тази ситуация...

— А, не, това беше! Вън! — отсякох и го изтласках към вратата.

— О, всъщност има още нещо, Даниъл. Бебето може и да не е твое.

— Моля?

— Има вероятност тя да не е твоя, а на Марк Дарси.

На Даниъл му бе нужен момент да смели това, а после с проблясващо пламъче в очите попита:

— Кой беше пръв, той или аз?

— Даниъл! Тук опира до по-важни неща от това да спечелиш вековния си, датиращ от частното училище двубой с Марк Дарси.

— Джоунс, Джоунс, Джоунс. Съжалявам. Права си.

Той се върна обратно в апартамента, изпусна драматична въздишка и изпълни малък театрален скеч, за да покаже как възвръща хладнокръвието си.

— Искам да направя това. Ще бъда насреща за теб, ставам нов човек, ще дойда за видеозона, каквото кажеш.

— Никога няма да припариш до видеозона.

— Ще дойда.

— Няма да дойдеш.

— Ще дойда пък.

— Въобще няма да се веснеш. Ще хукнеш да сваляш някоя осемнайсетгодишна моделка на бельо и ще забравиш за мен.

— Ще дойда за видеозона.

— Ни най-малко не ти вярвам.

— Там ще съм, по дяволите. Ще дойда за видеозона на моето дете и ти не можеш да ме спреш. Добре, Джоунс, сега трябва да тръгвам. Имам... имам...

— Среща?

— Не, не, не. Съвещание в издателството. Пиши ми кога и къде и ще се явя с халат и гумени ръкавици.

20:10 ч. Седнах, налудничаво втренчена в пространството с едно затворено и едно отворено око. Дали всичко опираше до съперничеството с Марк Дарси, или Даниъл действително искаше да бъде баща?

Върнах се в мислите си към времето, когато ходех с Даниъл (точно, когато трайно бях разигравана от него), а старата ми приятелка Джуд (сега преуспяващ banker в Ню Йорк) беше разигравана от Злия Ричард. Тогава Шацър взе да развива теорията за „емоционално въжеиграчество“ и твърдеше, че това явление се разпространява като горски пожар сред мъжете над трийсет.

20:20 ч. Отворих дневника си, за да прочета философстването на Шац.

„Когато жените преминат психологическата граница от трийсет години, балансът на силите неусетно се променя. Дори най-отявлените любовчийки губят кураж в схватката с първите набези на екзистенциално отчаяние: страх, че ще умрат сами и ще бъдат открити чак след три седмици, полуизядени от елзаската си овчарка. Мъже като Злия Ричард и Даниъл се възползват от пукнатината в бронята, за да се откачат от обвързване, зрялост, чест, деца и естественото развитие на отношенията между мъж и жена.“

Казаното от Даниъл трудно би могло да се квалифицира като естествено развитие на отношенията между мъж и жена. Но възможно ли е дори сбърканияци като Даниъл да искат деца? Те просто не могат да излязат от омагьосания кръг на хватките си, че да вземат решение.

Странното във всичко това е как от трийсетгодишната си възраст насам съм смятала, че децата са нещо, което може да бъде изтръгнато едва ли не насилствено или чрез хитрост от мъжете. Че трябва да се преструваш как не ги искаш, за да задържиш мъжа, иначе той би хукнал да бяга с писъци.

Може би до това опираше разликата между Сами Жени като мен, Миранда и Шацър и Самодоволни Задомени като Магда. Самодоволните Задомени Жени никога не са имали този комплекс или колебания, направили са реалистичния избор при първа възможност, като са сключили сделка за някакъв балансиран начин на живот, без никога да са допускали в главите си мисълта, че даден мъж може да не иска деца от тях.

20:30 ч. Придобила дързост от новото прозрение, макар и да не ми бе докрай избистрено, пратих на Марк съобщение:

БРИДЖЕТ ДЖОУНС

Марк, давам си сметка колко комплицирана е ситуацията, но имам назначен видеозон в понеделник, 23 октомври в 17 часа и ако искаш да присъстваш, аз много бих се радвала.

20:32 ч. Вторачила съм се в онемелия телефон.

20:33 ч. Никакъв отговор от Марк.

20:34 ч. Още няма отговор от Марк.

20:35 ч. Ами ако вземе да отговори с „да“? Какво да правя с Даниъл? Ами ако съобщя на Марк, че Даниъл иска да дойде, и той пак каже „да“? Ами ако си замълча пред Марк за Даниъл, при положение че той, така или иначе, надали ще се появи, а после изведнъж Даниъл вземе, че се появи?

20:45 ч. Осъзнавам колко много пъти през живота си съм си фантазирала как отивам за видеозон с Марк или с Даниъл, не с двамата заедно обаче.

21:00 ч. Така. Броколи. Ядохме малко в повече картофи със сирене и трябва да включим различни хранителни групи. Броколито е храна с характеристики от няколко основни категории. Като нара.

21:30 ч. Бебето мрази броколи, и това си е. Ще изям един печен картоф със сирене.

22:00 ч. Все още няма съобщение от Марк.

ПЕТЪК, 20 ОКТОМВРИ

18:00 ч. Студиото на „Гледай, Британия“.

— „Гледай, Британия“! — изрече Миранда пред камерата със сериозния си говорителски глас, — вълнуващото новинарско шоу, не се изпускайте!

ДЗЪН.

Докато шапката на предаването показваше репортери, обхождащи земното кълбо с решително изражение, Миранда промърмори:

— Нима казах „не се изпускайте“ вместо „не го изпускайте“?

— Да — изшептах в слушалката ѝ, като се огледах да се уверя, че Пери Кампос не ме наблюдава.

— Ами така е, като ми дават такава непроизносима фраза — заяви Миранда и вдигна поглед към камерата за следващото си аутокю. — Та, питам аз, що за ЧУДОВИЩЕ не отговаря на есемес, с който го канят на видеозон?

— Може да е в заседание.

— От ЧЕТИРИ ДНИ? Тегли му майната. А сега — шапките фасинатор! Ще станат ли те незаменим аксесоар като обещите?

ДЗЪН.

— Стига бе — избърбори Миранда. — Що за щуротия са ми написали? Кой носи фасинатори?

— Пери Кампос го е писал — просъсках, докато вървяха кадри с Камила, Кейт и принцесите Беатрис и Юджени, на чиито глави се мъдреха шапки със сложна украса. — Асистираха му младежите с кокчета, които казват „живо-здро“ и „мой човек“.

— Пфу — процеди Миранда. — Заложил на Даниъл, мой човек.

— Но неговата първа реакция беше да се отърва от бебето си.

— Преодоля я вече, пък и е първокласен в леглото. И още: протестите в зоната Магреб получават отзвук и пред британското посолство.

ДЗЪН.

— Леле боже, Бриджет! Погледни клипа.

Показваха кадри с тълпи мъже в бели роби пред дворец от червена кал, крещящи хора в близък план, а отзад, проправящ си път през множеството, заедно с Фредо, неговия свръхобразован секретар, беше Марк Дарси.

21:00 ч. Моят апартамент. Чувствам се много по-добре сега, като знам, че има причина за мълчанието на Марк. Четох „Очаквай неочакваното“ и „Нужни са ни повече междинни категории храни“. Приготвям мъфини от междинна категория с броколи. Намерих рецептата в готварска книга, пълна с хитринки как да бъдат накарани децата да консумират зеленчуци. След това мисля да си направя шоколадов мус с авокадо.

21:15 ч. Мамка му, мамка му, посегнах да взема чаша от шкафа и я изпуснах. Едно голямо парче стъкло падна в сместа за мъфини, но го извадих. Сигурна съм, че вече всичко е наред.

22:00 ч. Още няма съобщение от Марк. Явно ще сме само аз и Даниъл. Или по-вероятно само аз. Аха, съобщение.

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ
Потвърждавам за големия ден, Джоунс. Довиждане
до утре.

ПОНЕДЕЛНИК, 23 ОКТОМВРИ

16:00 ч. Кабинетът на доктор Роулингс.

— Аха! Това ли е таткото? — рече нахлулата забързано в стаята доктор Роулингс с многозначителен поглед към Даниъл и мен. — Радвам се да видя най-сетне кой сте. Така, да започваме, става ли?

Тя вдигна нагоре блузата ми, за да оголи корема ми.

— Боже милостиви, Джоунс! — възкликна Даниъл. — Приличаш на боа, глътнала яре.

— Я почакайте — каза доктор Роулингс и ръката ѝ, държаща контактното устройство за ултразвук, застина във въздуха, а на лицето ѝ се изписа невярваща усмивка, отправена към Даниъл. — Този глас ми е познат. Виждала съм ви по телевизията, нали? Не водехте ли вие онова предаване за пътешествия?

— Даааа. „Пътеводител за симпатяги“ — отвърна Даниъл, а доктор Роулингс внезапно се преобрази в кискаща се кокетка.

— Даниъл Клийвър! „Пътеводител за симпатяги“! О, влюбени бяхме в това предаване. Гледахме го всяка седмица без изключение. Изпопадахме от смях, когато се търкаляхте в калта с онези момичета в Тайланд.

— Може ли да видим бебето, ако обичате — обадох се и си помислих как май няма житейска сфера, недосегаема за културата на заплесване по знаменитости.

— Боже мой, ще има да разправам на всичките си познати — продължи възторжено доктор Роулингс. — Дали не бихте ми дали автограф? — Тя остави устройството и се заоглежда за лист хартия. — Ето тук! На бланката за рецепта! Идеално! Напишете нещо забавно.

Видях очите на Даниъл да проблясват. Майчице. Само дано не нарисува пенис или нещо от този род.

— А сега с какво се занимаваш, Даниъл? Някое ново предаване ли подготвяш?

— Написах роман, предстои да излезе съвсем скоро — отвърна Даниъл, докато драскаше нещо върху бланката за рецепта.

— О, супер! Хумористичен ли?

— Не, не, ни най-малко. Сериозна литература. Озаглавен е „Поетиката на времето“. Представлява екзистенциално изследване на...

— Ясно! Е, да продължим тук — прекъсна го доктор Роулингс, която очевидно по-бързо и от мен се беше отегчила от „Поетиката на времето“. Хвърли поглед на написаното от Даниъл и започна да се превива от кикот.

— О, боже, о, боже — рече, докато изтриваше очите си и мажеше корема ми с гел, сякаш бършеше нещо разлято по пода.

— Зън-зън! — каза Даниъл. — Доктор Роулингс, може ли после и на мен да ми направите това. Напоследък чувствам някакво придърпване под талията си. Сериозно се опасявам, че нещо расте там.

— Това е пенисът ти, Даниъл — подхвърлих кисело и доктор Роулинг отново се разкиска неудържимо.

— Добре, сега лежи мирно, Бриджет. Укроти се — нареди тя.

— Аз ли да се укротя?

— Шшшт. Да чуем сърдечните тонове.

Тя включи машината и се раздаде оглушително бумтене. Даниъл беше истински стъписан.

— Всичко наред ли е там? — попита. — Звучи като френски високоскоростен влак.

— В топформа е. Браво! Да погледнем екрана сега. О, ето я малката ръчичка. И още... ах! Ето го пениса!

Изправих се като светкавица до седнало положение.

— Пенис?! Тя има пенис? Малкото ми момиченце има пенис?

Някак бях живяла с твърдото убеждение, че бебето е момиче. Нали знаете как майката си го усеща?

— Да, виждаш ли го тук? И е доста голям.

— Бащичко — разнежи се Даниъл.

— Не искам голям пенис вътре в мен!

— За пръв път го чувам от теб, Джоунс. О, гледай как си търка нослето с ръчички.

— Опитва се да ни помаха — поясних. — Здравей, миличко, мама е, твоето майче, ехо!

Бях зашеметена от възторг. По-прекрасно нещо не бях виждала в живота си, с изключение на предишния видеозон, който също бе най-прекрасната гледка в живота ми.

Погледнах към Даниъл и видях, че той също е разчувстван донемайкъде. Имаше вид, сякаш щеше да се разплаче.

— Джоунс — промълви той и хвана ръката ми. — Това е нашето момченце.

Тръгнахме си след видеозона с току-що обгрижения мерцедес на Даниъл, чийто светлосив интериор още намирисваше бегло на повръщано. Даниъл караше абсурдно бавно, дотолкова, че наоколо ни свиркаха клаксони и ни задминаваха всички коли без изключение.

— Мисля, че може малко да увеличиш скоростта — предложих с чувството, че съм изстреляна като с катапулт от участник в „Шоуто на

Джери Спрингър“ до статут на Самодоволна Задомена, която с пасивно агресивен маниер взема активно участие в шофирането на съпруга си.

Даниъл настъпи газта, но в този миг колата подскочи от „легнал полицаи“ на пътя и той удари спирачка.

— Олеле! Божичко! Изпадна ли той? Джоунс, кажи ми, че е добре. Махни тоя колан, ще му смаже главичката.

— О, не! Възможно ли е? — изписках и отстраних колана. — Дали не го смачкахме? Но как ще го отведем у дома, ако не мога да нося предпазния колан?

Двамата се спогледахме паникьосани, досущ като седемнайсетгодишни.

Криво-ляво се добрахме до дома ми, като аз придържах предпазния колан на разстояние от корема си, а Даниъл ставаше все по-мълчалив.

Когато спряхме, откачих колана възможно най-предпазливо, за да съм сигурна, че няма да се отплесне и да смачка бебето.

— Ти се качвай — каза Даниъл. — Аз ще паркирам колата. Погрижи се телефонът ти да е включен, ако, не дай боже, стане още нещо.

Даниъл изфуча с рев, а аз извадих мобилния си, като се сетих, че го бях изключила за видеозона, и открих поредица съобщения от Марк.

МАРК ДАРСИ

Бриджет, тъкмо се качвам на самолета за „Хийтроу“ и виждам твоите есемеси. Видеозонът остава ли за днес? Ще се опитам да бъда там, стига да кацнем навреме.

МАРК ДАРСИ

Току-що кацнахме. Ще бързам. Къде ще е видеозонът?

МАРК ДАРСИ

В коя болница си?

МАРК ДАРСИ

Бриджет? Моля те, не се цупи. Бях в Северна Африка без сигнал четири дни.

Докато вървах извънредно предпазливо към апартамента си, за да предотвратя изпадане на бебето, зърнах позната фигура в тъмно палто да приближава от противоположната посока.

— Марк! — възкликнах и забързах към него.

На лицето му цъфна широка усмивка.

— Не можах да те открия. Не получи ли съобщенията ми? Как мина?

Зад гърба ми се чува стъпки.

— Дарси! Ти пък какво правиш тук, по дяволите — рече Даниъл.

— А ние се връщаме от видеозона, нали, Бридж?

Даниъл понечи да ме обгърне с ръка. Измуших се от нея, но тогава за мой ужас той извади снимката от видеозона и я показва на Марк.

— Какво ще кажеш? Красавец е, а?

Марк не погледна снимката.

— Щях да присъствам, но бях в Магреб.

— А, да, знам го това място. Малко клубче за ориенталски танци на Олд Комптън Стрийт?

Марк се хвърли насреща му.

— Стига де, кротко, госпожо Дарси, ще ти падне перуката.

— Престанете — намесих се. — Няма да се биете. Вече имам едно дете вътре в мен.

— Права си — каза Марк. — Редно е да обсъдим тежа спокойно като възрастни хора. Може ли да влезем вътре?

— Де да бяхме се сетили да зададем този въпрос по-рано — подхвърли Даниъл.

Моят апартамент.

— Някой да иска чай? — предложих ведро, сякаш бях мама в Графтън Ъндъруд и викарият се беше отбил на кифлички и шери.

Двамата мъже се гледаха косо като кандидати за президент на САЩ, готови да подхванат взаимното си оплюване, небрежно маскирано като дебат.

— Дарс — заговори благо Даниъл, — разбирам колко потиснат трябва да се чувстваш, след като години наред всички говореха, че стреляш с халосни патрони.

Марк взе да го изтласква към балкона.

— На Дарси му ги няма войничетата — заприпява Даниъл.

— Какво ПРАВИШ? — възмутих се, когато Марк го изтика навън и заключи френските прозорци.

— Може би ще реши да скочи — процеди Марк.

— Кога ще престанете двамата да се заяждате един с друг и ще пораснете? Като деца сте — смърхих ги, докато се суетях с чая. — Марк, пусни Даниъл вътре. — Буквално се бях превърнала в Магда и бях на ръба да кажа: „Мама ще пляска, ще пляска здраво“.

— Ние ли да пораснем? — отвърна ми Даниъл, като влезе от балкона. — Ти си тази, която спа с двама ни в тревожно бърза последователност като някой член на „Поколението Зет“.

Отпуснах се изнемощяла до кухненската маса. Така ли щеше да е, като станех майка? Ще приготвям на хора ДА ЯДАТ и ЩЕ СЕ ИЗТОЩАВАМ ДО ПРИПАДЪК, докато те мрънкат и се карат? Внезапно си спомних, че съм забравила да сложа чайника с вода на печката. Дали пък да не им сервирам от мъфините междинна категория?

— Вижте, ситуацията е далеч от идеалната — заговори Марк. — Но може би тя е възможност за нас да вникнем в своето поведение и отговорности и да се проявим като...

— Да, bravo, чудесно, майко игуменко. Остава сега някой да подхване химна „Изкачи всяка планина“.

— Наздраве с чая! — подвикнах бодро. — Имам и домашно приготвени мъфини.

Даниъл и Марк се спогледаха, по-ужасени от всякога.

Тримата седяхме около кухненската маса и се борехме да преглъщаме ужасните и по мое собствено признание мъфини с броколи.

Внезапно Марк взе да се дави. Измъкна голямо парче стъкло от устата си.

— Какво е това?

— О, по дяволите! Счупих чаша, докато приготвях сместа. Мислех, че съм извадила всичко. Добре ли си?

Даниъл скочи и изплю мъфина си в мивката. От него извади друго парче стъкло и го вдигна на показ.

— Имам чувството, че животът ми рухва пред очите ми. Нима това е да си родител? Повръщано в колата ми? Шоколад по костюма ми? Мъфини с броколи и стъкло в стомаха ми?

— Съжалявам, ужасно съжалявам. Мислех, че всичкото съм го извадила. Забърках тотална каша. Не мога да се справя.

Захлупих глава върху ръцете си на масата. Искях всичко това да се махне. С изключение на бебето.

Марк дойде до мен и ме прегърна.

— Хайде, успокой се. Справяш се фантастично.

— Не ни уби все пак — допълни Даниъл, докато гнусливо почистваше мивката. — Освен ако в този момент натрошено стъкло не пробива червата ни.

— Беше преживяване близко до смъртта за всички ни — разсмя се Марк.

— Тоест, сега можем да се обединим и да дърпаме заедно напред? — продумах обнадеждена.

— По-скоро да напъваме — подхвърли Даниъл.

После всички се успокоихме и си изпихме чая като едно възпитано семейство, каквито показват в старомодните филми от петдесетте години. Много са различни от съвременните телевизионни сериали, в които децата нагло изричат на своите гей родители обидни реплики, писани от изтънчени холивудски сценаристи.

— Ами родителите ни? — казах и рязко изправих гръб.

— Ще трябва да ги уведомим, разбира се — кимна Марк.

О, боже, помислих си. Селото! Графтън Ъндъруд! Адмиралът и Илейн Дарси! Мама, Уна и Мейвис Ендърбъри!

— Родители? — смръщи се Даниъл.

— Да — каза Марк. — Ти имаш ли родители?

— Как пък няма да ти кажа.

— Интересно. Другата събота е репетицията за посещението на кралицата, Бриджет. Разбрах, че възнамеряваш да отидеш.

— И да им кажем там ли? — промълвих ужасена.

— Поотделно и насаме, естествено.

— Нали още не ми личи, че съм бременна? Не мога да отида, ако всички в селото ще забележат.

Настана кратка пауза, после и двамата отговориха:

— Не.

— Не, хич.

— Изобщо не се познава.

— Сериозно се опасявам, че бебето ще излезе плоско, Джоунс.

ОСМА ГЛАВА

СЕМЕЙНИ ЦЕННОСТИ

Графтън Ъндъруд. Репетиция за посещението на кралицата.

— Семейни ценности! — ревна в микрофона адмирал Дарси, бащата на Марк.

Цялото село се беше събрало заедно с кмета и представители на двореца, дошли на оглед.

— Семейни ценности и селски живот, това ще е темата ни — продължи с гръмкия си глас Адмирала. — За пръв път в хилядагодишната си история Камъка на Етълред и неговият красив дом, селото Графтън Ъндъруд, ще приветстват управляващ монарх тук, сред сламените ни покриви!

— Сламени покриви? — обади се чичо Джефри твърде високо. — Той какво, почерпил ли се е вече?

Погледнах към Марк в другия край на групата, който се мъчеше да не се разсмее. Бяхме дошли с колата му, карана от шофьора му, но аз изскочих преди завоя към мамината къща, за да изглежда, че пристигаме поотделно. Не искахме още да хвърляме бомбата сред всички.

— А днес — продължаваше Адмирала — за нас е чест присъствието на наместника за Нортхамптъншър на Нейно Величество, който е тук да одобри плановете ни за посещението на кралицата и да насочва комисията по посрещането относно протокола и разположението на местата за сядане.

— Адмирале! — Мейвис Ендърбъри вдигна ръка. — Може ли да взема отношение по повод обяда?

— Наумила си е да се намести до кралицата, и толкоз — просъска мама на Уна.

Когато речта свърши и хората започнаха да се разпръскват, мама се обърна и ме забеляза. Погледът ѝ се насочи право към циците и

корема ми.

— Бриджет — рече, — ти бременна ли си?

Олеле! Толкова явно ли било вече? А Марк, Даниъл, Том, Миранда и Шацър твърдяха, че не си личало.

— Ама естествено, че е бременна, Пам! — възкликна Уна.

Всички зяпаха нас.

— О, Бриджет — запърха мама възхитена. — Колко навреме! — Внезапно стана свенлива. — На Марк ли е? И той е тук, да знаеш. Тъкмо си приказвахме, че сега, след като се разведе с онази ужасна интелектуалка, може би двамата най-сетне ще се вразумите. Помниш ли как си играеше с него в басейнчето? Бриджет, от Марк ли си бременна?

— Може би. Искам да кажа, шансът е поне петдесет процента.

Видях как Мейвис Ендърбъри надава ухो със злорадо изражение.

— Петдесет процента шанс?! Бриджет, ти тройка ли си правила?

В дома на мама и татко настанаха сълзи и драма.

— През всичките ти години на възрастна чаках от теб бебче, а сега да ми погодиш това пред каймака на Графтън Ъндъруд и най-вече пред Мейвис Ендърбъри. Никога не съм понасяла такова унижение в живота си.

— Но, Пам, — намеси се кротко татко. — Това е бебе. Наше внуче. Винаги си искала внуче.

— Не и така — изплака мама. — Не е редно да е по този начин.

— Ти провери ли го? — изтърси Уна. — Че на твоята възраст може да се пръкне някой монголоид.

— Уна! — срязах я. — Не може да употребяваш думата „монголоид“ в днешно време. Мамо, не съм искала да ти причинявам конфуз. Бях убеждавана от надеждни източници, че коремът ми не е видим за нетренирано око. Дойдох за Камъка на Етълред, защото ти само за това говореше, а аз исках да ти окажа подкрепа. Щях да ти го съобща дискретно, в семеен кръг. Това е бебе. Нов живот. Твой внук. Мислех, че ще се зарадваш. Но щом го приемаш така, тръгвам си.

Докато вървах към мястото, където беше паркирана колата на Марк, минах покрай имението на Адмирала и Илейн Дарси и чух да се говори на висок глас зад живия плет.

— Що за поведение е това, момче? Не сме на док в някое карибско пристанище! Излагаш на риск кралската церемония, а нас ни караш да изглеждаме като глупаци!

— Драги Адмирале... — раздаде се в протест гласът на Илейн Дарси.

— Гледай ме, като ти говоря, момче. Какво ти става?

— Татко, обясних ти реалността на ситуацията и се боя, че нямам какво повече да кажа. Довиждане.

Последна пауза. Чакълът захрущя под стъпките на Марк по алеята, а Адмирала заговори зад него:

— Защо не може да си стои женен и да се възпроизвежда като всички останали, дявол да го вземе? Дали пък не е обратен?

— Ти настояваше да го пратим в Итън, скъпи.

— Моля? Какви ги дрънкаш?

— Никога няма да си простя.

— За какво? Кажи, жено!

— За всички онези бавачки и пансиони, за това, че поверих на чужди хора възпитанието на едничкия си син.

Настана мълчание.

— Както и да е — рече накрая Адмирала. — Много добре. Писано ми е да понасям всичко стоически.

Татко приближи забързан и ме спипа да подслушвам до плета.

— Хайде да поседнем, миличка.

Отдалечихме се малко от дома на Дарси и седнахме на тревата край пътя.

— Не се притеснявай заради майка ти. Знаеш я каква е, бързо й пламва фитилът. Ще й мине, като свикне с идеята.

Седяхме в мълчание известно време. Чуваха се реката, птиците, гласове в далечината: все същата стара простишка атмосфера.

— Големите очаквания са онова, което съсипва хората. Неизменно. Трябва да е така, трябва да е иначе. Номерът е да приемеш нещата каквито са. Винаги си искала дете, нали?

— Е, да речем, винаги от три години насам за около два часа — отвърнах. — Но сега си давам сметка, че да, това исках.

— И ето че сега ще си имаш свое дете. И той ще е най-щастливото момченце на света, защото ще има теб за майка. Ще си най-любещата и добрата, представям си каква веселба ще е за малчугана покрай теб. Върви сега, дай най-доброто от себе си и не допускай да ти влияят, чиито и да било глупости. Всичко ще се подреди чудесно, гарантирам ти.

Татко ме изпрати до колата на Марк при чакащия шофьор и обеща да си мълчи пред мама. Когато Марк се появи разстроен и мрачен, татко го потупа по рамото по мъжки и му отправи затворническа усмивка. Но не каза нищо. Това му е най-прекрасното на моя баща. Схващаше, че Марк не би се зарадвал на думи, нямаше нужда от такива.

Когато колата потегли, по примера на татковата житейска философия, облегнах глава на мъжественото рамо на Марк и затворих очи. Докато се унасях в сън, съм сигурна, че го чух да прошепва:

— Дори да се окаже, че детето е на Даниъл, пак искам да съм негов баща.

СЪБОТА, 4 НОЕМВРИ

17:00 ч. Тъкмо се връщам от пазаруване за бебето с Марк и Даниъл в универсалния магазин, „Джон Луис“. Универсална е поговорката, че случи ли се нещо лошо, трябва да идеш в „Джон Луис“, защото в „Джон Луис“ никога не се случва нещо наистина лошо.

Марк държеше огромен куп книги за бебета и кутия с муселинови пеленки с надпис „Нежно повиване“.

— Повиване? — смая се Даниъл, който държеше миниатюрен футболен екип на „Челси“. — Нима си фен на повиването?

— Може да бъде много ефективно — заяви Марк с тон на експертен свидетел, призован да даде съвет дали да се прибегне до военна интервенция или мироопазваща операция. — Стига да не е прекалено стегнато.

— И ако си египетски селянин през четвърти век преди новата ера.

— Предразполага към сън — отбеляза Марк, докато избираше контейнер за подгряване на бебешки кърпи за почистване, сякаш едва регистрираше присъствието на Даниъл.

— Какво? Ще заспи разпнато върху дъска за повиване? Това ми напомня изтезанията в затвора „Абу Грейб“.

— Нямах никакъв усет кое е прилично и кое не за онова, което наричаш „шега“. Ако оставим на теб, бебето ще пици цяла нощ, докато не заспи пияно от лъжичките с уиски.

— Вземи си думите назад!

Бързо бяха изведени от магазина от охраната на магазина. В „Джон Луис“ никога не се допуска да се случи нещо лошо. Жалко, че не е така навсякъде.

НЕДЕЛЯ, 12 НОЕМВРИ

17:00 ч. Моят апартамент. Отново вкъщи след обучението за раждане. Марк беше пристигнал късно, говорещ по телефона, с куфарче в ръка и удостои мен и Даниъл с кратко кимване, като продължи да говори по телефона.

— Бъди добър, Дарс, изключи го — подкани го Даниъл.

Подписахме се на рецепцията и се втурнахме през двойните врати, за да заварим инструкторка пред маса с гумен модел на долната част от женско тяло. Наоколо седяха двойки и всяка от тях се мъчеше да постави памперс на пластмасово бебе.

— Аха — рече инструкторката. — Добре дошли. Вземете си бебе от коша ей там.

В коша беше останала една-единствена кафява кукла.

— Ако бяхме пристигнали навреме, сега щяхме да имаме бяло бебе — пошепна Даниъл и си спечели скандализирани погледи.

— Даниъл — просъсках, — замълчи!

— Така — намеси се инструкторката, за да прекъсне конфузната ситуация. — Кой е дошъл? Марк? Даниъл? Вие сте втората еднopolова двойка днес.

Всички изръкопляскаха любезно, а Даниъл се подсмихна при изражението на Марк.

— И Бриджет? Ти си сурогатната майка? Добре дошла!

Прецених, че не е добра идея да се обяснявам на този конкретен етап, така че се усмихнах неопределено, докато всички наоколо се засуетиха да разместват столове.

— Не — отсече неочаквано Марк, — ние не сме двойка.

За момент настана тишина и всички ни гледаха.

— Ясно... значи...? — каза инструкторката. — Вие с Бриджет сте двойка?

— Не.

— Тогава Даниъл и Бриджет...

— Няма двойка сред нас — намесих се. — Аз спах и с двамата и не знам кой е бащата.

— Аха! Значи сте избрали и двамата да имате сношение със сурогатната майка! Това е необичайно! Така или иначе, всички посетители са добре дошли!

— Няма спор, посетихме я — отбеляза Даниъл.

— И така, да продължим — подкани инструкторката и вдигна гумения гинекологичен модел. — Как се нарича отворът на матката? Някой ще каже ли?

Даниъл мигом вдигна ръка.

— Вагина!

— Ъ-ъ... всъщност не е така.

— Шийка — обади се Марк.

— Шийка, точно така! А отворът към шийката?

— Вагина! — тържествуващо отвърна Даниъл.

— Да. Или както ние го наричаме, родов канал, а за бебето е изход към нов свят.

— Към всяко нещо си има две гледни точки — отбеляза Даниъл.

Сега инструкторката беше вдигнала пластмасовото бебе и срязаната наполовина гумена жена. Питам се как някоя връзка е оцеляла след курсове по раждане.

— И така! Да видим какво се случва, когато бебето най-сетне вече е на път. Има ли доброволец за ролята на чичо доктор? Защо не ти, Даниъл?

— След като отварянето на вагини е делото на живота ти — измърмори под нос Марк.

— Добре! Докторе, вие сложете ръката си тук.

И тя насочи ръката на Даниъл в „родовия канал“ на гумената дама.

— А бебето напъва надолу оттук. Усещаш ли бебето?

— Безкрайно съжалявам — отвърна Даниъл, като промушваше ръка в гумения родов канал, — но май не мога да го достигна.

Марк се ухили, щом Даниъл се помъчи да завре ръка по-дълбоко, докато инструкторката тикаше бебето надолу.

— Бррр! — процеди инструкторката, внезапно разкрила раздразнителната си страна. — Всеки път се случва, да му се не види. Колко пъти поисках друг модел. Но каква ти отзивчивост от Националната здравна каса? Ничия вагина не е толкова тясна.

— Явно никога не сте посещавали „Пинг Понг Пък“ в Банкок — каза Даниъл.

— О, боже мой! — възкликна инструкторката, загледана невярващо в Даниъл. — Боже! Ти си човекът от онова предаване за пътешествия, нали? Гледах те в програмата от Банкок! Беше адски смешна! Даниъл Клийвър!

Сега всички гледаха заинтригувано към Даниъл.

— Ще правиш ли ново предаване?

— Не възнамерявам — отговори Даниъл, докато се мъчеше да си извади ръката от родовия канал. — Всъщност написах роман. Нарича се „Поетиката на...“.

— А, не, стига толкова — избухна Марк. — Това е нетърпимо. Тръгвам си.

Тримата стояхме на улицата под ръмвящия дъждец, а покрай нас профучаваха камиони и автобуси.

— Ти си имбецил и инфантилен — гневно се обърна Марк към Даниъл.

— Ами тя каза да задаваме въпроси.

— Извънредно ми е неприятно да бъда поставян в подобни идиотски ситуации с такъв нелеп...

— Ами оттегли се тогава, госпожо Дарси. Бездруго всички знаят, че войничетата ти ги няма. От години стреляш с халосни.

— Вземи си думите обратно — изръмжа Марк.

— Доминантната сперма тържествува.

Марк направи жест, сякаш щеше да го фрасне.

— Марк, спри! — предупредих го.

Двамата стояха наежени един срещу друг като боксьори.

Буквално не можех да понеса повече. Никой от тях не забеляза как махнах на приближаващо свободно такси.

— Довиждане! — подвикнах им, когато то спря. — Ще се чуем по-късно.

— Чакай, Бриджет — каза Марк.

— Много съм уморена — обясних. — Благодаря на двама ви, че дойдохте. Доскоро.

Когато се обърнах да ги погледна през задното стъкло, не се биеха, но Даниъл говореше напрегнато на Марк. После Марк рязко се извърна и се отдалечи от него.

22:00 ч. Моят апартамент. Виж ти, звъни се на вратата. Може би е Марк!

Не беше Марк, а куриер с писмо от Марк.

Марк е буквално единственият човек, който още пише писма с мастило върху хартия със своя бланка.

Драга Бриджет,

Настоящата ситуация не може да продължи така. Заявих чувствата си към теб и бебето, но става ясно, че нямам място в този нелеп и непредсказуем сценарий. От една страна, съм загрижен за благополучието ти, но от друга, съзнавам, че ако ти беше искрена и открита с мен на много по-ранна фаза, можеха да бъдат избегнати куп неприятни изживявания и объркване.

Приоритетът сега е да не се ангажираш с повече глупости, а да си почиваш и да се грижиш за нероденото дете. Ако по някакъв начин мога да предложа финансова помощ или подкрепа, само ме извести и за мен ще е чест да се отзова.

Искрено твой, Марк

ДЕВЕТА ГЛАВА

ХАОС И БЕЗРЕДИЕ

ПОНЕДЕЛНИК, 13 НОЕМВРИ

10:15 ч. Офисът на „Гледай, Британия“.

Преди малко дойдох на работа. Не мога да се справя с това. Абсолютно неспособна съм да изпълнявам задълженията си със следните неща в мен:

- Постоянно растящо голямо бебе, което иска печени картофи, сирене, корнишончета и най-внезапно водка.

- Съвършено объркано и разбито сърце. Защо Марк ми написа това писмо? Точно когато преживяхме очарователна близост в колата на връщане от Графтън Ъндъруд. Защо? Какво се случи? Защо не отговаря на съобщенията ми? Може наистина да ме мисли за долна и развратна, а Даниъл му напомня за онази част от мен, която не харесва.

Крадешком се свързах с Том по ФейсТайм под бюрото.

— Не си долна и развратна — увери ме Том по ФейсТайм. — Ти си топ новинарски продуцент и практически си монахиня. Трябва да играеш на „Поне“ — онази игра, на която ме научи, когато бях изтормозен от Претенциозния Джером. Поне имам това, или онова, или трето. Така нещата придобиват по-оптимистична перспектива.

— Да! Да! — ободрих се. — Благодаря ти, Том.

Изключих ФейсТайм.

ФейсТайм се включи отново: Том.

— Бридж, само да те предупредя. Не говори с никого друг по ФейсТайм от този ъгъл.

Том изчезна, а после отново цъфна на ФейсТайм:

— Аз ужасен човек ли съм?

— Бриджет, залавяй се за работа — каза Ричард Финч на минаване покрай бюрото ми, като не пропусна да ми огледа циците.

Набързо изпратих съобщение на Том: „Не, ти си добър човек“, след което се залових да пиша трескаво на клавиатурата, напрегнато

втренчена в екрана и с вид, сякаш се занимавах с дневните си задачи.

ПОНЕ

- Ще имам бебе.
- Нещата с Марк може да се оправят — сигурно е само моментна криза.

- Даниъл още е в картинката, така че е останал поне един баща.
- Даниъл би могъл да узрее.
- Имам си собствен апартамент.
- Имам си моя кола.
- Имам прекрасен баща.
- Мама, току-виж, се променила и може да започне да се радва за бебето, вместо толкова да се впряга за посещението на кралицата.
- Заобиколена съм с приятели — и Необвързани, и Самодоволни Задомени, — които са ми като едно голямо сърдечно семейство от сорта на онези в Третия свят.

- Имам чудесна работа и никой освен Миранда още не знае, че съм бременна.

— Направо са огромни — чу се силен шепот зад мен.

— Обаче са си истински, мой човек.

— Ама пък са грамадански.

— Тъй, тъй. Шапката да ти падне, мой човек.

Извърнах се рязко. Ричард Финч си шушукаше с един от младежите с кокчета.

— За какво си говорите двамата?

— За нищо.

— Ричард! Знам, че обсъждаше циците ми.

— Не съм.

— Напротив.

— Нищо подобно.

— Това е сексуален тормоз.

— Просто коментирах природно явление — оправда се Ричард.

— Ако видиш двуетажен автобус, който е увеличил двойно размера си, и ти би казала нещо по въпроса, нали?

— Аз не съм ти автобус, а човешко същество. Но както и да е, извинете ме, трябва да се изпикая.

Ричард Финч изживя един от редките си моменти, когато главата му бе споходена от мисъл.

— Абе ти да не си БРЕМЕННА? — викна той. Настана гръмка тишина. Обърнах се и видях, че всички са вторачени в мен, а Пери Кампос току-що беше влязла в офиса.

Дойде ми прекалено. В знак на протест бебето мощно изтласка печения картоф със сирене и капучиното и аз ги избълвах в кошчето за боклук пред очите на всички.

20:00 ч. Моят апартамент. Ето хората, уволнени в процеса на „орязване“ на Пери Кампос.

Джун от рецепцията (седемнайсет години в „Гледай, Британия“).

Хари шофьорът (осемнайсет години в „Гледай, Британия“).

Джулиан, асистент-режисьорът. Вярно, той все забравяше да ни предупреди, че сме в ефир, и не различаваше „камера дясно“ от „камера ляво“, но пък изучаваше разликата от двайсет години.

Докато се разотивахме след събранието, Пери Кампос ме извика настрани.

— На отдел „Човешки ресурси“ им е ясна стратегията как някои служители забременяват, когато са застрашени от уволнение. Макар че обикновено застрашените от уволнение служители са твърде възрастни за забременяване. Във всеки случай, не си мисли, че можеш да си позволяваш гафове и да ти се размине.

Тя се обърна назад към офисното пространство.

— Чуйте всички! От утре започваме работа с един час по-рано сутрин.

Е, bravo! Общозвестно е, че работещите в медиите трябва да започват по-късно, тъй като са бохеми и творчески личности. Вече бях запазила първия възможен час за видеозон в осем сутринта в четвъртък, за да мога да съм на работа в единайсет.

Спокойно, всичко ще е наред. Ще сме тук до 9:30. Дори ще сме подранили!

СРЯДА, 15 НОЕМВРИ

Брой есемеси, пратени на Марк: 7. Брой отговори от Марк: 0.

Току-що се обадох в службата на Марк и попаднах на свръхобразование му секретар Фредо.

— В разход — съобщи Фредо със звучния си тенор. — Няма да е в офиса две седмици. Извън радара.

— На някое страшно място ли е?

— Просто в разход, извън радара. Толкова.

Странна работа. О-о, съобщение.

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ

Готова ли си за видеозона утре, Джоунс? Да видим как се движи нашият малък експресен влак.

Изглежда, пак ще сме само с Даниъл. Поне е запомнил. Току-виж, е съзрял.

ЧЕТВЪРТЪК, 16 НОЕМВРИ

8:00 ч. Чакалнята в болницата. Даниъл го няма.

8:10 ч. Даниъл още го няма. О, боже, о, боже, о, боже. След петдесет и пет минути трябва да съм на работа. Пери Кампос ще ме убие, после ще ме изяде.

8:20 ч. Рецепционистката току-що ми каза:

— Ако не влезете сега, ще си пропуснете часа.

Тъкмо си събирах багажите, когато влетя Даниъл с ясно изписани по него знаци на лошо настроение (е, не буквално де, би било супер странно).

— Движението е пълен ад, из целия град има задръствания. Защо трябваше да си назначиш толкова ранен час, Джоунс? Хайде, да приключваме с това. Къде е Дарси впрочем?

— Не е тук.

Не ми изглеждаше добра идея да съобщя на Даниъл, че Марк е вън от картинката. Знаете как е, като се опитваш да мобилизираш всички да работят по дадена идея — отпадне ли един, всички се отказват. Твърдо няма да му кажа.

— Без Дарс, а?

— Марк няма да дойде — изтърих. — Написа ми писмо. Отказва да участва повече.

В очите на Даниъл се мярна тържествуващо пламъче.

— Егото му е заговорило. При госпожа Дарси винаги егото диктува.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, нищо, заради онзи курс по раждане е.

— Можеше да се извиниш — упрекнах го.

— За какво, Джоунс? Падна голяма веселба. Всички се забавляваха, с изключение на госпожа Дарси. Не беше нужно да подхожда към цялото мероприятие, сякаш е екзекуция в мърляв арабски затвор.

Ужасното беше, че доктор Роулингс беше повикана за раждане (очевидно на друго бебе, не на някоя гениална идея). Неочаквано се улових, че ревнувам от другото бебе, и имах чувството, че доктор Роулингс едва ли не ми е изневерила. По-лошото е, че я заместваше мъж асистент, така че Даниъл нямаше с кого да флиртува. Като че цялата енергия се бе отцедила от него. В отсъствието на Марк, с когото да се съревновава, вършеше нещата вяло и механично.

Междувременно аз бях зашеметена от обич и като видях колко е пораснало великолепно ми сладурче с неговата кръгла главичка, вирнато носленце и малки ръчички, напълно изгубих представа за времето.

— Олеле! — изписках, като излязохме на улицата. — Девет и петнайсет е, трябваше да съм на работа преди петнайсет минути.

— Добре, добре, няма нужда да се драматизира. Ще те откарам на работа — каза Даниъл и добави под нос: — Кучета ги яли моите коректури. „Гледай, Британия“ винаги и навсякъде трябва да е на първо място.

Пътуването с колата може да се опише само като нервно. Опитвах се със силата на ума да принудя часовника на таблото да се върне назад и да отместя камиони и велосипеди от пътя ни, като остро осъзнавах, че още преди половин час трябваше да съм седнала на бюрото си. Даниъл беше отдаден на тикове, игра с контролните механизми на колата, рязко подаване на газ и натискане на спирачки, та не без основание се боях, че може отново да повърна.

Когато стигнахме до сградата на „Гледай, Британия“, Даниъл остана на мястото си и не изключи двигателя.

— Е, всичко хубаво, Джоунс. Драго ми беше да се видим.

— Драго ми беше.

— До нови срещи.

— До нови.

— Джоунс, не повтаряй като папагал всичко, което казвам.

— Като папагал?

— Джоунс.

— Толкова съм объркана. Бяхме заедно на видеозон, а ти казваш „Драго ми беше да се видим“ и „до нови срещи“, сякаш току-що сме спали заедно.

— Ясно — въздъхна Даниъл. — Всички жени сте една стока. Това, че сме ходили заедно на видеозон, не означава, че си ходим заедно по принцип. Не предполага задължително сериозна връзка и бъдещи деца.

— Но ние вече ще имаме дете. Нали затова бяхме на видеозон.

— Не, Джоунс — каза той. — Ти ще имаш дете.

Замръзнах.

— Прощавай, прощавай — избъбри той. — Виж, мисля, че това не ми е по силите. Не притежавам нужните умения.

— Ами ако е твое?

— Предполагам, че бих могъл да се пробвам.

— А ако не е?

— Е, това би променило всичко. Извинявай, извинявай. Хайде де, не ме гледай така, Джоунс. Работата е там, че ако те бях оправил в задника, както аз поисках, нямаше да сме в това небрано лозе сега.

— Даниъл — процедих, докато слизах от колата, — можеш да целунеш своя задник. И ако трябваше да избира дали да имам бебе от теб или от Пери Кампос, щях да предпочета Пери Кампос.

Скандално закъсняла и бясна на Даниъл, се втурнах на седмия етаж, грабнах купчина вестници и скрих зад тях корема си, за да се направя, че изобщо не съм закъсняла или бременна, а после влязох с небрежна крачка в офиса, където какво да заваря: Пери Кампос провеждаше общо събрание с целия персонал на „Гледай, Британия“.

— Мокро, прозрачно и без него ще УМРЕМ, що е то? Вода! — крещеше тя, застанала пред интерактивно табло. Младежите с кокчета,

видимо нащрек, се бяха настанили на първия ред и поглъщаха всяка нейна дума, а старият пазач седеше намусен отзад.

— Бриджет, ти си с трийсет и пет минути закъсняла скучна отживелица. „Гледай, Британия“ е скучна отживелица. Заглавието е скучна отживелица. Персоналът е скучна отживелица. Съдържанието е скучна отживелица. Трябва ни напрежение, действие, съспенс. Малки, пълни с ярост и мощ потенциални убийци, **СЪС СИЛНО ПРИСЪСТВИЕ В ДОМА ВИ! Що е то?** — огледа се в очакване.

— Мравки! — каза Джордан.

— Прахосмукачки! — обади се Ричард Финч.

— Вибратори? — предположи Миранда и аз прихнах.

— Батерии — процеди презрително Пери Кампос — за онези, които малко от малко схващат принципите на съвременните новини. Бриджет, очаквам те в кабинета си в понеделник сутринта в девет часа. Повтарям, в девет, не в три следобед, не закъснявай.

— Няма да се случи повече, обещавам.

— Обещаваш? Обичам тази дума. Повдига толкова много теми за разговор.

— Моля те, не я уволнявай — каза Ричард Финч, а после се обърна към мен и изрече само с устни: — Луда ли си?

ПЕТЪК, 17 НОЕМВРИ

20:30 ч. Моят апартамент. Над мен витае чувство на обреченост. Пред уволнение съм, и двамата бащи ме мразят, всичко е бъркотия, петък вечер е и съм сама. Самааа!

ПОНЕ

- Ще имам бебе.
- Нещата с Марк може да се оправят — сигурно е само моментна криза.

- ~~Даниъл още е в картинката, така че е останал поне един баща~~
- ~~Даниъл би могъл да узрее~~
- Имам си собствен апартамент.
- Имам си моя кола.
- Имам прекрасен баща.

- Мама, току-виж, се променила и може да започне да се радва за бебето, вместо толкова да се впряга за посещението на кралицата.

- Заобиколена съм с приятели — и Необвързани, и Самодоволни Задомени, — които са ми като едно голямо сърдечно семейство от сорта на онези в Третия свят.

- Имам чудесна работа (докога ли?) и ~~никой освен Миранда още не знае, че съм бременна~~

Но да, имам приятели. Необвързани, с които да се забавлявам и да се посмея! Няма причини да унивам. Просто ще се обадя на Шацър.

21:00 ч. Разговорът с Шацър не мина добре.

— Шац? Бриджет е. Ще излизате ли с Том тази вечер?

Насреща настана мълчание — същото мълчание, излъчвано от мен, когато Магда ми се обаждаше да провери (без изгледи за успех) дали като Самодоволна Задомена не може да участва в нашата разпусната веселба на Необвързани.

— Ами виж сега — звучеше подпийнала... — ние сме в Хакни и тук е малко, как да ти кажа...

Прехапах устна и на клепачите ми запариха сълзи. Дори не ме бяха поканили да отида! Вече не съм от Необвързаните. И от Самодоволните Задомени не съм. Аз съм природно недоразумение!

— Бридж? Какво става? Да не прекъсна?

— Защо не ме поканихте с вас?

— Ами... тук е малко нещо пиянско сборище и ти в твоето...

— В моето състояние?

Чух някакво боричкане на фона. Том взе телефона, по-пиян и от Шац.

— Олелията е голяма, ще знаеш — каза. — Миранда са я прихванали...

Какво? И Миранда е там, а мен не са ме повикали?

22:00 ч. Работата е там, че тъкмо когато се чувстваш сам и изолиран, ти е нужно общуване с хора, нали така?

22:05 ч. Ще пообщувам чрез есемеси.

22:15 ч. Ето какви съобщения пуснах:

Магда, чувствам се толкова сама и изолирана. Животът на Необвързаните вече не е за мен. Имам нужда приятелите ми от категорията Самодоволни Задомени да ме подкрепят в този момент на изпитание.

Шацър, чувствам се толкова сама и изолирана. Макар и бременна, не съм Самодоволна Майка и имам нужда приятелите ми Необвързани да ме подкрепят в този момент на изпитание.

Мамо, чувствам се толкова сама и изолирана. Не мога да преживея това без опората на моята скъпа, скъпа майка. Имам нужда майка ми да ме подкрепи в този момент на изпитание.

Марк, чувствам се толкова сама и изолирана. Не мога да преживея този период без опората на моя скъп, скъп Марк. Имам нужда да ме подкрепиш в този момент на изпитание.

Даниъл, чувствам се толкова сама и изолирана.

И тук вече заспах.

СЪБОТА, 18 НОЕМВРИ

11:00 ч. Моят апартамент. Ууф! Събуди ме серия от пискане и звънене. Сънена зарових под завивката, за да открия източника.

— Ало? — изрекох в слушалката на стационарния телефон, докато още търсех опипом писукация мобилен.

— Магда е. Безкрайно много се зарадвах на съобщението ти. Умирахме от желание да се съберем с теб, но мислехме, че ще сме ти

прекалено отегчителни в сравнение с твоите необвързани приятели. Ще дойдеш ли днес на обяд на „Портобело“? Хубавичко ще се наприказваме. То се знае, всички ще ти раздават безкрайни безумни съвети, но не и аз.

— Ами... още съм в леглото, но...

— В леглото? Бриджет, със сутиен ли си?

— Не съм. А трябва ли?

— Да, иначе накрая ще си носиш циците под мишница. Само в никакъв случай не с банели.

— Защо? — попитах, като си представих скъпоценната си колекция от повдигащо бюста бельо.

— Банелите притискат млечните канали.

— Почакай.

Отговорих на мобилния телефон. Беше Том.

— Том! Здравей! Говоря по другата линия. Да ти звънна ли след малко?

— Добре. Погледни си съобщенията. Ще се видим с теб в „Илектрик“ на по блъди мери в един часа.

— Извинявай, Магда — казах, като поставих до ухото си слушалката на стационарния.

— О, и не яж сурови яйца.

— От къде на къде би ми хрумнало да ям сурови яйца?

— Всъщност единственият съвет, който си струва да приемеш, е да не лягаш.

— Как е възможно да не лягам?

— Не по гръб, защото основната артерия към мозъка минава по гръба.

Мобилният телефон извънтя отново.

— Миличка, мама е. — Разплакана. — Нямах представа, че се нуждаеш от мен. Мислех си, че ме мразиш, беше толкова...

— Магда, трябва да затворя. Мама е на другата линия.

— Добре. Ще се видим в „Илектрик“ в един часа.

Върнах се към звука от маминото хлипане.

— Душичке, бях сигурна, че не ми говориш вече. Толкова съм щастлива, че съм ти потребна. Бездруго следобед ще идваме до „Дебнъмс“. Ела и ти и ще пазаруваме заедно.

— Много бих искала, но...

Стационарният зазвъня.

— Мамо, трябва да затварям, ще ти звънна по-късно.

Отново Магда:

— Само да ти кажа още нещо. Недей да ходиш да плуваш, защото това напруга матката.

Погледнах си входящите съобщения: поток от помирителни подмилквания от Том, Шац и Миранда. Щяхме всички да се видим в „Илектрик“ в един часа, но момент...

— Ако започне да ти пада косата — не млъкваше Магда, просто втрий малко моторно масло в скалпа си. Хайде, размърдай се. Ще се видим в „Илектрик“ в един часа. Ще дойдат Уони и Мъфти.

— Ами... — Мозъкът ми препускаше в бясна паника. — Не можех да допусна Самодоволните майки да се появят в „Илектрик“ по едно и също време като Том, Миранда и Шацър. — В „Илектрик“ е малко шумно. Защо не го направим в два в „Кафе 202“?

— О... — рече тя и личеше, че не ѝ стана драго. — Вече съм се уговорила с Уони и Мъфти, но... Добре, става. Ще се видим там.

Точно преди да изляза, чух сигнал за получено съобщение.

От: ПЕРИ КАМПОС

Тема: среща понеделник в 9

Бъди в офиса ми в 9 в понеделник и носи със себе си шест репортажа за горещи новини, които да не са скучна отживелица, да са подходящо озаглавени и във формата, които обсъдихме в петък.

Портобело Роуд, Нотинг Хил. Почувствах се приятно замаяна и ми подежда освобождаващо да бъда отново сред обаятелната атмосфера и тълпите на „Портобело“: скъпарски магазини за деликатеси, цветарници и бутици с дизайнерски дрехи от кашмир, редуващи се с пунктове за залагане и сергии със спортни каскети и зеленчуци, които си ги имаше там от години.

Да си бременна, беше малко нещо като да си знаменитост сега, когато започваше да си личи: коли спираха със скърцащи спирачки пред пешеходни пътеки, хора ставаха да ми отстъпят място в метрото, постоянно ме спираха и задаваха едни и същи въпроси:

— Момче ли е, или момиче?

— Кога ще се роди?

То се знае, аз бях извънредно благосклонна към моите фенове. Досущ като кралицата, само че бременна и по-млада и без изгледи да седя до мама в Графтън Ъндъруд.

В прекрасно настроение пристигнах в „Илектрик“, където заварих Шацър, захлупила глава върху една от външните маси.

— Здравсти, Шац! — поздравих я.

Тя издаде лек стон.

— Адски махмурлук ме мъчи. Ще ми поръчаш ли едно блъди мери? Не мога да си мърдам главата.

— Къде са Том и Миранда?

— Не знам. Миранда заби някакъв. А Том май ще дойде направо тук от там, където отиде, обаче съм му бясна, защото...

О, господи. Вече беше един и петнайсет. Ами Магда? Все пак можех да закъснея мъничко, нали?

Влязох вътре да поръчам блъди мери и ментов чай. Като излязох, заварих Том, раздърпан и небръснат, да крачи решително като човек, накаран от спрял го полицаи да върви по права линия.

— Леле майчице — изпъшка той и се стовари до Шацър, целият вонящ на текила.

— Виж ги ти Том и Шацър! Още пияни-заляни! — Миранда се приближаваше с енергична походка, изглеждаше освежена и подмладена.

— Ти нямаш ли махмурлук? — попитах я.

— Махмурлук? Не! Сексът беше моята дрога за петък вечер. Получи ли имейла от Пери Кампос? Чаша бяло бургундско — поръча тя с флиртаджийска усмивка на келнер, който сякаш изникна от нищото до масата ни. Миранда погледна ужасено ментовия ми чай. — Още една чаша вино за Бриджет и ни донеси нещо за хапване.

— Не мога, бременна съм — възразих, докато Миранда поръчваше храна.

— Не, не! Горещи новини от медицински сайт. Две чаши вино на седмица са добри за бебето.

— Ама наистина ли? — грейнах. Беше двойна радост за мен: едно отменното заглавие и легитимно пиене.

— Шшпшгг — обади се Том. — Цепите ми главата.

Мммм. Резливото бяло вино ми дойде чудесно.

— Искаш ли да чуеш другата ми идея за репортаж? — подхвърли Миранда и отпи от чашата си. — Те са малки, пакостливи и ти причиняват депресия — бебета!

— Какво? — рязко се надигна Шацър и стрелна поглед към Том.

— Да — самодоволно потвърди Миранда. — Проучване в предстоящия брой на „Съвременна психиатрия“.

— А ти как се сдоби с предстоящия брой? — попита подозрително Том.

— Контакти, мой човек.

— Не казвай „мой човек“ — примолих се.

— Очевидно през всички тези години на жените са им промивали мозъците да вярват, че се депресират поради липсата на деца, докато истината е, че жени, които изоставят кариерата си, за да имат деца, са по-депресирани от онези, които си запазват кариерата и нямат деца.

— Аха, видя ли, Том — оживи се Шацър и добави: — Том си е наумил да осинови дете. Напуска кораба, решил е да става трезвеник.

— Шацър, млъкни, това беше тайна — ядоса се Том.

Втрещих се в Миранда отвратена.

— Хубава работа, да се връзваш на някаква статия. Всички проучвания са прах в очите, но пък е заглавие за понеделник. „Те са пасивно агресивни: «О, вижте ме колко съм безпомощна, помогнете ми», а после ти съсипват живота — бебета!“

— Именно! Всичко е пропаганда! — изграчи Шац, а аз отпих гигантска глътка вино и си припомних колко добре те кара да се чувстваш, да пожелаеш още, че и пакет цигари „Силк Кът“ в добавка. Захапах печения сандвич с козе сирене. — През всички тези години мозъкът ни е бил ПРОМИВАН да си мислим, че сме депресирани, защото нямаме деца, а в действителност въобще не сме били депресирани! — тържествуващо изрече Шацър.

— Ама ние вярно бяхме депресирани — посочи Том.

— Не, само сме си го МИСЛИЛИ, защото обществото ни е вътълпявало как понасяме мъчително лишние, докато всъщност хора, взели съзнателно решение да нямат деца, въобще не са депресирани — отсеке Шацър.

— Ура! — възкликнах по силата на навика. — Ура за Бездетните Необвързани!

— Бриджет! Какво правиш тук? Мислех, че *с нас* имаш среща за обяд.

Опа! Бяха Магда и Мъфти. Мъфти буташе количка с невероятно натруфено бебе в нея.

— Ти какво, нима пиеш вино?!

Скочих виновно на крака, при което бутнах чашата и разлях вино по корема си.

— Тя не може да пие вино! Не бива! — занарежда Мъфти.

— Честна дума, това Необвързаните сте абсолютно безотговорни хора — изрече укорно Магда. — Тя идва с нас. Тръгвай, Бриджет.

— Това козе сирене ли е? — ахна Мъфти. — Ядеш КОЗЕ СИРЕНЕ?

Изневиделица се появи Уони също с количка, но без бебе вътре.

— Ти какво правиш тук? Мислех, че имаме среща в „Кафе 202“. Купихме ти бебешка количка „Бъгабу“.

— О, благодаря — избъбрих и се втренчих със съмнение в огромната количка. Как изобщо щях да я качвам по стълбите?

— Боже, ама ти си грамадна — каза Уони. — Мислех, че си още в първите месеци. Трябва да престанеш да трупаш килограми, иначе се обричаш на кошмарно раждане.

Магда ми стисна ръката и пошепна:

— Не я слушай Уони, прекарва толкова време на крак, че има разширени вени във вагината.

При което Шацър прихна.

— Момиче е! — заяви Мъфти. — Момиче е! Вижте колко ниско го носи.

— Не, момче е, вижте колко са й наедрили гърдите.

— Момче ли? Че тя е свършено асиметрична — възрази Мъфти. — Свършено асиметрична.

— Стига толкова — отсече Магда. — Тук сме да помогнем на Бриджет, не да я изтезваме. Познай какво. Намерихме ти бавачка, източноевропейка. Има диплома по неврология от Университета на Вилнюс.

— Разбра ли се вече кой е бащата — поинтересува се Уони. — Не може да имаш бебе без баща.

— Вижте какво — намеси се Том, разнасящ алкохолни пари. — Абсолютно архаично е бебе да живее с двама хетеросексуални родители от различен пол.

— Не бих обременила дете с такава социална стигма — присъедини се Шац.

Миранда игнорираше всички, погълната от Тиндър на телефона си.

— Струва ми се, че малко нещо завиждате — подметна Мъфти. — Гроздето е кисело. Завиждате.

— Защо? Че не сме се хвърлили алчно към първия по-заможен мъж веднага щом навършихме трийсет ли? — заяде се Шац.

— Не, но може би тъкмо затова си бездетна и необвързана.

— Ти ли беше тая с разширените вени във вагината? — сръза я Шацър.

Стигна се до яростна словесна престрелка. Накрая Магда ме поведе заедно с новата гигантска количка подарък — аксесоар, който стоеше малко странно без бебе в него — и подхвана тирада как всичко щяло да бъде наред, когато дойдела новата ми бавачка, приятелка на нейната бавачка Аудрона с диплома по авионавтика.

Много красиво момиче, точно типът източноевропейски модел/ принцеса, заради която Даниъл би ми вързал тенекия за видеофон, вървеше към нас и буташе същата количка „Бъгабу“.

— Хубава количка! — подхвърлих, като внезапно си помислих, че имаме база за обединяване в лицето на свръхскъпи бебешки аксесоари и това може да ме изстреля в нов бляскав социален слой — Самодоволна Майка.

— Хубаво бебе! — отвърна бавачката с акцент, като надникна в количката ми, след което ме изгледа озадачена, защото, то се знае, там нямаше бебе.

— Още се пече! — поясних и потупах корема си. — Но пък вашето е очарователно.

Бебето наистина беше очарователно, но зърнах нещо познато в него...

— Мама — рече бебето.

— Моли! — възкликна Магда. — Това е моето бебе! Какво правиш с моето бебе, мамка ти!

Хората зяпаха, докато Магда взе да се бори със сложната система ремъци на количката „Бъгабу“, за да измъкне Моли, след което кресна: — Ти си ми откраднала детето!

— Не. Само не се сърдете, госпожо Карю! — заговори моделът/принцеса. — Аудрона е на интервю за работа. Помоли ме да поема Моли. Имам магистърска степен по психология и ранно развитие на детето. Тя си е съвсем добре, нали виждате?

НЕДЕЛЯ, 19 НОЕМВРИ

14:00 ч. Моят апартамент. Прекарах повечето от деня да прелиствам вестници в търсене на теми, които можеха да се превърнат в заглавия тип гатанки, по каквито си падаше Пери Кампос, за проклетата утрешна среща.

„Те са лигави, зловещо безшумни и се спотайват в руколата ви — жаби!“

„Те са шестоъгълни и внезапно променят формата си пред погледа ви — чадъри!“

15:00 ч. Това е безнадеждно. Нелепо е. Еха, съобщение.

15:05 ч. Чудо! От Марк е!

МАРК ДАРСИ

Бриджет, съкрушен съм, че си изолирана и отчаяна, и безкрайно съжалявам, че едва сега получавам съобщението ти. Да дойда ли веднага? Или би предпочела посещение за чай? Имам да ти покажа нещо.

15:10 ч. О, боже мой! Боже мой! Това е прекрасно. Апартаментът е малко разхвърлян. Не бива да го отблъсквам и да го карам да си мисли, че съм мърлява домакиня. Я по-добре аз да ида у тях. Чудя се какво ли има да ми покаже, както рекла актрисата на епископа. Бау!

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪЛЕН СРИВ

НЕДЕЛЯ, 19 НОЕМВРИ

16:30 ч. Обратно в моя апартамент. Току-що се прибирам от къщата на Марк. Ама какво беше това, което се случи?

Чаках изнервена на прага на Марк, но този път той ми отвори вратата в съвършено непривичен вид. Беше небръснат, бос, по дънки и мръсен тъмен пуловер, а в ръката си държеше отворена бутилка червено вино.

— Може ли да вляза? — казах накрая.

Той сякаш се стресна от въпроса ми.

— Да, да, разбира се, влизай.

Отиде в кухнята и директно се насочи през френските прозорци към градината, като дълбоко поемаше въздух през носа си.

Ахнах. Навред цареше хаос в бохемски стил. Струпани купчини пране, кутии от храна за въщи, празни винени бутилки, запалени свещи и... ама това наистина ли бяха ароматни пръчици за горене?

— Какво става? Защо е толкова разхвърляно? Къде е чистачката?

— Пуснах всички във ваканция. Не са ми нужни. О! — В очите му се появи безумно пламъче. — Ела да погледнеш.

Поведе ме към дневната.

— Провалих се в работата си — съобщи небрежно с разговорен тон.

— Сериозно ли? — смаях се и огледах безукорната преди дневна. Подовете бяха голи. Всички мебели бяха покрити с изцапани с боя чаршафи, а самата боя беше в метални кутии, пръснати навред.

— Да. Освобождаването на Фарзад няма да се състои. Петгодишен труд отиде на буницето. Провалих се в живота си. Провалих се в интимните си връзки. Провалих се като човек и като личност. Но пък поне мога да рисувам.

Дръпна чаршафа от гигантско платно и засия насреща ми в очакване.

Беше абсолютно ужасно. Приличаше на картина, която може да си купиш в „Улуърт“, или на онези, подпрени на парпети из Хайд Парк. Беше нещо като залез и мъж галопираше на кон през вълните, а на брега беше захвърлена рицарска броня.

— Как ти се струва?

Спасена бях от звъненето на телефона ми. Погледнах го: **Даниъл Сбърканяка, не отговаряй.** Бързо го изключих.

— Предполагам, че беше Клийвър, нали? Всеки път, като се опитам да сторя нещо добро, нещо жизнеутвърждаващо, той цъфва и всичко разваля. Честност, упорит труд, почтеност в отношенията — излиза, че са безсмислени. Чар и известност, само това се цени. Грижи ли се той за теб?

— Не!

— Значи, не ти е в помощ? Пари ли ти трябва?

Отиде до един буркан и взе да вади отвътре банкноти от по двайсет лири.

— Ето, вземи, много пари са, вземи колкото искаш. На мен нищо добро не ми донесоха.

— Не ти искам парите! Не съм някаква самотна майка златотърсачка, която идва да те изнудва да ѝ плащаш. Как смееш?! — Тръгнах към външната врата. — И за твое сведение не съм с Даниъл Клийвър.

— Не си ли?

— Не. Сама ще се справя с всичко.

18:15 ч. Оох! Току-що погледнах съобщението от Даниъл.

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ

Моя най-скъпа, прескъпа и пр., и пр. Получих съобщението ти. На драго сърце ще помогна и пр. Днес работя, но ще ти звънна по-късно.

Гледай „Новини от света на изкуството“ довечера в 18 ч.

Е, това вече на нищо не прилича. Бясна съм. Тук става дума за бебе. И двамата правиха секс с мен, а нито единият не си носеше кондом. Да вървят да се гръмнат дружно.

18:16 ч. Още сърдита се помотах с дистанционните на телевизора и най-сетне открих „Новини от света на изкуството“ точно във възловия момент. На екрана показваха като въведение снимка на Даниъл, щракната в студиото. Изглеждаше леко объркан, не както обикновено невъзмутим и бляскав, но все пак излъчваше самодоволство и оптимизъм.

— А сега — подхвана водещата, — един бивш шеф от сферата на издателската дейност, станал впоследствие водещ на телевизионно предаване за пътешествия, а след това на програма за културни събития, като през цялото това време не е преставал да бъде безотказен магнит за жените. Бракониер, превърнал се в пазач на дивеча. И употребявам думата „бракониер“ в най-широкия ѝ смисъл...

Изредиха се кадри на Даниъл с различни жени, след което показаха Даниъл в студиото, седнал на стол и вече силно разгневен.

— Даниъл Клийвър излиза с опит за „сериозен роман“. Том О’Шей! Уил Шарп! Вие самите сте романисти и, то се знае, изтъкнати критици. Дайте бърз отзив, как ви се струва на вас?

— Това е възможно най-тъпата и нечетима бълвоч, на която съм имал злощастieto да се натъкна някога — отсече Том О’Шей.

— Уил?

Критиците, седнали от двете страни на водещата, изглеждаха силно угрижени.

— Това е една словоблудствена, оварварена, макаронична, семантично неразчленима профанация...

— Би ли го превел, Уил — помоли водещата.

— Съвършено нечетим — заяви Уил Шарп.

— Да чуем откъс от романа и сами да преценим — обяви водещата.

Превключиха на клип с Даниъл пред библиотечни рафтове да чете със сериозен тон от „Поетиката на времето“:

„Ветровете разкъсваха с писъци дяволския покров и птиците отдолу бяха онемели. Вероника се разкрачи широко. Нахвърлихме се един на друг в прилив на първична страст. Очите ѝ бяха огромни.“

В студиото се раздаде пръхтящ смях. Камерата показва как Том О'Шей и Уил Шарп се кискаха неудържимо, а Даниъл се гърчеше неспокойно, притиснат между тях и водещата.

18:30 ч. Олеле, боже! Шум от ключ в ключалката на външната врата. Може би крадци?

— Куку! — Майка ми. Бях забравила, че съм ѝ дала резервния ключ. — Здравей, душичке — рече мама, която нахлу вътре натоварена с пазарски пликове. — Слагай бързо чайника на печката!

Мислите ми запрепусаха.

— Те са наелектризирани, те са смъртоносни...

— Отидох да пазарувам в „Дебнъмс“, та се отбих в сектора за бременни и... ти да видиш!

Тя извади гигантска рокля за бременни в стила на покойната принцеса Даяна, когато беше в очакване на принц Уилям, от времето на масовото убеждение, че коремът трябва да се крие, а не да се пръска с изкуствен тен и да се разголява на корицата на „Венити Феър“.

— Ето за това става дума — разпери я тя пред мен. — Ще си много по-прилична в нещо, което те покрива изцяло, така ще изглеждаш...

— Дебела? — довърших вместо нея.

— Е, мамчето е трупнало няколко килца, а? Аз, естествено, никога не съм имала този проблем. Лекарят ми казваше да ям крем нишесте и малеби, че да сложа малко месце върху кокалите си.

— Бебето иска да папка.

— Той казва: не аз съм лаком за всичката тази храна, а мама.

— Мамо, престани. Защо вечно искаш да ме накараш да се чувствам виновна, че правя нещо нередно? Защо все настояваш да промениш гардероба ми?

Тя се тръшна на канапето и избухна в плач.

— Мамо, какво се е случило? — Спуснах се към нея и я прегърнах.

— Ами цялата история около бебето. То се знае, искам да съм ти подкрепа, мила, но толкова ли не можа и това да направиш като нормалните хора? Настана пълен безпорядък. Пълен. А толкова си мечтаех да седна до кралицата.

— Хайде, успокой се — казах и я потупах по ръката. — Но защо е толкова важно за теб да седнеш до кралицата?

— Ще означава, че имам някаква тежест като човек, ако съм редом с кралицата. Никога не съм имала тежест. А работих за селото упорито наред с всички през целия си живот на омъжена. Приготвях печива, туршии и какво ли не и щеше да е...

— Като да си столетница?

— Ама каква столетница, душичке?

— Не, имах предвид някакъв значим обект. Нещо като Пътеводителя на кралицата, да речем. Все едно да ти сложат официален печат, че си стойностна?

Тя кимна и избърса очите си.

— Адмирала каза, че местата на масата на кралицата ще се определят чрез гласуване. Много се надявах да можеш да изясниш кой Е бащата. Може би бебето е на Марк и би било толкова чудесно за всички нас, ако... Ще го направиш ли, скъпа? И ще дойдеш ли на събранието за посещението на кралицата на двайсет и осми?

— Мамо, утре сутринта имам важно съвещание в службата. Трябва да лягам да спя.

— Добре, и без това ми е време да се връщам при татко ти. Ще дойдеш на двайсет и осми, нали, мила?

— Ще се опитам.

— И ще носиш роклята?

Телефонът милостиво зазвъня.

— Ще трябва да вдигна, сигурно е по работа — казах. — Довиждане, мамо.

Тя ме дари с бърза целувка и се понесе навън, като ми остави роклята.

21:00 ч. Телефонно обаждане от Даниъл.

— Господи, Джоунс, гледа ли онази кървава баня? От самото начало си беше опит за атентат. Житейската цел на Уил се изчерпва с това да докаже, че е изчел от кора до кора „Оксфордски речник на неразбираемите отмрели дълги думи, с които да бъдат шашвани хората“. Колкото до другия, ръководи го чиста завист, Джоунс, зеленоокото чудовище. Въобще нямат никакво разбиране за концепцията...

В девет и половина Даниъл още продължаваше монолога си.

— Цялата тази история с бебето напълно ме извади от релси. Можех да ги разгромя лесно, ако бях във върхова форма. „Поетиката на времето“ не може да бъде представена в десетсекунден клип и от двама зле настроени наглеци. Този роман ще зададе тона, навсякъде се говори за него. Но сега ми предстои да изтърпя критиките. Губят всякаква мярка и...

Чу се сигнал за получено съобщение.

МАГДА

Аудрона постъпва на работа като проектант на нови пропелери за Еърбъс. Нямам си бавачка. Помощ! Може ли да ти звънна?

Това съобщение беше последвано от друго.

ТОМ

Спретнахме си лют скандал с Шацър, Тя твърди, че СЪМ ужасен човек. Такъв ли съм? Може ли да ти се обадя?

23:20 ч. Тъкмо приключих телефонните разговори с всички и дойде съобщение от Марк.

МАРК ДАРСИ

Какво е мнението ти за картината ми?

ПОНЕДЕЛНИК, 20 НОЕМВРИ

Студиото на „Гледай, Британия“. Седях изтощена в контролната кабина на студиото и гледах Миранда — безукорна в кремавия си костюм с панталон — да интервюира новия министър за семействата. Нищо у нея не подсказваше, че се е чукала с типа, когото беше срещнала в Хакни, през целия предишен следобед и през нощта.

— Вижте, Миранда — говореше със сериозен тон министърът за семействата, — ако искаме да дадем на децата най-добър шанс в живота, трябва да са налице правилните структури: здрави и надеждни традиционни семейства, двама уверени и способни родители, етика на отговорност, възпитавана от най-ранна възраст.

Нещо у мен се прекърши.

— Наскоро да сте били на среща? — изрекох в слушалката на Миранда.

— Господин министър, наскоро да сте били на среща? — повтори като папагал Миранда.

— Ъ-ъ... женен съм от петнайсет години, така че...

— Именно! — казах в слушалката. — Там царят жестоки закони. Води се война. Мъжете са самовлюбени и сбъркани. Имате ли представа колко ТРУДНО е да накараш някой дори да ти пусне ЕСЕМЕС, след като си преспала с него...

— Именно! — подхвана Миранда. — Мъжете са самовлюбени и сбъркани. Имате ли представа колко ТРУДНО е...

Пери Кампос ми изтръгна микрофона.

— Приключи някак, Бриджет се е смахнала. Мини на следващия сегмент.

Ала Миранда продължаваше:

— ... след като си преспала с него...

— Казах ПРИКЛЮЧИ!

— Господин министър, благодаря ви, ще трябва да спрем дотук — додаде невъзмутимо Миранда. — А сега! — Тя се завъртя и втренчи гневен поглед право в камера три. — Те са малки, те са компактни убийци и са НАВРЕД ПО МАГАЗИНТЕ.

По екрана бързо се занизаха кадри с линейки, болници, повръщащи хора и пилета.

Миранда вдигна очи към мен от стола си в студиото, протегна ръце напред и изрече само с устни:

— Къде е, мамка му?

— Джордан! — просъсках. — Реквизитът!

Джордан, един от младоците с кокче, се оказа още по-фатален и от Джулиан. Новинарските клипове всеки миг щяха да свършат, когато Джордан пропълзя в студиото и подаде реквизита на Миранда.

— ЯЙЦА! — заяви тържествуващо Миранда в точния момент и вдигна нагоре малко кафяво яйце, което мигом се счупи в ръката ѝ и потече по кремавия ѝ костюм.

— Те са чупливи, те са лепкави — импровизирах отчаяно.

— Те са чупливи, те са лепкави — заповтаря Миранда.

— Направо като за коледен гирлянд от лампички — смучех си от пръстите. — Джордан. Къде е яйчарят, по дяволите?

— Направо като за коледен гирлянд от лампички. Къде е... — започна Миранда.

— Скромното яйце може да изглежда безвредно, но грози да ви изпоцапа — впуснах се в свободни интерпретации в слушалката. Нови открития сочат, че яйцата са заплахата, която може да е... Джордан, сложи веднага на стола експерта по яйцата... по-сериозна, отколкото досега се е... Добре, той е тук! Миранда върни се към сценария.

Обърнах се и видях, че очите на Пери Кампос пробиваха дупки в мен.

— Ти си заплахата! — процеди тя. — Яйцето трябваше да е сварено. Искam те в офиса си веднага след предаването. Махни интервюто за яйцата. Отегчително е. Зарежи Нигерия и мини направо на модната линия бански костюми на Лиз Хърли.

19:00 ч. Тоалетните на „Гледай, Британия“. Седя изнемощяла на тоалетната чиния с ръка върху корема си. Всичко върви наопаки. Очаква се едно бебе да донесе радост и щастие в света, а всички наоколо ми са в пълна криза.

19:01 ч. Трябва да успокоя бебето, че всичко е наред. Макар и да не е.

19:02 ч. Спокойно, миличък, с теб ще сме си тип-топ. Съжалявам за тази бъркотия, но ти си кротувай там вътре и се кефи, а аз ще се погрижа да си в пълна безопасност.

19:03 ч. О, боже. Нищо не е наред. Ама никак не е наред. Едно след друго ваят съобщения.

МИРАНДА

Уволнени ли сме?

ШАЦЪР

Бридж, имах жесток скандал с Том. Може ли да говорим?

МАГДА

Бридж, не само че останах без бавачка, ами току-що открих извлечението на Джереми от кредитната карта и е пълно със сметки от хотели и от магазина за бельо „Ажан Провокатор“. Би ли ми се обадила?

ДАНИЪЛ СБЪРКАНЯКА, НЕ ОТГОВАРЯЙ

Джоунс, обади ми се, моля те. Ако не беше това с бебето, щях да съм способен да се защита. Ти ме съсипа. Сега ми дължиш подкрепа.

ПЕРИ КАМПОС

Бриджет, къде си, мамка му? Бързо в офиса ми!

19:10 ч. Мисля, че е най-добре да позвъня на татко.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

„НЕ“

ПОНЕДЕЛНИК, 20 НОЕМВРИ

19:30 ч. Още в тоалетните на „Гледай, Британия“.

— Чуй, милата ми — каза татко по телефона. — Не можеш да прекарваш времето си в усилия да угодиш на всички околни. Сега имаш бебе, за което да се грижиш, и това трябва да правиш. Едно от най-хубавите неща, на които можеш да се научиш в живота, е как да казваш „не“. Или още по-добре „категорично не“.

— Да, но какво ще стане с...

— Сега си изтощена. Длъжна си да обърнеш внимание на себе си и на бебето. А как ще го сториш, ако слушаш дрънканиците на Даниъл за книгата му, помиряваш Том и Шацър, утешаваш Магда за бавачката и мъжа ѝ и присъстваш на онзи кошмар на майка ти с кралицата? Да шофираш бременна и сама на такова разстояние, че да се изложиш на грубостите на околните, дето са затънали в своите си грижи и ще ти задават трудни въпроси? Да изпълняваш прищевките на нелепата Пери Кампос?

— Не.

— Само „не“ ли?

— Категорично не.

— Точно така. Категорично не.

19:45 ч. Офисът на Пери Кампос. Влязох и заварих Ричард Финч да седи там с покрусено изражение, докато Пери Кампос нареждаше:

— Закъснява, дезорганизирана е, постоянно кисне в тоалетните и ми съсипва проклетото предаване. Що е то? Бриджет Джоунс!

— Това е несправедливо — възрази Ричард. — Бриджет Джоунс е гръбнакът на „Гледай, Британия“ още от...

— Млъкни, Ричард, иначе ти ще си следващият.

— Ще ме уволниш ли? — попитах.

— Не, обич моя — измърка тя. — Няма да те уволня. Ще си получа стойността за пропилените по теб пари. Ще бъдеш на линия тук всяка сутрин в осем часа. Ще изчиташ таблоидите, клюкарските рубрики, забравяш за всякаквите там местни общински избори и африканци с мухи в очите и ще набавяш страшни секси материали, които наистина да карат хората да ни гледат и, ако щат, да крещат, ако щат, да мастурбират, само да не заспиват. Устройва ли те това?

— Не — отсякох. — Категорично не.

— Бриджет, овладей се — обади се Ричард и погледна тревожно към корема ми.

— „Гледай, Британия“ има дълга история на отразяване на сериозни новини — заявих надменно.

— Да, изгледах разни стари материали — каза Пери Кампос. — Как се изкачваш по пожарникарска стълба и демонстрираш пред нацията прашките си. Как се приземяваш в пречиствателно съоръжение.

— Е, предаването не е лишено от някой и друг, често непреднамерен, лековат елемент — признах.

— А и рейтингът ни скочи до небето с онези прашки — вметна Ричард. — Адски готино дупе има.

— Да мълчиш — скръцна му със зъби Пери Кампос.

— Но пък през своята дълга история — продължих аз, като заимствах реторичния стил на Адмирала — „Гледай, Британия“ винаги е била бастион на сериозни национални и международни новини, на каквито нацията разчита, така че нямам намерение да се впускам в някаква си нелепост да ровя за пикантни клюки и изчанчени феномени, нито пък да обръщам съвършено смислени заглавия в кошмарни гатанки.

— Значи ли това, че напускаш?

— Да — отвърнах, при което мигом изпаднах в паника.

— Отличен резултат постигнахме — заключи Пери Кампос, а Ричард Финч ме гледаше с неподправен ужас.

— Орязване — заяви Пери Кампос. — Орязването е велика концепция, защото води до възобновена свежест.

— Възобновена свежест? Това не беше ли името на анален лубрикант? — попита Ричард.

ВТОРНИК, 21 НОЕМВРИ

21:00 ч. Моят апартамент. Тъкмо проведох серия от телефонни разговори.

— Но, миличка, вече съм казала на всички, че ще дойдеш, и те уверявам, че всичко ще е наред. Изяснихме цялата история в селото, казахме, че е било грешка, и... Моля ти се, Бриджет, имам нужда от теб тук.

— Стига бе, Бридж. Толкова скучна си станала. Все повтаряше как никога няма да се превърнеш в Самодоволна Майка, а виж се сега. Няма да си единствената, която не пие. И алкохолиците са така.

— Но, Бриджет, задължително е да направиш предварително празненство за бебето. С Уони, Мъфти, Каролайн...

— Непременно трябва да си дойдеш у дома за Коледа! Ще спиш в стаята за гости. Уна и Джефри ще дойдат и...

— Ама, Джоунс, ти винаги си присъствала в съзнанието ми, винаги си ми била дълбока резерва. Никой не ме приема на сериозно. Напълно съм обезсърчен. Имам нужда от жена и деца да ме гледат на стари години. Иначе ще съм изтупан бонвиван на средна възраст, който се опитва да докаже още живата си сексуална мощ, като задиря дъщерите на приятели.

— Не — отвърнах на всички тях. — Категорично не.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ДА ТРЪГНЕШ ОТ МАЛКОТО КЪМ ГОЛЯМОТО

И тогава се залових да мътя. През остатъка от ноември, през декември и януари мътих.

Мътих и по време на Коледа. Никъде не отидох, нищо не купих, просто мътих, гледах телевизия през целия ден и говорих по телефона. Никакъв Графтън Ъндъруд. Никакъв бюфет с къри от пуйка. Никакви изтезания относно интимния ми живот. Не, не, категорично не. Беше прекрасно.

С бебето в мен беше толкова по-лесно да казвам „не“, понеже не се чувствах егоистка, а имах усещането, че го върша за него.

ПОНЕДЕЛНИК, 15 ЯНУАРИ

15:00 ч. Татко се отби, за да вземе количката „Бъгабу“, подарък от Магда, и да я откара в техния гараж.

— Сега ти е нужно повече пространство. Когато се появи бебе, е същото като с малко котенце — вещите около него създават повече грижи, отколкото самото бебе. Слагай го да спи до теб, сменяй му памперса и го храни и друго не ти трябва. Как е Марк впрочем?

— Все така налудничав. Казах му да престане да се обажда. Даниъл е същият. Картини, романи, не мога да ги търпя.

Татко каза, че може да ми помогне с малко пари. Отказах, защото знаех, че и те са донякъде притеснени. Странно е с какво спокойствие приех изгубването на работата си. Може би съм като упоена от бебето, но пък имам известни спестявания: не достатъчни да платя ръчно рисувани фризове по стените в детската стая като Магда, или да купувам кошчета с балдахин, или по-голям апартамент, който да побере количката „Бъгабу“. Но имам достатъчно пари да си плащам ипотеката няколко месеца и не много, с които да живея. От друга страна, икономисвам СЕРИОЗНО от вино и цигари. Също така бих

могла да си намеря работа като журналист или публицист на свободна практика, след като се почувствам малко по-добре. Или дори като телемаркетинг агент. Ще имитирам индийски акцент и ще се правя, че съм в Мумбай! А може да последвам примера на онези момичета, които се преструват на осемнайсетгодишен модел, и да припечелвам от порноразговори с мъже онлайн.

Има толкова неща, които плачат за почистване и излъскване. Направо не е за вярване. Всичко, към което погледна, има нужда от търкане. Мръсотия! Прекарах целия днешен ден до идването на татко в чистене на шкафове. Изпитах огромно удовлетворение.

Чудно как, когато свих съществуването си само до мен и бебето, животът ми стана простичък и щастлив. Не е нужно да се тревожа за социални ангажименти или за това кой с кого се е скарал. Всяка сутрин закусвам с кафе и шоколадов кроасан в „Раулс“ зад ъгъла и чета „Малка книга с инструкции на Буда“ или „Очаквай неочакваното“. Вземам решения да ям храни от междинни категории и ходя на йога за бременни, където се старая да не пръцкам. После се залавям с шкафовете и чистенето и хапвам печен картоф със сирене. От време на време ходя на контролни прегледи при доктор Роулингс. Тя намира, че всичко при мен върви много добре, и сподели, че по нейно мнение бащите могат да бъдат ужасна досада.

Постепенно всичките приятели свикнаха с новия ми режим. Миранда обикновено се отбива в неделя на връщане от клуб и носи закуска, понякога придружена от някой сладък пиян младеж. Том винаги идва във вторник, рано вечер, защото има клиент, който живее близо до мен. Шацър ме посещава в събота за бърнч да ми разкаже поредната шибана мамка ѝ и простотия.

Мама преобърна цялата си кампания по посока на приобщаване и се е сближила с двамата гейове, които живеят в къщата зад тази на викария. Новият ѝ маниер сега е да пуска в телефонен разговор изказвания от сорта „Толкова модерно е да има двама бащи. Случайно един от тях да е чернокож, а, мила?“.

Магда прескача от време на време с по нещо за бебето, което е прекрасно. Обаче не спира да опява: „Опасявам се, че ще ти е много трудно да се справяш сама занапред, Бридж“. После хлипа по повод изневерите на Джереми. Но не ми пречи, давам си сметка, че от мен не се иска нищо, освен да я изслушам.

Всичко е толкова хубаво сега, защото, както татко казва: „То идва отвътре, не отвън“.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ОСЪЗНАВАНЕ

ПОНЕДЕЛНИК, 29 ЯНУАРИ

15:00 ч. Така. Вече съм напълно готова за бебето, макар да ми остават още шест седмици до раждането. Приключих с поредната проверка на вещите, които трябва да си взема. Те са както следва:

- 3 чанти за престой с пренощуване, съдържащи дрехи, тоалетни принадлежности, тенис топки и пр.

- 1 бр. игра „Скрабъл“

- 1 бр. игра „Богъл“

- 1 тесте карти за игра

- 1 портативен дивиди плейър

- Плик с 5 книги с твърди корици, 8 списания и 2 дузини дивидита

- 1 бр. лаптоп

- 1 бр. айпод

- 1 бр. хронометър (за засичане интервала между контракциите)

- 1 бутилка шардоне (за след раждането, то се знае)

- 1 бр. тирбушон

- 1 кутия бонбони „Милк Трей“

- 3 печени картофа със сирене

- 1 пликче замразени близалки (във фризер) да си ги смуча по време на болките

Мисля, че това е всичко. Но все съм с усещането, че не е всичко.

СРЯДА, 31 ЯНУАРИ

21:00 ч. Пак четох „Малка книга с инструкции на Буда“:

„Ако оставиш мътна вода да се утаи, тя ще стане бистра. Ако оставиш тревожното ти съзнание да се

уталожи, пътят ти напред ще стане ясен.“

ЧЕТВЪРТЪК, 1 ФЕВРУАРИ

5:00 ч. Липсва ми Марк Дарси.

8:00 ч.

— Очаквах това обаждане — каза татко. — Обичаш ли го?

— Повече от всеки друг на света. С изключение на бебето и теб, разбира се.

— Какво тогава те възпира, милата ми?

— Ами първо, той сега е превъртял, рисува картини в тъмното; второ, късал е с мен толкова много пъти по причини, които не разбирам, и се опасявам, че ако се съберем, просто ще го стори пак. Защо направи от мухата слон на тържеството за годежа ни и съсипа живота и на двама ни? Защо просто ме заряза така след кръщенето? Защо ми изпрати онова ужасно студено писмо след курса по раждане? Не съм достатъчно интелектуална за него. Или може би съм твърде стара. Никога не преследвай мъж, това само ще те направи нещастна.

— Вие, момичетата, приписвате прекалено голяма власт на мъжете отбеляза татко. — Замисляла ли си се истински как се чувства той? Мъжете също имат чувства, нищо че не говорят непрекъснато за тях. Трябва да се щади самоуважението на другия. Говори с него. Не можеш просто да седиш и да чакаш да бъдеш спасена.

— Но защо той постоянно си тръгва така? Защо превъртя?

— Това ще трябва сама да си го обясниш, мила. Но аз познавам Марк от дете. Много пъти съм го виждал на гарата, стегнат в малкия му костюм и риза с колосана яка, понесъл малкия си куфар. После като тийнейджър винаги беше мълчаливецът в ъгъла, пъпчив и облечен в безумен пуловер, никога онзи, който спечелваше момичето. Ще го разбереш, като го разбереш. Ще видиш.

22:00 ч. Сякаш от очите ми падат тежести. Не в буквалния смисъл, не като тези на кантар. Но осъзнавам, че съм виждала мъжете не като човешки същества, а като всесилни богове с дарбата да решават

дали съм достойна и привлекателна, или не. Не съм се замисляла какво чувстват. Трябва да... Трябва да... О, така ми се доспа.

СЪБОТА, 3 ФЕВРУАРИ

5:00 ч. Моят апартамент. Струва ми се, че вече наистина разбирам. Всичко дойде от Даниъл.

СРЯДА, 7 ФЕВРУАРИ

5:00 ч. Моят апартамент. И все пак продължавам да си мисля, че беше адски брутално да ми изпрати онова писмо. Не аз бях тази, която се правеше на интересна на курса по раждане, Даниъл беше. Защо ще си го изкарва на мен? Заблуден негодник.

ВТОРНИК, 13 ФЕВРУАРИ

5:00 ч. Моят апартамент. Просто не смея да му се обадя. Не смея. Прекалено много ще ме боли, ако той каже „не“.

СРЯДА, 14 ФЕВРУАРИ

13:00 ч. Моят апартамент. Брр! Един следобед е. Умирам от глад, бебето умира от глад. Трябва да се надигна да хапна нещо.

13:05 ч. Олеле! Но какво е това?

13:06 ч. Ама наистина ли бебе имам в корема? Защото го усещам като гигантска замразена пуйка.

13:10 ч. Не мога да си обуя къси чорапи, толкова огромно е бебето.

13:30 ч. О, боже. В хладилника няма никаква храна. Нямам и пари. Умирам от глад. Бебето гладува.

13:31 ч. Ще взема да си полегна за малко.

13:55 ч. Отне ми десет минути да се надигна от канапето, ръцете ми се заклешиха под корема. Магда е права, не мога да се справя сама. Не мога да се обадя на Марк за помощ след всичкото това време, тъй като ще изглежда като акт на отчаяние, а не защото истински го обичам и разбирам. Трябва сама да си помогна, да се стегна, да изляза навън и да си набавя храна.

15:00 ч. „Теско Метро“.

— Момче ли е, или момиче? — попита една клиентка, докато се опитвах да докопам картофите със сирене.

— Момче!

— Кога ще се ражда?

— През март — отговорих. Дадох си сметка, че сега, когато бременността ми беше публично достояние, съм започнала да се чувствам не толкова като Нейно Величество Кралицата, а като стюардеса в самолет, само че с човешка глава, прикрепена към тяло на слон, която повтаря едно и също на човек след човек със замръзнала на лицето усмивка.

— Кога ще се ражда?

— През март. Благодаря, че летяхте с нас — отвърнах разсеяно.

— Момче ли е, или момиче? — поинтересува се касиерката, докато прехвърляше покупките ми, а аз ровех в чантата за кредитната си карта.

— Момче, две години го износвам. Той е слон — отговорих, пъхнах картата си в устройството и добавих: — Може ли да получа петдесет лири в брой като ресто, моля?

— Въведете ПИН кода си.

Взрях се тъпо в касиерката.

— Просто наберете ПИН кода си там.

Хората на опашката зад мен вече мърмореха под носа си.

— Бременни! Всичко забравят!

— Мисля, че ще е момиче, носи го асиметрично.

— Тя дали е добре?

— Ама хайде, действайте — подкани ме касиерката.

— Не си спомням ПИН кода.

Започнах трескаво да прехвърлям различни комбинации от числа в ума си. Моят рожден ден? Не. Действителното ми тегло, съчетано с идеалното?

Не. Бебето беше изяло част от мозъка ми с ПИН-а в него.

— Тя стреля на халос — каза мъжът зад мен.

Стреля на халос. Халосни.

— Нямате ли друга кредитна карта?

— Не — отвърнах и зарових из портмонето си за пари в брой: нищичко, само монета от петдесет пенса. — Сигурно не давате на

кредит, а? — избъбрих. — Аз съм редовна клиентка. Много съм надеждна, преди работех в телевизията, в „Гледай, Британия“.

— Съжалявам.

Не биваше да й казвам, че нося слон.

Стреля с халосни. Това беше казал Даниъл на Марк след курса за раждане, когато Марк толкова се ядоса, а аз се качих в такси. Внезапно си припомних как погледнах към тях през задното стъкло. Даниъл говореше напрегнато на Марк и тогава Марк изфуча и си тръгна. Нещо се беше случило. Тъкмо вечерта след онзи разговор Марк ми беше изпратил писмото.

Извадих телефона си наред „Теско Метро“ и набрах номера.

— Даниъл?

— Да, Джоунс. Тъкмо ще давам интервю по повод „Поетиката на времето“ за най-престижното предаване за изкуство в Монако. Но с какво мога да ти услужа?

— Помниш ли онова след курса за раждане?

— Да, помня онова след него, Джоунс.

— Ти какво каза на Марк?

Отсреща последва мълчание.

— Даниъл? — изрекох заплашително.

— Да бе, имах намерение да ти се обадя за това, Джоунс. Май намекнах пред Дарс, че при онова наше извънредно приятно преживяване преди зачеването ти може и да не съм бил надлежно „облечен“ за случая.

— КАКВО си направил? Но ти беше с кондом. Излъгал си! Ти, отявлен негоднико!

— Стига се впряга, Джоунс. Става дума просто за Дарси. Опа. Трябва да затварям, Монте Карло е на линия. *Bonjour, les petites Monegasques*^[1]! Дочуване, Джоунс.

Ясно! Това ще да е, мислех си, застанала край касите в „Теско Метро“, докато наоколо ми се суетяха пазаруващи. Марк е човек на честта и е помислил, че съм излъгала. Отгоре на всичко е решил, че съм го измамила и за кондомите. Трябва да му се обадя незабавно. Всичко може да се случи. Току-виж, се оженил повторно за Наташа. Или пък вземе, че замине за Магреб и никога повече не се върне. А може и да е

станал преуспяващ художник и в този момент да си бърбри със собственик на галерия в Шордич, облечен в чудати дрехи и шапка.

15:30 ч. О, мамка му. Мамка му! Айфонът се е изключил. Не мога да си спомня паролата за айфона.

15:45 ч. Обратно в апартамента. Добре. Спокойствие и хладнокръвие. Ще оставя тревожното ми съзнание да се утаи като чаша мътна вода и... Каква беше шибаната парола?

15:46 ч. Терминът на бебето? 1703? 0317? Не. Дори още не бях бременна, когато вкарах паролата в айфона. Добре: когато аз бях на трийсет и две, Марк е бил на... не. Когато навърша шейсет и пет Даниъл ще е... все същият въздухар. О, боже, о, боже. Трябва да се свържа с него.

15:47 ч. Сетих се! Ще се обадя на Марк по добрия старомоден стационарен телефон.

15:48 ч. О. А как беше номерът на Марк?

16 ч. Може да е в телефонния указател в компютъра.

16:05 ч. На екрана на компютъра пише: „Въведете парола“.

16:15 ч. Бебе? Марк? МаркДаниъл? Сирене? Картоф? Картоф със сирене?

16:30 ч. Бебето е изяло всички числа в главата ми. Не мога да си спомня номера на Шац, нито на Том, нито на татко. Нямам никакви пари. Нямам и мозък.

17:00 ч. Взирам се с празен поглед в стената. Не е виновно бебето. Заради проклетите технологии е.

17:30 ч. Ууф! Мразя технологиите. Ще ми се никога да не бяха изобретявани. Как така изведнъж стана, че не можеш да направиш нищо, без да си припомниш някаква откачена съставна дума или число? Същото беше с алармите за коли против крадци, когато беше вероятно да ти разбият колата, ако имаш поставена аларма, защото тя постоянно се включва и дразни всички и някой по-нервен вземе, че счупи стъклото, за да я прекъсне. Предполага се, че паролите трябва да спират руски хакери да не влязат в компютъра ти, не да спрат ТЕБ да си влезеш в собствения компютър или в каквото и да било, докато руските хакери преспокойно си хакват всичките ти данни.

18:30 ч. Умолявам те, дете мое. Предай паролите обратно на онова, което е останало от мозъка ми, за да мога да кажа на Марк, че го обичаме и искаме да бъде твой баща, и най-вече — това е жизненоважно — измисли как да се сдобием с картоф със сирене, за да мога да те нахраня.

Внезапно като по чудо ми изникна в ума:

5287

Проверих съответстващите букви на клавишите върху стационарния телефон.

5287



J A U R

JUST AS YOU ARE^[2]

18:45 ч. Втурнах се към мобилния си телефон и открих номера на Марк в контакти. С треперещи ръце го избрах. Прехвърлена бях на

гласова поща.

— Марк, Бриджет е. Имам да ти кажа нещо много, много важно. Не те излъгах за кондомите. Даниъл те е излъгал. Теб обичам. Обичам те. Моля ти се обади ми се. Моля ти се.

18:46 ч. Нищо. Може пък и Марк да е забравил паролата си.

19:00 ч. Току-що изпратих на Марк същия текст в съобщение. Може още да рисува. Дали да не ида до тях? О, господи. Трябва да си набавя телефон, тоест храна. Не е зле първо да изтегля пари в брой, за да не се обърка пак нещо.

Съкрушена докуцуках до банкомата в банката. Влязох през двойните врати, оставих чантата си на пода и въведох ПИН кода. Не се получи. Ама защо не стана? Може би го бях вкарала твърде много пъти. Препъвайки се като в сън, се върнах на улицата през автоматичните врати и тогава внезапно, тъкмо след като се затвориха, видях чантата си все още на пода вътре.

О, господи. Боже мой. Телефонът ми беше в чантата, както и портфейлът, и ключовете за апартамента.

А вратите на банката не щяха да се отворят.

20:30 ч. Улицата пред апартамента ми. Цялата тази идея за тръгване от малкото към голямото е пълна тъпотия. Магда е права.

20:35 ч. Започна да вали, дъждът е проливен.

20:40 ч. Дали пък да не помоля някой добросърдечен непознат за телефона му? Но какъв е смисълът, след като не помня ничий номер? От друга страна, току-виж, ми изплувал в това сънно състояние... Ето, приближава един човек!

— Извинете... — понечих да заговоря, но той само пусна монета върху палтото ми и забърза напред с уплашено изражение.

Очевидно ме взе за някоя изпаднала бременна като Фани Робин, героинята на Томас Харди, която умира в снега.

Дочула стъпки, морно вдигнах глава, може би за последен път, за да видя позната фигура в тъмносиньо палто да крачи към мен по заливаната от дъжд улица.

[1] Добър ден, малки мои жителки на Монако! (Фр.) — Б.пр. ↑

[2] Такава, каквато си (англ.). — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОМИРЯВАНЕ

СРЯДА, 14 ФЕВРУАРИ

— Какво ти става, защо седиш тук на дъжда? — попита Марк, забързан към мен. Помогна ми да се изправа и взе да съблича палтото си. — За малко съм пропуснал обаждането ти. Бях в съда.

— В съда ли? Ами рисуването ти?

— Тези ужасни боклуци. Не ги споменавай повече. Непрестанно се мъчех да ти се обадя, след като си ми звънила.

— Телефонът ми е в чантата, която остана затворена в банката.

— Чантата ти е затворена в банката?

Той наметна палтото си върху раменете ми.

— Защо си пред входа? Къде са ти ключовете?

— В чантата, която е в банката.

— В чантата в банката. Така, добре. За момента няма да те разпитвам повече. И така! Да се заемаме, работа като всяка друга.

Той блъсна вратата няколко пъти и се опита да превърти бравата, като плъзна кредитната си карта.

— Добре — сигурно се блокира от баркода, но ще действаме така.

Строши страничния прозорец с юмрук и отвори вратата от вътрешната страна.

Подех речта си още на качване по стълбите.

— Толкова се радвам да те видя. Не съм те излъгала. Никога не бих те излъгала. И двата пъти бяха делфинови кондоми. Дадох си сметка, че мозъкът ми е бил промиван през годините от всички неща, които се случиха, от книги за самопомощ при свалки и всякакви съвети за хващане на партньор, от формулата, че пътят към мъжкото сърце е да не изглеждаш особено заинтересувана от него. Че не бива да позволяваш мъжът да знае колко го харесваш, да не си въобрази, че го харесваш, и да...

То се знае, самата врата към апартамента също беше заключена. Марк извади кредитната си карта и я отвори с лекота.

— Да, струва ми се, че тук са налице проблеми със сигурността. Та какво казваше?

— Мислех, че не бива да показваш на стара любов, че още го обичаш, за да не си помисли, че още го обичаш.

Той остана съвършено безмълвен и неподвижен.

— Марк?

— Да?

— Обичам те.

— Обичаш ме?

— Да. И искрено се разкайвам от дън душа.

— Не, аз се разкайвам.

— Не, аз се разкайвам.

— Но вината е колкото твоя, толкова и моя — каза той.

— Не. Вината си е изцяло моя. И сега, когато ще имам дете, осъзнавам — в този случай и за много други, — че не е бивало да реагирам по детински.

— Е, не беше точно по детински — подхвърли той.

— Имаш право. Доста яко пиех като за дете.

— Би било тревожно явление иначе. — Той се усмихна и хвана бутилка вино. — Това за бебето ли е?

— Марк, опитвам се да кажа колко съжалявам, че те нараних...

— Няма логика в това. Аз също те нараних. И двамата трябва да се изви...

— Ще ме оставиш ли да си довърша речта, моля те? — прекъснах го.

— Да.

— Съжалявам.

— Това го отминахме вече.

— Марк, престани. Чуй ме. Престани да бъдеш юрист, престани да бъдеш алфа-мъжкар, просто бъди човек.

За секунда той изглеждаше объркан, сякаш цялата му концепция за собствената му личност отново се свиваше.

— Теб обичам — казах му. — Каквото и да се случи, каквото и да решиш да направиш, за мен винаги ще си само ти. Доста отдавна съм на този свят. От всички хора, които съм срещала през дългия си живот,

ти си най-почтеният, най-милият, най-интелигентният, най-чувствителният, с най-дълбока душевност. — Забелязах, че той изглеждаше леко разочарован. — А също така — побързах да добавя — най-секси, най-красив, духовит и очарователен. — Започваше да изглежда истински доволен. — Най-стилен! И най-страхотен в кревата. — Вече определено сияеше. — Ти си човекът, когото обичам най-много в целия свят — продължих, — ако не броим бебето, а от цялото си сърце желая ти да бъдеш негов баща.

Поразсъждавах за секунда.

— Вярно, Шац, Том и Миранда смятат, че имаш ръжен в задника, че си задръстен и със страх от обвързване, че вечно говориш за работа...

— ... постоянно съм на телефона, сноб съм и съм емоционално осакатен — добави Марк умърлушено.

— Но те напълно грешат. Истината е, че много те обичам...

— ... с няколко корекции може би: по-духовит? По-спонтанен? По-игрив? По-чаровен? По...

— Не — отвърнах. — Харесвам те какъвто си.

— Това си е моя реплика.

Включи се димната аларма.

— Мамка му, кърито.

— Готвила си кърри? — смая се Марк и беше истински уплашен. — Честит Празник на свети Валентин впрочем.

— Не, взех го готово от „Розовия слон“. Нима днес е Свети Валентин? Забравих, че съм го сложила във фурната онзи ден да се притопли — повиших глас, за да надвикам димната аларма.

От фурната излизаха талази лютив пушек.

Марк по чудо си спомни кода на алармата и го въведе, като потвърди:

— Да, Свети Валентин е.

После включи абсорбатора и отвори френските прозорци. След като алармата млъкна, отвори фурната. Извади отвътре разтопеното съдче от полистирол с кърито в него.

— Знаеш ли кое е едно от нещата, които най-много обичам у теб, Бриджет?

— Кое? — възкликнах ентусиазирана, като очаквах да бъде похвалена: че съм интелигентна и хубавка примерно.

— Че през всичкото време, откакто те познавам нито веднъж не ми е било скучно с теб.

— О — промълвих и се зачудих дали да не бъдеш скучна е хубаво. В смисъл по скалата на нещата, за които хората може да те обичат.

— Имах няколко близки до смъртта преживявания. Бивал съм подпален — и сексуално в леглото ти, и физически в кухнята ти. Бивал съм тровен. Бивал съм побъркван от страст, бесен, съкрушен, унизен, излаган, възторжен, подгизнал, покрит с торта, втрещен от чудатата ти, но в голяма степен закономерна вътрешна логика, оскърбяван от пияници, вкарван в сценарии с нахлуване с взлом, в сбивания, в ситуации на ръба на закона, в затвор в Третия свят, засрамен пред родителите си, оповръщан, професионално сконфузен, но никога нито за секунда не съм бивал отегчен.

Той забеляза изражението ми.

— Но интелигентна ли съм аз?

— Много, много интелигентна. Интелектуален колос.

— А също хубавка и слаба? — попитах с надежда.

— Много, много хубавка и много слаба. Като изключим, че си напълно сферична. Сферична, но пък храбра. Ти беше абсолютно героична и великолепа през последните осем месеца, справи се сама на фона на всичките безумици. А сега си готова да поемеш риска с мен, чието и да е бебето биологично. Обичам те и обичам нашето бебе.

— Аз също ви обичам и двамата — изрекох с блаженство.

Беше най-хубавият Празник на свети Валентин. По-късно вечерта поръчахме ново къри и го изядохме пред огъня (огъня в камината). Говорихме ли, говорихме за всичко, което се бе случило и защо се бе случило. Крояхме планове как ще е занапред. Решихме първоначално да останем в моя апартамент, за да не създаваме неразбория.

— Уютен е — отбеляза Марк. — И ми харесва готвенето.

Оказа се, че Марк научил за фиаското в „Гледай, Британия“ от Джереми и разговарял с Ричард Финч и Пери Кампос. Твърдеше, че онова, което са сторили, е формално законно, но — както в крайна

сметка признала Пери Кампос — неетично. Каза ми какво трябва да направя, за да си върна работата и отпуска по майчинство.

Имах усещането за лекота и простота, точно както трябваше и да бъде. Беше като завръщане у дома. А после си легнахме. И стана, както би се изразила Миранда. *Супер. Щуро. Иха.*

— Бременните жени не се чукат така — отбеляза Марк.

— А, правят го, и още как.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО СПАСЯВА ДЕНЯ

ЕДИН ВИД

14:00 ч. Залата на кметството в село Графтън Ъндъруд. Резултат от гласуването на жителите на Графтън Ъндъруд относно това кой да седи на обяда до кралицата, след като от другата ѝ страна ще е викарият.

С Марк влязохме в залата на кметството през различни врати, малко нещо крадешком, за да не привличаме внимание. Мама говореше в микрофона на сцената.

— Уважаеми лорд почетен кмет и лорд наместник на Нейно Величество — подхвана притеснено мама с треперещ глас, много различен от обичайния ѝ непринудено командаджийски тон.

— Възраavam! — скочи на крака Мейвис Ендърбъри. — Трябва да е наместник, не лорд наместник.

— О, боже твой, безкрайно съжалявам. — Мама сериозно беше излязла от релси. — Но сега давам думата на местния господар на моретата и капитан на неустрашимия кораб на Графтън Ъндъруд: адмирал Дарси! — избъбри мама и се сниши на мястото си напълно разбита.

Бащата на Марк, висок и още красив в адмиралската си униформа, отиде на сцената с отсечена крачка.

— Така. Да продължим. Разположението на местата за сядане — изрече той с гръмовен глас. — Щастлив съм да съобщя, че от лявата страна на Нейно Величество ще седи, разбира се, викарият, а от дясната, в резултат на нашето гласуване...

Вълна от развълнувано шушукане премина през залата, когато Адмирала извади плик със старомоден тъмночервен восъчен печат.

— Отдясно на Нейно Величество... — На лицето му цъфна разнежена усмивка. — Ще седи жена, работила през целия си живот неуморно за това село и чиято съомга по кралски толкова ни се услажда от десетилетия: госпожа Памела Джоунс.

— Протестирам! — отново скочи на крака Мейвис Ендърбъри с гневно изкривено лице под подобната на шапка прическа. — Ако обичате, може ли за момент да не мислим за себе си, а за върховния водач на нашата църква и държава: Нейно Кралско Величество. Бихме ли искали избраният ни представител, който ще се отърка от дясната страна на Нейно Величество и ще влезе в разговор с нея, да е изразител на нашата почитеност и преклонение пред семейните ценности? Или ще предпочетем майка на неомъжена бременна дъщеря прелюбодейка, която не знае кой е бащата и нищо чудно един от кандидатите да е чернокож?

Настана силен ропот, когато Мейвис се втренчи право в мен, с което призова всички да ме зяпнат. Марк се отправи към микрофона, но селото вече беше взело думата.

— Срамота, Мейвис — викна чичо Джефри. — Що за расистки небивалици? А Бриджет е едно прекрасно момиче с прекрасни големи...

— Джефри! — скръцна му със зъби Уна.

— Я вижте Джоана Лъмли — скочи прав татко.

Всички почтително замълчаха.

— Джоана Лъмли беше самотна майка и години наред не назоваваше бащата на детето си.

— Добър пример, чудесна жена е тя — закима Пени Хъзбъндс-Бозуърт.

— Самата истина, произхожда от семейство на военни — потвърди Адмирала.

— И Дева Мария не е знаела кой е бащата — обади се обнадеждена мама.

— Напротив, знаела е — възрази викарият. — Бил е Бог.

— Да, но бас ловя, всички в селото са шушукали, че е Архангел Гавраил — подхвърли татко.

— Или Исус — добавих услужливо.

— Исус е бил бебето! — кресна Мейвис Ендърбъри.

— Става дума за хорските клюки — уточни татко кротко, но твърдо. — А да се клюкарства, не е редно.

Марк скочи на сцената, превключил на адвокатска вълна.

— Господин Колин Джоунс улучи самата същина — заговори гневно той. — Живеем в страна, някога прочута с ценностите си и все повече заливана от селски клюки под формата на медийна информация. Ала тук, в тази зала, вашето непоколебимо отхвърляне на опит за дребнава злоба показва какво е означавало някога и все още трябва да означава да бъдеш британец.

Раздаде се общ, макар и смътен шум, изразяващ самодоволство.

— Вижте самата кралица — продължи Марк. Всички седяха нащрек, подобни на сурикати.

— Спомнете си какво изтърпя тя от таблоидите, когато семейството ѝ беше затънало в объркване и изневери. Имаше поведение на истински войник, продължи да обича семейството си: лоялно, почтено, съвестно, но пластично и подвижно, каквито трябва да бъдат всички семейства и общности. Неизбежно е да се увеличаваме по блясъка на еволюиращия свят. Ала трябва да съхраним корените си, да сме упорити, силни, почтени, издръжливи, а не осъждащи. Казвам ви всичко това не само като син на това село, но и — той погледна към мен и се усмихна — ... като бащата...

Раздаде се дружно ахване.

— Да, да... Който и да се окаже биологичният баща, а ние не знаем още, аз съм *бащата* на бъдещото най-ново внуче на Графтън Ъндъруд.

Всички заръкопляскаха.

— Дами и господа — каза Адмирала, видимо разчувстван, но овладян, — може да е противоконституционално, но нека проведем ново гласуване. Да вдигнат ръце всички, които са „за“ Памела Джоунс да седне до Нейно Величество по време на обяда след церемонията.

Присъстващите до един вдигнаха ръце, включително и Мейвис.

— Процедурата е проведена. Памела Джоунс ще седи отдясно на Нейно Величество.

Прозвучаха одобрителни възгласи и аплодисменти. И тогава най-внезапно адмирал Дарси се обърна към Марк и го *прегърна*.

— Ти да видиш — зяпна чичо Джефри.

Старият адмирал се бореше с бликналите емоции.

— Обичам те, синко — промълви той. — Винаги съм те обичал.
— И аз те обичам, татко.
— Така. Много добре. Да продължим.

Както каза Марк в колата, след като най-сетне се спасихме от всички сълзи и прегръдки:

— Цялата ситуация беше толкова невъобразима, че беше много трудно за когото и да било да остане здраво стъпил в реалността.

Но пък е хубаво да имаш такава споделена история. Та, сега разбираш, Били, защо за мен означава толкова много ти да помниш какво каза Марк в онзи ден. Светът, в който ще навлезеш, ще е различно море, в него се вдига голям шум колко харесвания имаш във Фейсбук и кой какво знае; всички по-скоро демонстрират, отколкото да споделят своите тъга, страхове и истински чувства; „харесването“ е за най-популярните, най-богатите, най-красивите, а не за най-човечните, за най-верните приятели. Ти си Новото поколение на Графтън Ъндъруд. Преди да си се усетил, с Марк ще устройваме бюфети с пуешко къри, брънчове с караоке и ще се опитваме да те съберем с внучката на Уна Алкънбъри.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА ФАЛШИВА БРЕМЕННОСТ

ПЕТЪК, 16 МАРТ

7:00 ч. Моят апартамент. Терминът ми е утре. Много се вълнувам.

СЪБОТА, 17 МАРТ

21:00 ч. Моят апартамент. Бебето още не се е появило.

ПОНЕДЕЛНИК, 19 МАРТ

Бебета: 0

СРЯДА, 21 МАРТ

17:00 ч. Моят апартамент. Бебето още не идва. Чувствам се като детенце, пратено да седне на гърнето, което не успява да го напълни, докато възрастните са в очакване пред вратата на банята с все по-укорителни лица. Може и наистина да съм слон. Може пък при мен да отнеме две години.

ЧЕТВЪРТЪК, 22 МАРТ

16:00 ч. Моят апартамент. Бебето никакво го няма. Вече чувствам дискомфорт: все едно нося в себе си замразен щраус.

Може внезапно да излети отвътре като Пришълеца, да изгризе корема ми, за да си проправи път и да се появи като напълно оформено детенце, което си иска айпада и реве: „Искам само да си довърша нивотооооо!“.

ПЕТЪК, 23 МАРТ

7:00 ч. Моят апартамент.

— Може да си поръчаме кърри, а? — казах с надежда на Марк, докато се приготвяше за работа.

— А, не! Никакво кърри. Наплаших се за цял живот от горящ стирефом и кърри. Защо просто не се съсредоточиш да станеш малко по-... готова?

8:00 ч. Добре. Пак ще си проверя багажа. Може би ми трябва четвърта пътна чанта, от най-малките... О, телефонът!

— Мила, толкова съм развълнувана. Кралицата ще е тук днес следобед. Не мога да повярвам, че наистина се случва. Някакви признаци? Знаеш ли, мислех си как с Марк споменахте името Уилям. Малко е банално, не мислиш ли? Как ти се струва Мадокс? Или ИКСЛОХ? Това е Небесен, четено отзад — напред.

— Супер — отвърнах и надлежно написах ИКСЛОХ на самозалепващо се листче. — Само че не е Небесен, а Холски.

— Не ставай глупава, мила, не е Полски. Пробва ли вече с масло от дроб на риба треска? О, трябва да затварям. Наместникът е тук! Бриджет! Аз наистина ще седя до кралицата!

Неочаквано ми се доплака. Толкова месеци труд и ето че мамината мечта — колкото и налудничава да бе — се сбъдваше.

— Успех, мамо. Наслади се на преживяването. Заслужи си го. Очаровай я така, че да й хвъркне шапката.

9:00 ч. Бебето още го няма. Чувствам се един вид измамница. Ами ако е била фалшива бременност и цялата история... О, боже. Пак телефонът!

Беше Магда със странно хладен тон.

— Предполагам, че Миранда и Шацър са научили първи, макар аз да бях тази, която те подкрепяше отначало докрай, но нали Миранда и Шацър са по-интересни и забавни...

— За какво говориш?

— За бебето. Можеше да ми съобщиш след всичко, което сторих.

— Бебето не е дошло — казах.

— ОООХ! А пък аз си помислих, че си ме задраскала в списъка. Но, Бриджет, ти закъсняваш с цяла седмица вече! Ще се разцепиш на две. Трябва да идеш да ти предизвикат раждане.

— Какъв списък?

— Нали имаш списък за уведомление след раждането? Трябва да ти е готов в пощата. Няма да си в състояние да подготвиш всички имейл адреси с бебе на ръце.

10:00 ч. Магда е права. Не ми трябва да ровя в адреси и да се чудя как да формулирам съобщение, когато съм във вихъра на радостта с новородено.

10:05 ч. Ако предполагаемото бебе изобщо съществува.

12:00 ч. Така. Подредих адресите, кажи-речи, на всички.

Марк и Бриджет със задоволство съобщават...

12:15 ч. Хм, от друга страна... Все още не разгласяваме сред приятелите, че сме заедно, докато не се установи бащинството, за да не нараняваме чувствата на Даниъл.

12:30 ч.

Бриджет има удоволствието да приветства на света...

Пфу, тъпо.

12:45 ч.

Дами и господа. Моля, приветствайте с добре дошъл...

Не, звучи като казано от конференсие на кралско вариететно шоу. Трябва да измисля нещо по-джазово.

13:00 ч.

Изпратено от: БРИДЖЕТ ДЖОУНС

Тема: Бебе!

Момче е! Бриджет Джоунс роди момченце Уилям, Хари, 3,400 кг. И майката, и бебето са съвсем добре.

13:15 ч. Звучи малко банално.

П.П. Бриджет почина при раждането.

13:16 ч. Хи-хи-хи. Добре, „запази“.

13:17 ч. Олеле, боже. Олеле, боже. Взех, че натиснах „изпрати на всички“.

15:00 ч. Пълна катастрофа. И двата ми телефона запушиха от звънене, на всеки четири секунди се разнася сигнал за съобщение. Току-що си отворих пощата: дваисет и шест входящи имейла. „Честито!“

„Това с умирането беше шегичка, нали?“

15:10 ч. Оох! Звъни се на вратата.

15:16 ч. Беше гигантски букет от „Гледай, Британия“. Оох! Пак се звъни на вратата.

15:30 ч. Огромно пухкаво зайче от Миранда, придружено от бележка:

„То е сладко, то е пухкаво и аз ще го сваря!“

Добре. Добре. Само спокойно. Просто ще изпратя още един общ имейл да изчистя недоразумението.

Може би трябва да върна букета, придружен с извинително писъмце. И зайчето. Макар че е много сладко и изобщо не заслужава да бъде сварено.

15:35 ч. Господи, иска ми се телефонът да спре да звъни и да бибитка.

Изпратено от: БРИДЖЕТ ДЖОУНС

Тема: Игнорирайте последния имейл.

Скъпи всички, искрено съжалявам, но истината е, че още не съм родила бебето. Щом настъпи този щастлив миг обаче, непременно ще ви известя!

15:45 ч. Пратих го.

15:46 ч. От друга страна, обаче... Как мога да им изпратя нов имейл, когато бебето наистина се роди? Аз съм като лъжливото овчарче. Никой няма да ми повярва.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРИСТИГАНЕТО

18:00 ч. Моят апартамент. Еха! Марк се връща от работа.

— Боже, тия стълби! — изпъшка, като си отвори. Беше с разхлабена вратовръзка и разкопчана на врата риза. Видът му красноречиво говореше за приключило работно време.

— Прощавай, че закъснях, мила — каза и ме целуна по устните. — Из целия град има задръствания. Трябваше да изоставя колата и да взема метрото. Я да го видя този имейл, който толкова те е разстроил.

Оклюмала му показах бъркотията.

Обожавам маниера му да хвърли много бърз поглед на нещо — нещо, което ме е притеснявало и тормозило в продължение на дни — и, сякаш е на работното си място, да направи спешна оценка колко е важно, колко време заслужава да му се отдели и с лекота решава проблема.

— Хубаво де. Просто е извънредно смешно — заключи. — Ти си поправила грешката. Не го мисли повече. Какви са всички тези чанти?

— Багажът ми! — заявих гордо.

— Така — рече Марк. — След като вече преносваш и предвид стълбите, мисля, че трябва да го съкратим малко.

— Ооооооуууууу!

Внезапно бях нападната от най-ужасното схващане/спазъм/болка, каквито не бях познавала никога в живота си.

— Ооооооуууууу!

— Така... ъ-ъ... много добре. О... Аз пък отпратих колата и шофьора. Твоята кола?

— Оставих я у Магда — отвърнах ужасена.

— Бриджет. Без паника. Ще се обадя на таксиметровата компания „Адисън Лий“. Трябва да запазиш спокойствие или...

— Ооооооуууууу!

— О, боже господи! — втрещи се Марк. — Минаха само две минути от предишната контракция. Ще родиш в колата!

— Стига се паникьосва. Ооооооуууууу!

Телефонът на Марк зазвъня. Той се втренчи в него.

— От проклетата служба! — кресна и го изхвърли през прозореца.

— Нееее! — писнах, като видях телефона да полита от третия етаж.

Спогледахме се с безумни очи.

— Звъни моят телефон — казах.

— Добре, добре — отвърна Марк. — Къде е той?

— Не знам!

— Вдигни си краката, дишай.

Той намери телефона и простена, когато беше прехвърлен на гласова поща. Включи го на високоговорител: „Всичките ни обслужващи агенти са заети в момента и работим с големи закъснения поради голямото търсене“.

— Линейка? — Той набра 999. — Ясно, разбирам. Градът е с блокиран трафик — каза, като затвори телефона, и в същия миг ме връхлетя нова контракция. — Пращат само за спешни случаи. Очевидно нормално раждане не е спешен случай.

— Не е спешен случай ли? — креснах. — Чувствам се, сякаш ще изхвърля щраус от тялото си. Мамка му! Би ли извадил замразените близалки от фризера?

— Ще пратя съобщения до всички — реши Марк, докато ровеше във фризера. — Все трябва да има някой в района.

— Да слезем на улицата, може да успеем да хванем такси в движение — предложих.

— Наистина ли ни е нужен целият този багаж?

— Да, да, на всяка цена ми трябва топките за тенис и замразените близалки.

Марк наполовина ме затътри, наполовина ме отнесе до главната улица, а после се върна за четирите чанти. Трафика върно си го биваше: немърдащи коли, автобуси, камиони, пищящи клаксони, отровни газове. По някакво чудо, равняващо се на непорочното зачатие, от една пряка се появи свободно такси. Марк буквално се метна върху капака му.

— На някое хубаво място ли отивате? — попита шофьорът, докато Марк товареше чантите в багажника.

— Оооуу! — писнах и човекът се втрещи.

— Нали няма да родите в колата ми, а?

— Смучи това — каза Марк и ми подаде замразена близалка. — Между другото, кралицата току-що е пристигнала в залата на кметството в Графтън Ъндъруд.

— Това не е близалка — съобщих му. — Замразена наденичка е!

След двайсет минути, през които шофьорът не спря да опява как току-що бил дал таксито си за чистене, бяхме изминали едва четиристотин метра, а контракциите ми бяха през трийсет секунди.

— Така. Това е безнадеждно. Ще се наложи да вървим — каза Марк.

— Превъзходна идея, господине, ако разрешите да го кажа. Да, да, слизайте — зарадва се шофьорът и ме изтика от таксито си.

— Ами багажът ми? — писнах.

— Зарежи багажа — изръмжа Марк, като тръшна четирите чанти пред един павилион за вестници и даде на недоумяващия продавач двайсет лири.

— Ще трябва да те нося!

Той ме грабна на ръце също като Ричард Гиър в „Офицер и джентълмен“, но мигом се олюля под теглото ми.

— Боже милостиви, колко си огромна.

Телефонът зазвъня.

— Чакай, ще те пусна долу за секунда. Клийвър!... Кливър тича насам от дома си... Да! Нося я! Сега сме на кръстовището на Нюкъмен Стрийт и А-3.

Препъвахме се по улицата с дружни стенания. Марк често ме пускаше долу и се хващаше за кръста.

Тогава се появи тичащият Даниъл зачервен и задъхан.

— Кливър — каза Марк. — Вероятно за пръв и последен път в живота си се радвам да те видя.

— Така. Всички да се успокоим. Аз поемам. Аз ще хвана главата, а ти краката — нареди Даниъл, а гърдите му свиреха, сякаш всеки миг щеше да получи сърдечен пристъп.

— Не, аз ще хвана главата — възрази Марк.

— Не, това аз го организирам и...

— Спрете да се разправятеееее! — викнах и ухапах силно Марк по ръката, при което и двамата ме пуснаха и едва ме закрепиха да не падна.

Накрая и тримата с олюляване като някакво смахнато влакче се озовахме пред спешното отделение и се заклешихме във въртящите се врати. С големи мъки се изтръгнахме и влязохме в болницата. Даниъл и Марк долазиха до гишето на рецепцията, тътрейки ме помежду си като чувал с картофи.

— Кой е бащата? — попита рецепционистката.

— Аз съм бащата — отговори Даниъл.

— Не, аз съм бащата — изрепчи се Марк и в този момент се появи доктор Роулингс, бутаща количка.

— Тези и двамата са бащи — подхвърли тя през рамо към рецепционистката, докато всички ме настаняваха в количката.

Не така си представях този миг, помислих си не за пръв път, откакто започна цялата сага.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ТИ УСПЯ!

21:00 ч. Родилното помещение в болницата.

— Ето го и него, абсолютно идеално, красиво момченце.

Доктор Роулингс те подаде в прегръдките ми и не щеш ли, видях я да обърсва сълза.

— Не съм вярвала, че ще доживея такъв ден — продума задавено.

И ето те теб в ръцете ми, кожата ти се допира до моята, вече не си пуйка в корема ми, а малко човече. Размахваш миниатюрни юмручета, опитваш се да ми говориш: мъничък, съвършен, безумно красив. Погледна ме право в очите и надали помниш, но първото, което направихме, беше да си отъркаме носовете.

— Здравей, миличък — изрекох през сълзи. — Здравей, аз съм твоята майка. Двамата с теб се справихме.

Вдигнах очи към Марк и Даниъл и видях, че те също са облени в сълзи.

— Толкова е разчувстващо — изхлипа Даниъл и стисна ръката на Марк.

— Знам, знам — промърмори Марк и я задържа. — Виж, би ли ме пуснал?

— О, за бога, я се стегнете — смърри ги доктор Роулингс. — Вашето чудо го няма по света.

Вратата се отвори рязко.

— Бриджет! — рече мама и разблъска всички, за да застане най-отпред. — Знаеш ли, тъкмо бях седнала до кралицата, като дойде обаждането. Хукнах на мига. То се знае, има неща, които са по-важни и от кралицата, но...

— Памела — прекъсна я татко. — Виж. Нашият внук.

— О — пророни тя. — О, сладурчето ми. Моето малко момченце.

Внимателно те подадох на нея и лицето ѝ се сгърчи.

— О, Бриджет. Той е съвършен.

Беше най-милата картина. После тя каза:

— Дали можем да изпратим снимка, както сме така, на кралицата?

В същия миг влетя Миранда, понесла бутилка с микс мохито, следвана от Ричард Финч.

— Бриджет Джоунс. Безкрайно съм горд с теб. — Вгледа се в мен, за кратко разтревожен. — О, слава богу, гигантските цици още са си там.

Надойдоха всички. Том и Шацър се прегръщаха един друг и с всеки, който им се изпречеше. Джереми се разнежи с Магда и я притисна към себе си.

— Съжалявам, любов моя. Занапред всичко ще е различно. Всичките ни деца... Всички тези години заедно...

— Оставаш си низвергнат в кучкарника — отсече Магда.

Тогава вратите се отвориха и влязоха Марк и Даниъл, очевидно притеснени.

— Е? — втренчиха се всички в тях.

— Ще трябва да изчакаме — каза Марк.

Даниъл улови дланта му. Марк не протестира и двамата останаха така, хванати за ръце.

— И победителят е...! — викна доктор Роулингс, която влезе забързано при нас. — Мога ли да го съобщя пред всички, или искате да стане насаме? Ама голяма веселба е, нали? Също като финала на Екс Фактор.

— Ами тук сме си все свои, нали? — казах и погледнах към Марк и Даниъл. И двамата кимнаха примрели.

— Добре тогава. Бащата на бебето на Бриджет Джоунс е не друг, а самият...

И НАЙ-СЕТНЕ...

— Марк Дарси!

— О, благодаря на Бог за това — каза Даниъл, когато те подадох на истинския ти татко. — Не ме разбирай погрешно, Джоунс — побърза да добави той, щом видя физиономията ми. — Той несъмнено е възхитителен и очарователен. Просто си съзнавам слабостите. Нека по-добрият спечели!

Марк те гледаше и се пръскаше от обич и гордост.

— Защо не го попиташ? — прошепна ми.

— Даниъл — казах, — би ли приел да бъдеш негов кръстник?

— О... това е абсолютно... — За миг Даниъл бе неспособен да проговори, после се овладя. — Това е много смело и великодушно предложение. Да, благодаря ви — отвърна Даниъл. — И тъй като моят кръщелник не е момиче, няма да се притеснявате, че ще я подгоня за секс, като навърши двайсет.

— Хайде, достатъчно, нека всички излезем от стаята — подкани доктор Роулингс. — Да оставим мама и... татко... най-сетне насаме със сина им.

— Доктор Роулингс — заговори Даниъл, докато всички се отправиха към вратата. — Мога ли да кажа, че никога в живота си не съм виждал някой да е толкова секси в бяла престилка?

— Ама че си палавник ти — изкиска се лекарката.

— Чакай — казах, когато татко се канеше да излезе. — Ти още не си го държал.

Татко — или вече дядо — докосна бузката ти много нежно.

— Само му крепи главичката — поръча татко, докато Марк много непохватно и притеснено те подаде на него. И тогава татко (моят татко) те погледна в очите, очите на мъничкия му внук.

— Грижи се за него — продума задавено на Марк. — И за нея.

— Господин Джоунс, ако съм и наполовина толкова добър баща, колкото сте вие на Бриджет, ще бъда...

— Той ще бъде най-щастливото бебе на света — довърши татко.

Тогава ти размаха юмручета, натисна ключ на монитора, прекатури чаша с компот от касис, която се строши и навред се пръсна касис. Замигаха светлини, а от машината се изтръгна настойчив шум като предупреждение за въздушна атака.

Доктор Роулингс се втурна обратно в родилното помещение със стреснато изражение, последвана от всички останали.

— На майка си се е метнало синчето — надигна глас Марк над врявата. — Бриджет?

— Какво? — изкрещях.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Джоунс? — провикна се Даниъл и стрелна затворнически Марк. — Като гледам, няма да ми се отвори парашутът за едно последно чукане.

— Да! — беше моят ликуващ, преливащ от възторг отговор и към двама им.

* * *

И ето как, миличък мой, аз станах твоя майка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.